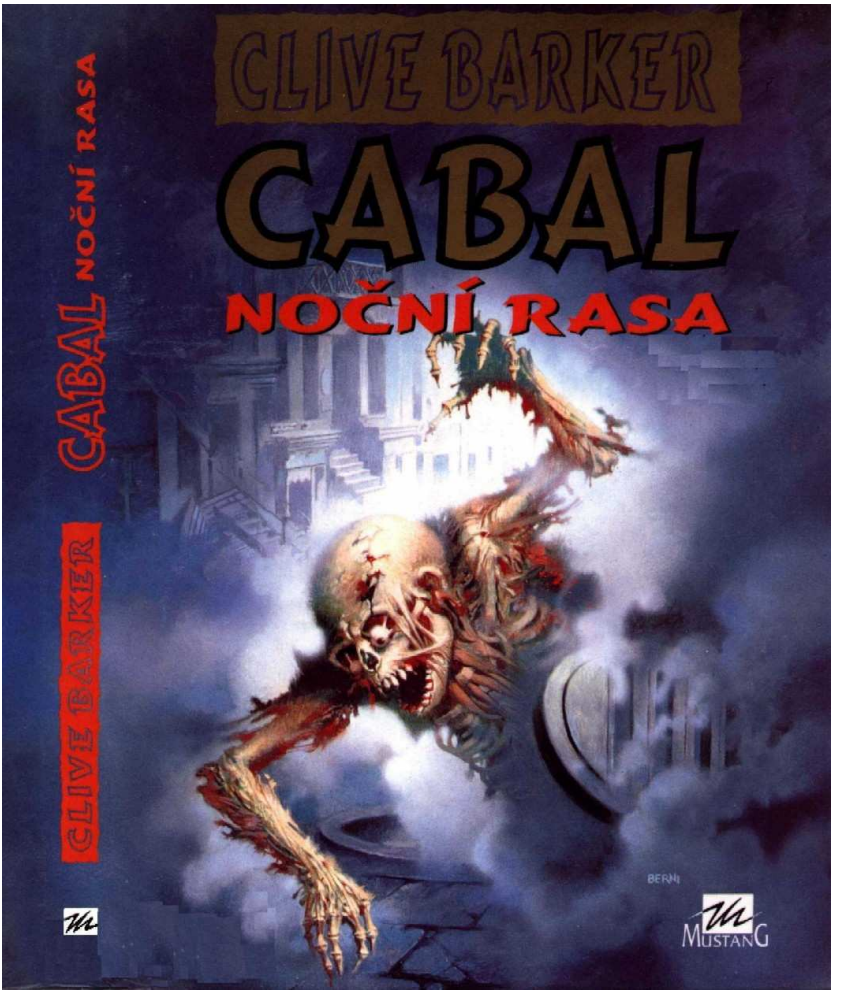

CLIVE BARKER
CABAL
NOČNÍ RASA
CABAL NOČNÍ RASA
CLIVE BARKER
BERNI
MUSTANG

1. Pravda

„Narodila jsem se živá. Není už to dostatečný trest?“
Mary Hendricksonová, souzená za otcovraždu

Boone už teď věděl, že ze všech těch zbrklých půlnočních slibů, vyřčených ve jménu lásky, nebude žádný porušen s větší pravděpodobností než ono *„Nikdy tě neopustím“*.

Co vám přímo před nosem neuloupil čas, o to se už postarají různé jiné okolnosti. Bylo zbytečné doufat v něco jiného; bylo zbytečné si dělat iluze, že to svět s vámi vlastně myslí dobře. Všechno cenné, všechno, na čem jste v zájmu svého duševního zdraví lpěli, najednou propadne rozkladu nebo vám bude vzato a pod vámi se rozevře bezedná propast – zrovna tak, jako se teď rozevřela pod Bonnem -, a zničehonic a bez jakéhokoli náznaku vysvětlení jste pryč. Zmizíte v pekle – nebo by to mohlo dopadnout ještě hůře.

Jeho názory nebyly vždy tak pesimistické. Byla doba – a není to vůbec tak dávno -, kdy cítil, jak z něj padá břemeno duševních muk. Psychotických krizí ubývalo, stejně tak jako dnů, kdy míval pocit, že si spíš podřízne žíly, než by přečkal hodiny dělící ho od další dávky léků. Tehdy se mu zdálo, že štěstí má přece jen šanci.

A právě tato vyhlídka způsobila, že vyslovil ono vyznání lásky; ono *„Nikdy tě neopustím“*, zašeptané do Lorina ucha, když spolu leželi na úzké posteli, o níž se nikdy neodvažoval doufat, že by někdy mohla přijmout dva lidi. Ta slova mu neunikla v záchvatu prudké vášně. Jejich milostný život, podobně jako mnohé z toho, co mezi nimi bylo, byl plný problémů. Ovšem zatímco ostatní ženy mu jeho selhání nepromíjely a obvykle s ním přerušily styky, ona vytrvala: řekla mu, že mají spoustu času to napravit, všechen čas na světě patří nám, chlácholila ho. Její trpělivost jako by říkala: budu s tebou tak dlouho, dokud mě vůbec budeš chtít.

Takový závazek mu zatím ještě nikdo nenabídl, a proto ho i on chtěl nabídnout na oplátku. Právě ta slova: „Nikdy tě neopustím.“ Kéž by tomu tak bylo.

Vzpomínky na ta slova, na její pokožku, téměř zářící v ponurém přítmí jeho pokoje, a na zvuk jejího oddechování, když vedle něj nakonec usnula, měly stále moc chytit ho u srdce a mačkat tak dlouho, dokud to nezačalo bolet.

Toužil se osvobodit jak od vzpomínek, tak i od těch slov, když už mu okolnosti vzaly jakoukoli naději, že se jeho vlastním přičiněním vyplní. Do zapomnění však neupadnou. Zůstanou tu, aby ho trýznila za jeho slabost. Chabou útěchou mu bylo, že ona, která už o něm ví vše, co vědět potřebuje, se bude snažit smazat své vzpomínky- a že se jí to časem podaří. Doufal jen, že Lori pochopí, jak málo toho o sobě věděl v okamžiku, kdy ten slib vyslovil. Nikdy by přece neriskoval, že jí způsobí takovou bolest, kdyby pochyboval o tom, že zdraví má už konečně na dosah ruky.

Tak jen sni dál!

Náhlý konec těmto halucinacím učinil Decker. Toho dne zamkl dveře ordinace, stáhl roletu před paprsky, které jarní sluníčko vysílalo do provincie Alberta, a řekl hlasem jen nepatrně silnějším než šepot:

„Boone, myslím, že jsme se dostali do strašných potíží. Vy i já.“

Boone postřehl, že se Decker chvěje, což byla skutečnost, která se v tak velkém těle nedala snadno zakrýt. Decker měl postavu muže, který všechny své *pocity úzkosti* za celý den vypotí v tělocvičně. Ani obleky zhotovené na zakázku, vždy černé jako úhel, nedokázaly zkrotit jeho mohutný trup. Boona to popudilo hned na začátku jejich spolupráce; cítil se být zastrašený doktorovou fyzickou i duševní autoritou. To, čeho se obával nyní, byla možnost, že ona síla je jen pouhé zdání. Decker byl Skála, Rozum, Klid. Tato obava byla ale v rozporu se vším, co o tomto muži věděl.

„Co se děje?“ zeptal se Boone.

„Posaďte se, ano? Posaďte se a já vám to povím.“

Boone udělal, co mu bylo řečeno. V této ordinaci byl šéfem Decker. Doktor se opřel v koženém křesle a nadechl se nosem, zatímco jeho pevně sevřená ústa tvořila dolů zahnutou křivku.

„Povězte mi…“ spustil Boone.

„Kde mám začít?“

„Kdekoli.“

„Myslel jsem, že se váš zdravotní stav zlepšuje,“ pravil Decker. „Opravdu jsem si to myslel. My *oba* jsme si to mysleli.“

„Však se také zlepšuje,“ řekl Boone.

Decker mírně zavrtěl hlavou. Byl to muž se značným intelektem, ale v jeho pevně sevřených rysech z něj příliš mnoho vidět nebylo – snad jen v očích, které v tomto okamžiku nesledovaly pacienta, ale stůl, který stál mezi nimi.

„Při našich sezeních jste začal vyprávět,“ řekl Decker. „Vyprávěl jste o zločinech, které jste podle vlastního přesvědčení spáchal. Pamatujete si na některé z nich?“

„Víte přece, že ne.“ Transy, do kterých ho Decker uváděl, byly příliš hluboké. „Vždycky začnu vnímat, až když přehráváte pásku.“

„Žádnou z těch pásek si už přehrávat nebudu,“ pravil Decker. „Vymazal jsem je.“

„Proč?“

„Protože… mám strach, Boone. Kvůli vám.“ Odmlčel se. „Možná kvůli nám oběma.“

Trhlina ve Skále se rozevírala a Decker nemohl udělat nic, čím by ji zakryl.

„Jaké to jsou zločiny?“ otázal se Boone nejistě.

„Vraždy. Když o nich mluvíte, jste úplně jako posedlý. Nejprve jsem si myslel, že to jsou zločiny odehrávající se jen ve snu. Vždy bylo ve vás cosi násilnického.“

„A teď?“

„Teď se obávám, že jste se jich možná opravdu dopustil.“

Následovalo dlouhé ticho, během kterého Boone zíral na Deckera spíše zmateně než pohněvaně. Záclona nebyla stažená až úplně dolů. Proužek slunečního světla dopadal přes Boona na stůl mezi ně. Na skleněné desce stolu stála láhev s vodou, vedle ní dva pohárky a velká obálka. Doktor se naklonil a vzal obálku do ruky.

„To, co teď dělám, je nejspíš už samo o sobě zločin,“ sdělil Boonovi.

„Zachovávat mlčení o záležitostech pacienta je jedna věc, chránit vraha je už něco jiného. Něco ve mně se však stále obrací k

Bohu s nadějí, že to není pravda. Chci věřit, že jsem uspěl. Že *oba* jsme uspěli. Společně. Chci věřit, že jste v pořádku," sdělil Boonovi.

„Já jsem v pořádku."

Decker místo odpovědi roztrhl obálku.

„Chtěl bych, abyste si to prohlédl," řekl, sáhl do obálky a vytáhl na světlo svazek fotografií.

„Varuji vás, není to nic příjemného."

Zamyšleně je položil a čekal, až si je Boone důkladně prohlédne. Jeho varování nebylo bezdůvodné. Fotografie navrchu hromádky působila jako fyzický útok. Když na ni Boone pohlédl, vyvstal v něm strach, jaký nezažil od té doby, co byl v Deckerově péči: strach, že by ho ten obrázek mohl *ovládnout*. Proti této pověrečné představě si už dlouho budoval obrannou zeď; pěkně cihlu po cihle, ale ta se teď otřásala a hrozila sesutím.

„To je jen fotografie."

„Správně," odvětil Decker. „Je to jen fotografie. Co na ní vidíte?"

„Mrtvého muže."

„Ano. Zavražděného muže."

Rozhodně ne obyčejně zavražděného: byla to úplná řezničina. Život z toho muže vyprchal v šíleném běsnění řezných a bodných ran. Krev tryskala na čepel nože, která mu projela krkem a zbavila obličej kůže, a pak na stěnu za ním. Měl na sobě jen spodky, takže i přes tu záplavu krve šlo snadno spočítat rány na jeho těle. Boone je teď počítal, už jen proto, aby nad ním nezvítězila hrůza. Dokonce i zde, v této místnosti, kde doktor jako kameník z kvádru tesal z pacientů úplně jiné osobnosti, se Boone nikdy nedávil děsem jako teď. Na jazyku cítil snídani nebo možná i jídlo z předchozího večera, které, ač to bylo proti přírodním zákonům, vyvstávalo ze střev. V ústech měl pocit hnusu podobný ohavné nečistotě toho strašného skutku.

Počítej rány, říkal si v duchu; dělej, jako že to jsou kuličky na ručním počitadle. Tři, čtyři, pět v břiše a hrudníku; jedna s obzvlášť rozervanými okraji, spíše trhlina než řezná rána, rozevírající se tak doširoka, že tomu muži vyhřezly vnitřnosti. Na rameni dvě další. A pak obličej, zohavený řeznými ranami do té míry, že jakákoli

identifikace oběti byla vyloučena. Těch ran bylo tolik, že by je nespočítal ani ten nejotrlejší pozorovatel. Zanechaly oběť znetvořenou k nepoznání: vypíchnuté oči, odřezané rty, nos rozpáraný na proužky.

„Stačí?“ zeptal se Decker, jako kdyby tato otázka vůbec musela být položena.

„Ano.“

„K vidění je tu toho ještě daleko víc.“

Odhalil druhou fotografii a první položil vedle hromádky. Byla to fotografie ženy, která ležela rozvalená na pohovce. Horní i dolní část jejího těla byly zkroucené způsobem, který život přímo vylučoval. Ačkoli to pravděpodobně nebyla příbuzná té první oběti, onen řezník se postaral o jejich úděsnou podobnost. I tady chyběly rty a oči. Zrozeni z různých rodičů, stali se sourozenci ve smrti, byli zlikvidováni jednou a toutéž rukou.

Boone se přistihl, že ho napadlo: „A jejich otcem jsem snad já?“

„*Ne,*“ znělo mu v nitru. „Já to neudělal.“

Dvě okolnosti mu však zabránily v tom, aby tento odmítavý postoj vyslovil. Za prvé věděl, že Decker nemá ve zvyku takto ohrožovat pacientovu duševní rovnováhu, pokud k tomu nemá dobrý důvod. Za druhé: odmítavé stanovisko bylo bezcenné, když oba dobře věděli, jak snadno Boonova mysl v minulosti klamala sama sebe. Pokud byl za tyto ukrutnosti zodpovědný, neexistovala žádná jistota, že by si toho byl vědom.

A tak raději zachovával mlčení a neodvažoval se na Deckera ani podívat, protože se obával, že spatří Skálu roztříštěnou na kusy.

„Další?“ řekl Decker.

„Když to musí být.“

„Musí.“

Odhalil třetí fotografii a čtvrtou, přičemž je rozkládal na stole jako když se věští z karet, avšak s tím rozdílem, že tady každá karta představovala smrt. Smrt, ležící v kuchyni u otevřených dvířek ledničky. Smrt v ložnici vedle lampy a budíku. Nahoře na schodišti; u okna. Obětmi byli lidé všech věkových kategorií a barev pleti; muži, ženy i děti. Ať tím ďáblem, který to měl na svědomí, byl

kdokoli, dbal na to, aby nedělal žádné rozdíly. Jednoduše likvidoval život všude, kde nějaký našel. Nepočínal si ani rychle, ani dovedně. Místnosti, ve kterých tito lidé zemřeli, nabízely střízlivé svědectví o tom, jak si s nimi vrah ve své rozmarné náladě pohrával. Nábytek byl zpřevracený, jak klopýtali, aby unikli *ráně z milosti*, a na zdech zůstaly krvavé otisky jejich prstů. Jednoho připravila čepel o prsty, asi když po ní chňapl; většina přišla o oči. Ať byl jejich odpor sebe statečnější, neunikl nikdo. Nakonec padli všichni, zamotáni do svého spodního prádla, nebo když hledali útočiště za závěsem. Klesli k zemi a vzlykali, klesli k zemi a zvraceli.

Leželo tam celkem jedenáct fotografií. Každá byla jiná – místnosti velké i malé, oběti nahé i oblečené. Přesto byly ty snímky vlastně všechny stejné: všechno to byly fotografie dokonaného šílenství, pořízené v okamžiku, kdy se hlavní protagonista už vzdálil.

Bože všemohoucí, byl jím *on*?

Protože si sám odpovědět neuměl, položil tuto otázku Skále. Promluvil, aniž by pozvedl zrak od lesknoucích se karet.

„Udělal jsem to já?“ otázal se.

Zaslechl, jak Decker vzdychl, ale žádná odpověď nepřicházela, a tak se odvážil letmého pohledu na svého žalobce. Když byly fotografie před ním vyloženy, cítil Deckerův zkoumavý pohled jako nepříjemné svědění v kštici. Teď však zjistil, že z něj Decker pohled už zase spustil.

„Povězte mi, prosím,“ řekl. „Udělal jsem to já?“

Decker si otřel zvlhlé váčky pod svýma šedýma očima. Už se nechvěl.

„Doufám, že ne,“ řekl.

Odpověď se zdála až směšně klidná. To, o čem vedli řeč, přece nebyl nějaký drobný přestupek. Byla to jedenáctinásobná smrt; a kolik dalších ještě mohlo být; těch, které nebyly ani na očích, ani v mysli.

„Povězte mi, o čem jsem vám vyprávěl,“ naléhal. „Zopakujte mi ta slova.“

„Většinou to bylo jen nesouvislé povídání.“

„Tak co vás vede k přesvědčení, že jsem za to zodpovědný já? Musíte mít přece nějaký důvod.“

„Zabralo mi dost času, než jsem si celou tu věc poskládal dohromady,“ pravil Decker. Pohlédl na tu márnici na stole a prostředníkem urovnal fotografii, která ležela trochu nakřivo.

„Musím vypracovat čtvrtletní zprávu o tom, jak pokračujeme. To přece víte. Proto si postupně přehrávám všechny magnetofonové záznamy z našich předchozích sezení, abych si ujasnil, jaký vlastně děláme pokrok…“ Hovořil pomalu; unaveně. „… a najednou jsem si všiml, že se ve vašich odpovědích objevují stále stejné výrazy. Většinou jsou pohřbené v tom ostatním materiálu, ale jsou *tam*. Je to, jako byste se k něčemu přiznával, ale k něčemu, co je pro vás tak odpudivé, že dokonce ani v hypnotickém stavu jste se nemohl přinutit to vůbec vyslovit. Místo toho to z vás vyšlo v jakémsi… *kódu*.“

Boone kódy znal. Ve zlých dobách je slyšel všude. Vzkazy od imaginárních nepřátel v šumu mezi stanicemi na rádiu nebo v dopravním ruchu před úsvitem. To, že se tomuto umění sám naučil, mu vůbec nepřišlo jako překvapení.

Decker pokračoval: „Neformálně jsem se trochu poptal policistů, které léčím. Nic konkrétního. Ti mi pověděli o těch vraždách. Některé podrobnosti jsem se samozřejmě dozvěděl z tisku. Zdá se, že to trvá už dva a půl roku. Některé se udály tady, v Calgary, ostatní nejdále jednu hodinu autem odtud. Vše dílo jednoho člověka.“

„Moje.“

„Já nevím,“ prohlásil Decker a konečně se na Boona podíval. „Kdybych si byl jistý, byl bych to všechno ohlásil…“

„Vy si ale jistý nejste.“

„Nechci tomu věřit o nich víc než vy. Jestli se ukáže, že je to pravda, nečeká mě žádná sláva.“ Lomcoval jím špatně ukrytý hněv. „Proto jsem čekal a doufal, že až dojde k další vraždě, budete zrovna u mě.“

„Chcete říct, že někteří z těch lidí zemřeli v době, kdy jste o tom už věděl?“

„Ano,“ odpověděl Decker bez vytáček.

„Ježíši!“

To pomyšlení vymrštilo Boona z křesla, přičemž zavadil nohou o stůl a vražedné scény se rozlétly.

„Uklidněte se," nařídil mu Decker.

„Lidé umírali a vy jste *vyčkával*?"

„Podstoupil jsem to riziko kvůli *vám*, Boone. Měl byste to ocenit."

Boone se od toho člověka odvrátil. Na zádech pocítil ledový pot.

„Sedněte si," řekl Decker. „Sedněte si, prosím, a povězte mi, co vám ty fotografie říkají."

Boone si bezděky zakryl dolní polovinu obličeje dlaní. Podle toho, co mu kdysi vysvětlil Decker, už věděl, co tento konkrétní projev řeči těla znamená. Jeho mysl využívala tělo k tomu, aby potlačila nějaké odhalení nebo aby je úplně umlčela.

„Boone. Potřebuji odpověď."

„Neříkají mi nic," řekl Boone, aniž by se obrátil.

„Vůbec nic?"

„Vůbec nic."

„Podívejte se na ně znovu."

„Ne," prudce odmítl Boone. „Nemůžu."

Slyšel, jak se doktor nadechl, a už-už očekával pokyn, aby těm hrůzám čelil znovu. Namísto toho byl ale Deckerův hlas smířlivý a uklidňující.

„Všechno je v pořádku, Aarone," pravil. „Všechno je v pořádku. Dám je pryč."

Boone si přitiskl dlaně na zavřené oči. Oční důlky měl žhavé a vlhké.

„Už jsou pryč, Aarone," řekl Decker.

„Ne, nejsou."

Byly stále s ním, dokonale uložené v paměti. Jedenáct místností a jedenáct těl, zafixovaných ve vnitřním zraku – ještě něco horšího než exorcismus. Zeď, kterou Decker budoval pět let, byla stržena v několika minutách – a to jejím vlastním architektem. Boone byl opět vydán na milost svému šílenství. Už ho slyšel kvílet v hlavě, kam se dostalo jedenácti rozpáranými průdušnicemi z jedenácti rozbodaných

břišních dutin. Dech a střevní plyny vyzpěvovaly důvěrně mu známé šílené popěvky.

Proč se jeho obrana zhroutila tak snadno i po takovém úsilí? Jeho oči odpověď znaly a teď prolévaly slzy, aby přiznaly to, co jazyk přiznat nedokázal. Byl vinen. Co jiného? Ruce, které si teď otíral o kalhoty, mučily a bestiálně vraždily. Kdyby si namlouval něco jiného, jen by je naváděl k dalšímu zločinu. Lepší bude se přiznat, i když si nic nepamatuje, hlavně, aby jim už neposkytl žádný další nestřežený okamžik.

Otočil se a zpříma pohlédl na Deckera. Fotografie už byly posbírané a ležely na stolem lícem dolů.

„Vybavuje se vám něco?“ zeptal se doktor, když na Boonově tváři vyčetl změnu.

„Ano.“

„Co?“

„Udělal jsem to,“ řekl Boone prostě. „Všechno jsem to udělal já.“

2. Akademie

1.

Decker byl ten nejlaskavější prokurátor, jakého by si mohl přát kterýkoli obviněný. Hodiny; které po tom osudném dnu strávil s Boonem, když vraždu po vraždě společně procházeli důkazy Boonova utajeného života, byly vyplněny otázkami, které kladl sice opatrně, zato ale vytrvale. Třebaže pacient trval na tom, že ty zločiny jsou opravdu jeho dílem, Decker zvolil obezřetný přístup. Přiznání viny samo o sobě nepředstavovalo pádný důkaz. Museli se ujistit, že přiznání není dílem Boonových sebedestruktivních tendencí.

Boone nebyl v takové pozici, aby se mohl vytasit s námitkami. Decker ho znal lépe, než on znal sám sebe. Nezapomněl také na Deckerovu poznámku, že kdyby se to nejhorší ukázalo být pravdou, doktorova pověst léčitele by utrpěla zničující ránu: mýlku si nemohli dovolit. Jediným způsobem, jak dospět k jistotě, bylo projít detaily vražd – data, jména, místa – v naději, že to Boona bude inspirovat natolik, že si vzpomene. Nebo že přijdou na vraždu, která se udála v době, kdy byl Boone prokazatelně ve společnosti svých bližních.

Boone odmítal spolupráci pouze při jediné etapě tohoto procesu – totiž tehdy, když si měl znovu prohlédnout fotografie. Vzdoroval Deckerovu jemnému nátlaku čtyřicet hodin a ustoupil, až když noblesa vzala za své a Decker se na něj obořil a obvinil ho ze zbabělosti a podvodu. Je to všechno jenom hra, chtěl Decker vědět, nějaké cvičení v sebe umrtvování, které by mohlo skončit tak, že nikdo z nich nebude o nic moudřejší? Pokud ano, tak by Boone mohl sakra vypadnout z jeho ordinace a okrádat o čas někoho jiného.

Boone tedy svolil, že si fotografie prostuduje.

Nebylo na nich nic, co by mu oživilo paměť. Většinu detailů místností odplavil záblesk kamery; to, co zůstalo, bylo naprosto obyčejné a běžné.

Tváře obětí – to jediné, co v něm mohlo vyvolat nějakou reakci – byly vrahem naprosto zničeny, rozsekány k nepoznání; ani ti nejdovednější pracovníci pohřebních ústavů by nesvedli dát tyto

roztříštěné fasády dohromady. Vše tedy záviselo na drobných detailech – kde byl Boone tu či onu noc; co dělal. Nikdy si nevedl deník, takže ověřování údajů bylo obtížné, ale většinou byl sám a bez alibi – až na hodiny, které trávil s Lori nebo s Deckerem, jenže ty zase nespadaly do nocí, ve kterých došlo k těm vraždám. Než se nachýlil konec čtvrtého dne, začalo to pro něj vypadat dost nepříznivě.

„Tak dost," řekl Deckerovi. „Už jsme toho udělali dost."

„Chtěl bych si to všechno probrat ještě jednou."

„K čemu?" odsekl Boone. „Chci s tím vším skoncovat."

V uplynulých dnech – a nocích – se mu navrátily mnohé ze starých symptomů, příznaků nemoci, o nichž si myslel, že je brzy bude moci odhodit navždy. Dokázal usnout vždy jen na několik minut a hned ho děsivé vize násilně vracely do otupělé bdělosti; nemohl pořádně jíst a každičkou minutu dne se otřásal nepokojem pocházejícím z jeho útrob. Chtěl tomu učinit konec; chtěl vyklopit svůj příběh a přijmout trest.

„Dopřejte mi ještě trochu času," požádal ho Decker. „Když teď půjdeme na policii, vezmou vás z mé péče. Pravděpodobně mi ani nedovolí, abych k vám měl přístup. Budete sám."

„To už jsem stejně," odvětil Boone. Od chvíle, kdy poprvé zahlédl ty fotografie, si zakázal jakékoli styky, dokonce i s Lori, protože se obával své schopnosti ubližovat.

„Jsem monstrum," řekl. „Oba to víme. Máme všechny důkazy, které potřebujeme."

„To není jen otázka důkazů."

„Čeho tedy?"

Decker se opřel o okenní rám. Jeho mohutný trup mu byl v poslední době na obtíž.

„Já vás nechápu, Boone," prohlásil.

Boonův pohled se přesunul z Deckera na oblohu. Dnes vál vítr od jihovýchodu a honily se po ní cáry mraků. Byl by to pěkný život, napadlo Boona, být tak tam nahoře, lehčí než vzduch. Tady dole bylo všechno těžké; pod tíhou masa a viny vám praskala páteř.

„Čtyři roky jsem strávil tím, že jsem se pokoušel porozumět vaší nemoci. Doufal jsem, že bych vás mohl vyléčit, a už jsem si

myslel, že se mi to daří. Měl jsem pocit, že tu je naděje, že se to všechno vyjasní…“

Upadl do mlčení, do propasti svého neúspěchu. Boone nebyl až tak pohroužen do svých vlastních agónií, aby neviděl, jak hluboce a opravdově ten muž trpí. Nemohl však udělat nic, čím by jeho bolest zmírnil. Jen sledoval, jak tam nahoře ve světle kolem plují mraky, a věděl, že před ním jsou už jen temné časy.

„Až si vás policie odvede…“ mumlal Decker, „nezůstanete sám pouze vy, Boone. Já budu také sám. Stanete se pacientem někoho jiného: nějakého policejního psychologa. Já už k vám přístup mít nebudu. Proto vás žádám… Dejte mi ještě trochu času. Dovolte mi, abych toho pochopil co nejvíce, než bude mezi námi konec.“

„Mluví jako milenec,“ pomyslel si Boone – jako kdyby na tom, co je mezi námi, závisel jeho život.

„Vím, že máte bolesti,“ pokračoval Decker. „Proto jsem vám připravil lék. Pilulky, které to nejhorší podrží pod kontrolou. Jen než skončíme…“

„Já už si nevěřím,“ pravil Boone. „Mohl bych někomu ublížit.“

„Nikomu neublížíte,“ odvětil doktor s vítanou jistotou. „Ta droga vás po celou noc naprosto utlumí a ve zbývajícím čase budete se mnou. Se mnou budete v bezpečí.“

„Kolik času ještě chcete?“

„Několik dní, to nanejvýš. Nežádám toho po vás příliš, že? Potřebuji vědět, proč jsme selhali.“

Pomyšlení na to, že znovu bude kráčet po zakrvavené zemi, bylo úděsné, ale zůstával tu dluh, který bylo třeba splatit. Decker mu svou pomocí nabídl záblesk nových možností; dlužil proto doktorovi šanci zachránit z trosek této vize alespoň něco.

„Tak si s tím tedy pospěšte,“ řekl.

„Díky,“ pravil Decker. „Moc to pro mě znamená.“

„A já zase potřebuju ty pilulky.“

2.

Pilulky dostal. O to se už Decker postaral. Pilulky tak silné, že když si je vzal, nebyl si ani jistý, zda by dokázal správně vyslovit své

vlastní jméno. Pilulky, které usnadňovaly spánek a znovu ho přiměly k návštěvě položivota, ze kterého předtím tak šťastně uprchl. Pilulky, na které si během čtyřiadvaceti hodin vypěstoval návyk.

Decker dodržel slovo. Když ho požádal o další, dostal je, a pod jejich uspávacím účinkem se společně vrátili ke shromažďování důkazů, kdy doktor znovu a znovu procházel detaily Boonových zločinů s nadějí, že jim porozumí. Nic se však nevyjasnilo. Vše, co si Boonova stále pasivnější mysl při těchto sezeních dokázala vybavit, byly rozmazané obrysy dveří, kterými vnikal dovnitř, a schody, po kterých stoupal, když páchal své vraždy. Deckera, který neustále bojoval, jen aby z pacientovy uzavřené mysli zachránil cokoli, co by mělo alespoň nějakou hodnotu, bral na vědomí stále méně a méně. Boone teď znal jen spánek, vinu a naději, že už to pro oba brzy skončí, naději, kterou si v sobě pěstoval s rostoucí intenzitou.

Režim drogy narušovala pouze Lori, nebo spíše vzpomínky na ni. Někdy slyšel v hloubi ucha její hlas, jasně jako zvon, jak opakuje slova, která mu říkala při některém běžném rozhovoru, který si vybavil z dřívějška. Ta slova neměla žádnou souvislost, patrně byla spojena s nějakým pohledem, který mu utkvěl v paměti, nebo s nějakým dotykem. V současné době se už ale nemohl rozpomenout na žádný pohled ani dotyk – droga ho připravila i o schopnost si jen *představovat*. Vše, co mu zbylo, byla ta nesouvislá slova, která ho rozrušovala – a to nejen proto, že měl pocit, jako by je někdo vyslovoval těsně za ním, ale protože neměla kontext, na který by se mohl rozpomenout. A co horšího, jejich zvuk mu připomínal ženu, kterou miloval a se kterou se shledá už jen někde v soudní síni. Ženu, které učinil slib, aby ho po několika týdnech od chvíle, kdy ho vyřkl, zase porušil. V zubožením stavu, v jakém se nacházel, ve stavu, kdy jeho myšlenky už jen stěží pronikaly k jádru věci, byl onen porušený slib stejně tak zrůdný jako zločiny na těch fotografiích a udělal z něj vhodného kandidáta pro Peklo.

Nebo také pro smrt. Raději pro smrt. Nebyl si zcela jistý, kolik času už uplynulo od chvíle, kdy se s Deckerem dohodl, že vymění tento otupělý stav za několik dalších dnů pátrání, ale věděl určitě, že svou část obchodu dodržel. Promluvil. Nezbylo nic, co ještě říct nebo co vyslechnout. Zbývalo už jen odevzdat se do rukou zákona a

přiznat se ke svým zločinům nebo udělat to, co už nebylo v moci státu – monstrum zabít.

Neodvažoval se Deckera na tento záměr nějak upozornit; věděl, že by doktor udělal vše, co je v jeho silách, jen aby svému pacientovi zabránil v sebevraždě. Tak si tedy hrál na klidný a poddajný subjekt ještě o den déle. Pak, poté, co Deckerovi slíbil, že druhý den ráno zase přijde do ordinace, se vrátil domů a připravoval se na to, jak se usmrtí.

Doma na něj čekal další dopis od Lori, už čtvrtý od té doby, co se uchýlil do samoty; chtěla vědět, co se přihodilo. Četl ho, jak mu jen jeho otupené myšlení dovolovalo, a pokusil se o odpověď, ale slova, která se snažil napsat, mu vůbec nedávala smysl. Dopis, který mu poslala, místo toho strčil do kapsy, a vyšel do západu slunce vstříc smrti.

3.

Nákladní auto, pod které se vrhl, bylo kruté. Vyrazilo z něj dech, ale nikoli život. Pohmožděného a krvácejícího ze škrábanců a ran ho naložili a odvezli do nemocnice. Později pochopil, že celé to zapadalo do schématu událostí a že mu smrt pod koly nákladního vozu byla odepřena zcela záměrně. Když ale seděl v nemocnici a čekal v bílé místnosti, než ošetří lidi, kteří na tom byli hůře než on, mohl jen proklínat svou smůlu. Životy jiných bral s příšernou lehkostí; jeho vlastní mu vzdoroval. I v tom stál sám proti sobě.

Když ho tam uvedli, ještě netušil, že ta místnost v sobě obsahuje příslib, který bílé zdi zamlčovaly. Zde zaslechne jméno, které z něj po čase udělá nového člověka. Na jeho zavolání půjde nocí jako monstrum, kterým už vlastně byl, a pozná zázračno.

To jméno znělo Midian.

Midian i on měli mnoho společného, zdaleka ne jen to, že sdíleli schopnost slibovat. Zatímco ale jeho přísahy věčné lásky se během několika týdnů ukázaly jako prázdné gesto, Midian pronášel sliby, které ani smrt nemohla porušit.

3. Nadšenec

Za celé ty dlouhé roky své nemoci poznal Boone v sanatoriích i v uzavřených psychiatrických odděleních nemocnic jen velmi málo spolutrpících, kteří by nelpěli na nějakém talismanu, na nějakém symbolu nebo suvenýru, kteréžto předměty držely stráž u bran vedoucích k jejich hlavám a srdcím. Brzy se naučil podobnými amulety neopovrhovat. *Ať je to cokoli, jen když ti to pomůže přetrpět noc*, to byla zásadní pravda, kterou si po všech svých trudných zkušenostech důkladně osvojil. Většina takovýchto pojistek znamenala pro ty, kteří je svírali v rukách, něco osobního. Laciné tretky, klíče, knihy a fotografie: vzpomínky na dobré časy, úzkostlivě uchovávané jako prostředky obrany proti zlu. Některé však patřily kolektivnímu vědomí. Byla to slova, která vyslechl už několikrát: nesmyslné verše, jejichž rytmus dokázal udržet bolest v určitých mezích; jména bohů.

Mezi ně patřil i Midian.

Od lidí, se kterými se seznámil, zaslechl název tohoto místa možná už pětkrát. Obvykle to byli ti, jejich síla už byla úplně vyhaslá. Když navštívili Midian, připadal jim jako útočiště; místo, kam je záhodno být zavát. A co více: místo, kde jim budou odpuštěny jakékoli hříchy, kterých se dopustili – ať už skutečné nebo domnělé. Boone neznal původ této mytologie; ani neměl dostatečný zájem jej zjišťovat. Tehdy také necítil potřebu odpuštění, nebo si alespoň myslel, že nepotřebuje. Teď už věděl víc. Měl toho hodně, od čeho by toužil být očištěn; od ohavností, které před ním jeho vlastní mysl ukrývala, dokud je Decker nevytáhl na světlo. Teď už je z něj nemůže sejmout žádná síla, kterou znal. Zařadil se do úplně jiné skupiny bytostí.

Midian už volal.

Jak byl pohroužený do svého utrpení, vůbec nepostřehl, že s ním ten bílý pokoj sdílí ještě někdo jiný, dokud nezaslechl jeho skřehotavý hlas.

„Midian…“

Nejprve si pomyslel, že je to zase nějaký hlas z minulosti. Když se však ozval znovu, neznělo to těsně vedle něj, tak jako když slyšel Lorin hlas – zvuk přicházel ze druhé strany místnosti. Otevřel oči – levé víčko měl ulepené od krve, vytékající z rány na spánku – a pohlédl směrem k tomu, kdo právě promluvil. Zřejmě další z těch, kteří utrpěli zranění při noční procházce. Přivezli ho sem k ošetření a teď ho tu nechali, aby se staral sám o sebe, než vedle odvedou nějakou další fušeřinu. Ten muž seděl v nejvzdálenějším koutu ode dveří, na něž upíral svůj divoký pohled tak, jako by jimi každou chvíli měl vstoupit jeho spasitel. Bylo skutečně nemožné odhadnout cokoli, co by určovalo jeho věk nebo skutečný vzhled: obojí bylo pod nánosem špíny a sražené krve. Já musím vypadat stejně špatně, napadlo Boona. Moc mu to nevadilo; lidé na něj stejně vždycky civěli. Vzhledem k jejich současném stavu patřili teď on a muž v koutě k tomu druhu lidí, před kterými jejich bližní raději přejdou na druhou stranu ulice, jen aby se jim vyhnuli.

Zatímco ale on, ve starých džínsách, sešmaťhaných botách a černém tričku s krátkými rukávy, byl jen obyčejný nýmand, na druhém muži byly určité znaky, které ho od ostatních výrazně odlišovaly. Dlouhý kabát, který měl na sobě, mu dodával strohost mnicha; šedé vlasy stažené těsně k temenu mu visely do poloviny zad ve spleteném ohonu. Na krku měl plno šperků, ale ty byly téměř zakryté vysokým límečkem, a na palcích měl umělé nehty, které vypadaly jako stříbrné a zakroucené drápy.

A konečně zde bylo to jméno, které z toho muže opět vycházelo.

„… Vezmeš mě s sebou?“ zeptal se mírně. „Vezmeš mě do Midianu?“

Dveře nespustil z očí ani na okamžik. Zdálo se, že Boona vůbec nevnímá, když najednou bez varování obrátil svou poraněnou hlavu a plivl přes celou místnost. Krví prostoupený hlen dopadl těsně k Boonovým nohám.

„Sakra, vypadni odtud!“ zařval. „Bráníš jim, aby za mnou přišli. Nepřijdou, dokud tady budeš.“

Boone byl příliš vyčerpaný, než aby se hádal, a příliš pošramocený, než aby se zvedl. Nechal toho muže tedy pokřikovat.

„Vypadni!“ zakřičel ten člověk znovu. „Takovejm jako seš ty se neukážou. Pořád ti to není jasný?“

Boone zaklonil hlavu a snažil se zabránit tomu, aby do něj mužova bolest také nepronikla.

„Do prdele!“ ulevil si ten druhý. „Prošvihnul jsem je. Prošvihnul jsem je!“

Vstal a zamířil k oknu. Venku už byla pořádná tma.

„Šli dál,“ zamumlal najednou žalostně. Vzápětí byl od Boona necelý metr a pod špínou se šklebil.

„Dostal jsi něco proti bolestem?“ chtěl vědět.

„Sestra mi něco dala.“ odvětil Boone.

Muž si znovu odplivl; tentokrát ne na Boona, ale na podlahu.

„Chtělo by to pít, člověče…“ řekl. „Máš něco k pití?“

„Ne.“

Úšklebek okamžitě zmizel. Obličej mu ovládly slzy, následkem čehož se začal krabatit. Muž se odvrátil od Boona, vzlykal a znovu začal se svými litaniemi.

„Proč si mě nevyzvednou? Proč si pro mě nepřijdou?“

„Možná přijedou později,“ pravil Boone. „Až já budu pryč.“

Muž se na něj zadíval.

„Co ty o tom víš?“ vyzvídal.

Velice málo, zněla by odpověď, ale Boone si ji nechával pro sebe. Útržkovitých poznatků o mytologii Midianu se mu v hlavě honilo už dost na to, aby dychtil po dalších. Nebylo to místo, kde mohli najít domov ti, kteří už vyčerpali všechny ostatní možnosti spásy? A nebyl právě to stav, ve kterém se zrovna nacházel on? Nezůstal mu ani jeden zdroj útěchy. Ani Decker ani Lori, dokonce ani Smrt. Třebaže byl Midian jen dalším z těch všech talismanů, chtěl si vyprávění o něm poslechnout.

„Tak mi to pověz,“ řekl.

„Ptal jsem se tě, co o tom víš,“ odvětil druhý muž a drápem levé ruky zachytil kůži pod svou neoholenou bradou.

„Vím, že Midian zbavuje bolesti,“ odpověděl Boone.

„A?“

„Vím, že tam nikoho neodmítnou.“

„To není pravda,“ rychle zareagoval muž.

„Ne?“

„Kdyby tam nikoho neodmítali, myslíš, že bych tam už nebyl? Nemyslíš, že by to bylo největší město na světě? Samo sebou, že i tam lidi odmítají…“

Mužovy oči, rozjasněné slzami, se upíraly na Boona. Dojde mu, že nic nevím? zajímalo Boona. Nezdálo se. Muž hovořil dál, spokojen s tím, že debatuje o tajemství. Nebo spíše o svém strachu z toho tajemství.

„Já tam možná nejdu proto, že si toho nezasloužím,“ prohlásil. „A to oni neodpouštějí snadno. Oni vůbec neodpouštějí. Víš, co dělají… těm, který toho nejsou hodný?“

Spíše než rituály související se vstupem do Midianu zaujala Boona mužova jistota, že něco takového vůbec existuje. Nehovořil o Midianu jako nějaký šílenec o Šangri-la, ale jako o místě, které se dá najít, kam se dá vejít, kde lze nalézt mír.

„Víš, jak se tam dostat?“ otázal se.

Muž uhnul pohledem. Když přerušil zrakový kontakt, v Boonovi propukl prudký záchvat paniky. Dostal strach, že si ten parchant nechá zbytek vyprávění pro sebe.

„Potřebuju to vědět,“ naléhal Boone.

Druhý muž se na něj opět zadíval.

„To vidím,“ pravil a v jeho hlase bylo slyšet cosi, co naznačovalo, že ho pohled na Boonovo zoufalství pobavil.

„Je to severozápadně od Athabasky,“ odvětil.

„Ano?“

„Tak jsem to slyšel.“

„Tam je úplná pustina,“ namítl Boone. „Když nemáš mapu, mohl by ses tam potloukat do skonání světa.“

„Midian není na žádný mapě,“ řekl ten muž. „Podívej se na východ od Peace River, poblíž Shere Necku, severně od Dwyeru.“

Když takto odříkával směr cesty, v jeho hlase nezazněl sebemenší náznak pochybnosti. V existenci Midianu věřil stejně jako v ony čtyři stěny, kterými byl obklopen; možná i víc.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Boone.

Touto otázkou mu zjevně zamotal hlavu. Už to bylo hodně dávno, co se ho někdo obtěžoval zeptat na jméno.

„Narcisse,“ pravil konečně. „A ty?“

„Aaron Boone. Nikdo mi ale neříká Aarone. Jenom Boone.“

„Aarone,“ řekl ten druhý. „Kde jsi slyšel o Midianu?“

„Na stejných místech jako ty,“ odpověděl Boone. „Na stejných místech, kde si to vyslechne každý. Od ostatních. Od lidí, kteří trpí bolestmi.“

„Od monster,“ prohlásil Narcisse.

Boone o nich takto nesmýšlel, ale pro střízlivé oči takoví možná opravdu byli; lidé, kteří pateticky kázali a věčně plakali, lidé, kteří byli neschopní udržet své noční můry pod zámkem.

„Jedině ti jsou v Midianu vítaní,“ vysvětlil mu Narcisse. „Když nejsi monstrum, je z tebe oběť. Je to tak nebo ne? Můžeš být jedno nebo druhé. Právě proto se tam neodvažuju jít bez doprovodu. Čekám, až si pro mě přijdou moji přátelé.“

„Lidé, kteří tam odešli už dřív?“

„Správně,“ pravil Narcisse. „Někteří ještě zaživa, jiní zemřeli a odešli tam až potom.“

Boone si nebyl jistý, zda tomuto tvrzení správně porozuměl.

„Odešli tam *potom*?“ zvolal.

„Člověče, nemáš něco proti bolestem?“ zeptal se ho Narcisse. Hlas se mu opět změnil; tentokrát nasadil přemlouvavý tón.

„Mám nějaké pilulky,“ řekl Boone, když si vzpomněl na zbytek dávky od Deckera. „Chceš je?“

„Dej sem všechno, co máš.“

Boone byl rád, že se jich zbaví. Hlavu mu svíraly jako v řetězech a dohánělo ho do stavu, kdy už mu bylo jedno, jestli žije nebo jestli zemřel. Teď už mu to jedno nebylo. Měl už kam jít – na místo, kde by přinejmenším mohl najít někoho, kdo by porozuměl hrůzám, které teď právě prožívá. K tomu, aby se dostal do Midianu, nebude potřebovat žádné pilulky. Aby mu bylo odpuštěno, bude potřebovat sílu a vůli. To druhé měl a to první muselo jeho pošramocené tělo v sobě ještě najít.

„Kde jsou?“ zeptal se ho Narcisse, jehož tváře už byly rozpálené lačností.

Když sem Boona přijímali, svlékli mu koženou bundu, aby zběžně prohlédli zranění, která si přivodil. Bunda teď visela na

opěradlu křesla. Sáhl do vnitřní kapsy, ale ke svému zděšení zjistil, že důvěrně známá sklenička tam už není.

„Někdo se mi hrabal v bundě.“

Prohledával ostatní kapsy. Všechny byly prázdné. Psaníčka od Lori, jeho náprsní taška, pilulky: všechno bylo pryč. Trvalo mu jen pár vteřin, než si uvědomil, proč potřebovali nějaký doklad o tom, kdo vlastně je, a také mu bylo jasné, jaké to pro něj má důsledky. Pokusil se přece o sebevraždu; bezpochyby si mysleli, že je připraven to zopakovat. V náprsní tašce měl Deckerovu adresu. Doktor byl nejspíš už na cestě, aby si svého zbloudilého pacienta vyzvedl a předal ho policii. Jakmile se jednou dostane do rukou zákona, už nikdy neuvidí Midian.

„Říkal jsi, že tam jsou *pilulky*!“ zařval Narcisse.

„Vzali mi je!“

Narcisse vyrval Boonovi bundu z rukou a začal za ni škubat.

„*Kde*?“ křičel. „Kde?“

Když mu došlo, že dávky klidu nedojde, začal se mu znovu krabatit obličej. Pustil bundu na zem a odtáhl se od Boona. Znovu se mu spustily slzy, ale tentokrát mu klouzaly po tvářích, aby se setkaly se širokým úsměvem.

„Vím, co tu děláš,“ prohlásil a ukázal na Boona. Smích se mu rovným dílem mísil se štkaním. „Tebe vyslali z Midianu, abys zjistil, jestli si ho zasloužím. Přišel jsi, abys zjistil, jestli jsem jeden z vás nebo ne!“

Nedopřál Boonovi sebemenší příležitost, aby to mohl popřít; jeho radostné vzrušení se stupňovalo až k hysterii.

„Já si tu sedím a modlím se, aby někoho poslali; *prosím*, a ty tu mezitím jseš celou tu dobu a díváš se na mě, jak o sobě kecám. Díváš se na mě, jak *kecám*!“

Hlučně se zasmál. Pak pokračoval smrtelně vážně.

„Nikdy jsem o tom nepochyboval. Ani jednou. Vždycky jsem věděl, že se někdo objeví. Čekal jsem ale nějakou tvář, kterou znám. Možná Marvina. Měl jsem ale vědět, že pošlou někoho nového. Je to rozumný. Tys ale všechno *viděl*, že jo? *Slyšels*. Já se nestydím. Nikdy mě nedonutili, abych se styděl. Zeptej se koho chceš. Zkoušeli to. Znovu a znovu. Vlezli mi do tý mý posraný hlavy a zkoušeli mě

rozebrat, zkoušeli mě zbavit všech divokejch nápadů. Já ale vydržel. Já věděl, že dřív nebo později přijdeš, a proto jsem chtěl bejt připravenej. Proto nosím tohle.“

Prudce zvednut palce před obličej. „To proto, abych ti to mohl předvést.“

Rozhlédl se napravo i nalevo.

„Chceš to vidět?“

Odpověď nepotřeboval. Ruce už měl na obou tvářích a drápy se dotýkal kůže pod ušním boltcem. Boone se jen díval; slova vyjadřující odmítnutí nebo nadšený souhlas byla zbytečná. Byl to okamžik, který Narcisse nacvičoval už nesčíslněkrát; nebylo možné mu to odepřít. Když si drápy, ostrými jako žiletky, rozřízl pokožku, vůbec to nebylo slyšet, ale krev mu po krku a po rukách začala prýštit okamžitě. Výraz jeho obličeje se nezměnil; jen se zintenzívnil; byla to maska, v níž se sloučila komická Múza s tragickou. Pak se prsty rozběhly po obou stranách obličeje a ostré drápy jely vytrvale podél čelistí. Pracoval s přesností chirurga. Rány se otevíraly dokonale symetricky a nakonec se oba drápy setkaly u brady.

Teprve potom spustil jednu ruku, z jejíž drápu a zápěstí odkapávala krev, volně podél těla, zatímco druhou si přejížděl po obličeji, aby v otevřené ráně našel odchlípnutý koneček kůže.

„Chceš to vidět?“ zeptal se znovu.

Boone zamumlal:

„Nechci.“

Zůstal nevyslyšen. Narcisse prudkým trhnutím směrem nahoru oddělil masku pokožky od svalu pod ní a začal ji odtrhávat, čímž odhalil svůj skutečný obličej.

Boone náhle zaslechl, jak za ním někdo vyvřískl. Dveře byly otevřené a na prahu stála jedna z ošetřovatelek. Koutkem oka ji sledoval: pobledlostí svého obličeje překonávala bílou barvu své uniformy, ústa měla dokořán a za ní se nacházela chodba a svoboda. Nemohl se však přinutit, aby z Narcisse spustil zrak; ne proto, že krev, která zaplňovala prostor mezi nimi, mu zabraňovala v pohledu na toto odhalení. Chtěl prostě spatřit tajnou tvář toho muže, která z něj dělala vhodného kandidáta pro pohodu a bezstarostný život v

Midianu. Rudý déšť se rozptýlil a vzduch se začal pročišťovat. Teď už tu tvář trochu viděl, ale nemohl pochopit její složitost. To, co se tu teď před ním kroutilo a splétalo v uzly, byla anatomie zvířete, nebo lidská tkáň proměněná sebezmrzačením? Ještě chvíli a už by to věděl…

Pak ho někdo popadl, chytil ho za ruce a táhl ho ke dveřím. Letmo zahlédl, jak Narcisse pozvedá zbraně na svých rukách, aby své zachránce držel v šachu, ale pak se na něj nahrnuly uniformy a ocitl se v obklíčení. V tom okamžiku Boone bleskurychle využil příležitosti. Odstrčil od sebe ošetřovatelku, chňapl po své kožené bundě a rozběhl se k nestřeženým dveřím. Jeho pošramocené tělo nebylo připravené na prudké pohyby a tak klopýtal. Nevolnost a vystřelující bolest v pohmožděných končetinách se předháněly v boji o čest dostat ho na kolena, ale pohled na Narcisse, kterého mezitím obklíčili a spoutali, byl natolik výmluvný, že mu dodal síly. Než se za ním někdo mohl pustit, byl už dávno dole v hale.

Když vběhl do dveří, aby vyrazil do noci, zaslechl, jak se Narcissův hlas zvedl k protestu – jeho zuřivé vytí bylo uboze lidské.

4. Nekropole

1.

Přestože vzdálenost mezi Calgary a Athabaskou dělá jen o málo víc než tři sta mil, poutníka tato cesta zavede až na hranice jiného světa. Na severu je málo dálnic a jak bohaté prérijní oblasti provincie ustupují lesům, mokřinám a divočině, ubývá i obyvatelstva. Tato cesta představovala rovněž hranice Boonových předchozích zkušeností. Když mu bylo něco přes dvacet a krátkou dobu pracoval jako šofér kamionu, dostal se nejdále na jihovýchod do Bonnyville, na jihozápad do Barrhead a taktéž přímo do Athabasky. Území, které se rozléhalo dále, pro něj bylo až na jména na mapě naprosto neznámé. Přesněji řečeno – až na místo, kde žádná jména nebyla. Táhly se tam totiž obrovské lány země, které byly posety pouze drobnými zemědělskými usedlostmi; jedna z nich nesla název, který použil Narcisse: Shere Neck.

Mapu, která obsahovala tuto informaci, spolu s drobnými mincemi, jejichž počet postačoval k tomu, aby si mohl koupit láhev brandy, získal krádeží, která mu nezabrala ani pět minut. Prohledal tři vozy, ponechané v jednom podzemním parkovišti na okraji Calgary, a vybaven mapou a penězi zmizel dřív, než ostraha vypátrala, odkud přichází poplašný signál.

Déšť mu omyl tvář. Zakrvavené tričko zahodil a byl šťastný, že má svou milovanou bundu přímo na těle. Pak se stopem svezl do Edmontonu a další auto ho vzalo přes Athabasku do High Prairie. Bylo to snadné.

2.

Snadné? Pátrat po místě, o kterém slyšel jen z dohadů vedených mezi šílenci? Snadné nejspíš ne. Bylo to ale nutné; dokonce nevyhnutelné. Tato výprava ho přitahovala už od okamžiku, kdy ho odhodil stranou náklaďák, pod kterým se rozhodl zemřít. Možná ho vábila už dávno předtím, ale on takové pozvání nikdy nepostřehl.

Dojem o *pravosti* Midianu, který získal, z něj téměř udělal fatalistu. Jestliže Midian existuje a je ochoten ho přátelsky přijmout, pak tedy putuje na místo, kde konečně najde sebe poznání a klid. A pokud ne – pokud by Midian existoval jen jako jakýsi talisman pro vystrašené a ztracené – pak vlastně jednal rovněž *správně* a hodlal přijmout jakýkoli druh zániku, který ho v nehostinné pustině očekává. Pořád lepší než pilulky, pořád lepší než Deckerovo neplodné pátrání po slovíčkách a důvodech.

Doktorovo vyšetřování, vedené s cílem vymýtit z Boona monstrum, bylo předurčeno k neúspěchu. To bylo jasné jako nebe nad hlavou. Nešlo přece oddělit Boona člověka a Boona monstrum. Byli jednou bytostí, putovali po stejné cestě v jedné mysli a v jednom těle, a ať už je na konci té cesty očekávalo cokoli, smrt nebo věčná blaženost, bude to společným údělem pro ně oba.

3.

Na východ od Peace River, říkal Narcisse, poblíž městečka Shere Neck, severně od Dwyeru.

V High Prairie musel přespat na tvrdé zemi. Až druhý den ráno se mu podařilo stopnout auto, které ho vzalo k Peace River. Řídila ho žena, které už bylo hodně přes padesát. Na tento kraj, který znala od malička, byla hrdá a s radostí mu poskytla rychlokurs v místopisu. O Midianu se sice nezmínila, ale Dwyer a Shere Neck znala. Shere Neck bylo městečko ležící na východ od dálnice 67 a čítající pět tisíc duší. Boone se dozvěděl, že by si byl ušetřil dobrých dvě stě mil, kdyby se netáhl až k High Prairie a místo toho odbočil na sever už dřív. To ale vůbec nevadí, prohlašovala; u Peace River znala místo, kde se farmáři před odjezdem do svých usedlostí stavují na jídlo. Tam určitě najde někoho, kdo ho vezme tam, kam bude chtít.

Má tam nějaké známé? tázala se. Odvětil, že ano.

Když ho poslední z ochotných řidičů vysadil přibližně míli od Dwyeru, do soumraku už nebylo daleko. Chvíli se díval, jak si to kamion míří po vyštěrkované cestě do tmavnoucí modře, a pak vykročil, aby ten krátký úsek, který ho dělil od městečka, došel pěšky. Jeho již tak otřesené tělesné schránce nijak neprospěla noc

prospaná v nepohodlí, jakož i cestování farmářskými vozidly po silnicích, které už pamatovaly lepší časy. Trvalo mu proto hodinu, než se dostal na dohled okrajům Dwyeru, a mezitím už zavládla hluboká noc. Osud byl opět na jeho straně. Kdyby nebyla tma, nejspíš by nezahlédl světla, která tam vepředu probleskovala; nikoli na uvítanou, ale jako varování.

Policie dorazila před ním; tři nebo čtyři vozy, jak odhadoval. Možná pronásledovali někoho úplně jiného, ale o tom pochyboval. Daleko pravděpodobnější bylo, že Narcisse, který prohrál a zůstal sám, vyklopil zákonu to, co předtím vypravoval Boonovi. V tom případě byl toto uvítací výbor. Pravděpodobně ho už hledali dům od domu. A když tady, tak v Shere Necku jakbysmet. Už na něj čekali.

S pocitem vděku za úkryt, který mu poskytovala noc, sešel ze silnice a zamířil doprostřed řepkového pole, kde se mohl natáhnout a promýšlet svůj další postup. Určitě by nebylo rozumné, kdyby se pokusil dojít do Dwyeru. Lepší bude, když zapomene na hlad a únavu, vydá se do Midianu a spolehne se na to, že ho povedou hvězdy a jeho vlastní instinkt.

Když vstal, byl celý cítit zemí. Vykročil směrem, kde podle jeho přesvědčení ležel sever. Věděl velice dobře, že při takovém cestování nazdařbůh by svůj cíl mohl snadno minout o celé kilometry nebo ho v té tmě přehlédnout. Nevadí; jinou možnost stejně neměl, což mu alespoň bylo útěchou.

Během své pětiminutové zlodějské akce nenašel žádné hodinky, které by mohl ukrást, takže jediný pojem o ubíhajícím času mu zprostředkovával pomalý pohyb souhvězdí na nebi. Vzduch chladl, posléze se stal až nepříjemným, ale Boone v namáhavém pochodu nepolevil. Silnicím se vyhýbal, jak jen to šlo, ačkoli by bylo snadnější kráčet po nich než po obdělané a oseté půdě. V jednu chvíli, když se dva policejní vozy, doprovázející černou limuzínu, téměř neslyšně mihly po silnici, přes kterou právě před minutou přešel, se pak ukázalo, že jeho obezřetnost byla zcela na místě. Pro pocit, který se ho zmocnil, když ho ty vozy míjely, sice neměl žádné opodstatnění, ale cítil víc než silně, že pasažérem v oné limuzíně byl Decker, ten hodný doktor, který stále hledal *porozumění*.

4.

A pak… Midian.

Najednou, zničehonic Midian. V jednu chvíli se před ním ještě rozprostírala beztvará tma, ale vzápětí se na horizontu objevil shluk budov, jejichž natřené zdi ve světle hvězd probleskovaly šedomodrou barvou. Boone se na několik minut zastavil a zkoumal tu scenérii. Ani v jednom okně, ani na jedné verandě nesvítilo světlo. Touto dobou už bylo jistě po půlnoci a lidé městečka, kteří museli druhý den ráno vstávat do práce, už asi leželi. Ale ani jedno jediné světlo? To se mu hned zdálo zvláštní. Midian byl možná malý a opomíjený těmi, kdo sestavují mapy a rozmisťují dopravní ukazatele, ale neměl přesto nárok alespoň na jednoho člověka trpícího nespavostí nebo na dítě, které v nočních hodinách potřebuje útěchu v podobě svítící lampy? Pravděpodobnější bylo, že už tam na něj čekali – Decker a zákon – ukryti pěkně ve stínu, dokud neudělá nějakou pošetilou chybu a nevleze jim do pasti. Nejjednodušším řešením by bylo vzít do zaječích a nechat je, ať si číhají, ale na to mu už zbývalo příliš málo energie. Kdyby se teď vzdálil, jak dlouho by musel čekat, než by se pokusil o návrat – to by se musel každou hodinu vydávat na průzkum a pak hned zase odpočívat.

Rozhodl se, že obejde okraje městečka a udělá si představu o tom, jak vypadá situace. Když nenajde žádné známky přítomnosti policie, půjde do městečka a ponese důsledky. Přece celou tuto cestu nepodnikl jen proto, aby se zase vrátil zpátky.

Když se pohyboval kolem jihovýchodního okraje, Midian o sobě nic neprozradil – snad až na svou prázdnotu. Nejenže nezahlédl žádné policejní vozidlo – ani na ulici, ani skryté mezi domy; on vlastně nezahlédl vůbec žádný automobil – ani nákladní auto ani farmářská vozidla. Začal si klást otázku, zda toto městečko není jednou z těch náboženských komunit, jejichž dogmata, jak se kdesi dočetl, zakazují obyvatelům používat elektrický proud či spalovací motory.

Když se ale drápal po hřbetu nízkého kopce, na jehož vrcholu byl Midian situován, napadlo ho druhé a prostší vysvětlení. V Midianu nikdo nebyl. Při tomto pomyšlení se zastavil. Zíral na domy

a pátral po známkách nějaké zkázy, ale žádnou nepostřehl. Pokud mohl posoudit, střechy byly neporušené a nestály tam žádné budovy, které by se zdály být na pokraji sesutí. Noc byla tak klidná, že nad hlavou zřetelně slyšel zvuk padající hvězdy, ale z městečka nebylo slyšet *nic*. Kdyby v Midianu někdo zasténal ve spánku, noc by tento zvuk donesla až k němu, ale vládlo tam jen ticho.

Midian bylo opuštěné město, „město duchů“.

Nikdy ve svém životě nemusel čelit takové beznaději. Stál tam jako pes, který se vrátil domů a zjistil, že jeho pán mezitím zmizel – nevěděl, jaký smysl má teď jeho život a jestli vůbec ještě jaký kdy bude mít.

Trvalo mu několik minut, než se odtrhl a pokračoval ve své obchůzce kolem městečka. Dvacet metrů od místa, kde prve stál, se mu díky výšce kopce naskytl pohled na scenérii ještě záhadnější, než jakou byl vylidněný Midian.

Na druhém konci městečka ležel hřbitov. Výhodně položené stanoviště Boonovi umožňovalo nerušený pohled přes vysoké zdi, které hřbitov obepínaly. Zřejmě byl zřízen, aby sloužil širokému okolí, protože byl podstatně větší, než městečko velikostí Midianu kdy mohlo potřebovat. Mnohé hrobky byly nesmírně rozměrné a působivé, to bylo jasně vidět i z té dálky. Uspořádání širokých uliček, stromů a hrobek propůjčovalo hřbitovu vzhled menšího města.

Boone začal sestupovat ze svahu směrem k hřbitovu, přičemž po celé trase měl stále dobrý výhled na městečko. Tím, jak dosud pátral po Midianu a jak se k němu přibližoval, se mu zvednula hladina adrenalinu, ale teď už zase cítil, jak ho rychle opouští i ten poslední zbytek sil; bolest a vyčerpanost, dosud potlačené napjatým očekáváním, se nyní vracely s prudkou zuřivostí. Uvědomoval si, že už nebude trvat dlouho, jeho svalstvo kapituluje a on se tu zhroutí. Za zdmi hřbitova se mu snad podaří najít nějaký koutek, kde se ukryje před pronásledovateli a dopřeje svým kostem odpočinku.

Nabízely se dvě možnosti, jak se dostat dovnitř. Malá branka v boční zdi a velká dvojdílná vrata, vedoucí k městečku. Zvolil si tu první. Branka byla sice zavřená na závoru, ale zamčená nebyla. Opatrně ji otevřel a vstoupil dovnitř. Dojem, který si udělal z vršku

kopce, tedy že se hřbitov podobá městu, se mu zde potvrdil: hrobky dosahovaly výšky domu. Byl zmaten jejich rozměry a dokonalým provedením, které ocenil až teď; když si je mohl prohlédnout. Které významné a movité rodiny asi obývaly toto městečko nebo jeho okolí, že si mohly dovolit pohřbívat své mrtvé do takové nádhery? Malé prérijní obce lpěly na půdě jako na zdroji obživy, ale málokdy na ní zbohatly; a i v těch nemnohých případech, kdy se to díky naftě nebo zlatu podařilo, to nikdy nebylo v takovém rozsahu. Zde se však rozprostíraly velkolepé hrobky, vystavěné uličku za uličkou ve všech možných stylech od klasického až po barokní a vyzdobené – nebyl si jistý, zda mu jeho znavené smysly říkají pravdu – motivy vzájemně si odporujících teologií.

Bylo to ale mimo něj. Potřeboval spát. Hrobky tu stály už celé století, možná i déle. Záhada proto jistě počká až do úsvitu.

Mezi dvěma hroby, kde byl zcela z dohledu, si našel místo na spaní a složil tam hlavu. Jarní tráva sladce voněla. Spal už na daleko horších polštářích a ještě spát bude.

5. Zvláštní tvor

Probudil ho zvuk, který vydávalo nějaké zvíře. Jeho vrčení si našlo cestu do Boonových přelétavých snů a vyzývalo ho k návratu na zem. Otevřel oči a posadil se. Neviděl žádného psa, ale stále ho slyšel. Byl za ním? Těsná blízkost hrobek a náhrobních kamenů totiž způsobovala, že se ozvěna stále vzdalovala a přibližovala. Velice pomalu se ohlédl přes rameno. Byla už hluboká noc, ale obrovské zvíře, jehož druh bylo nemožné určit, zcela neskryla. Hrozbu, která vycházela z jeho hrdla, však nebylo možné si mylně vykládat. Soudě podle vrčivého tenoru se zvířeti nelíbil jeho zkoumavý pohled.

„Hej, kámoši…“ řekl klidným hlasem. „Všechno je v pohodě.“

Když se začal zvedat, vrzaly v něm vazy, ale bylo mu jasné, že kdyby zůstal na zemi, zvíře by mělo snadný přístup k jeho krku. Z toho, jak ležel na studené zemi, mu ztuhly končetiny, takže se pohyboval jako stařeček. Asi právě to ho uchránilo před útokem zvířete, které ho zatím klidně pozorovalo půlměsíčky očních bělem, které se rozšiřovaly, když ho sledovalo, jak vstává – byl to vlastně jediný detail, který na zvířeti mohl rozeznat. Jakmile stál na nohách, otočil se obličejem k tomu tvorovi, který se k němu mezitím začal přibližovat. Z toho, jak ten tvor kráčel, dospěl k přesvědčení, že je zraněný. Slyšel, jak za sebou vleče jednu ze svých končetin; hlavu měl svěšenou a krok nepravidelný.

Už měl na rtech slůvka útěchy, když se mu najednou kolem krku ovinula ruka, která mu vzala dech i řeč.

„Pohni se a vykuchám tě.“

Po této hrozbě se mu kolem těla obtočila druhá ruka a její prsty se mu zabořily do břicha s takovou prudkostí, že vůbec nepochyboval o tom, že by ten dotyčný svou hrozbu uskutečnil – třeba i jen holou rukou.

Boone se trochu nadechl. I tento nepatrný pohyb způsobil, že smrtící sevření kolem krku a břicha ještě více zesílilo. Cítil, jak mu po břiše do džín stéká krev.

„Kdo ksakru seš?“ dotazoval se ho ten hlas.

Boone byl špatný lhář; pravda byla bezpečnější.

„Jmenuju se Boone. Přišel jsem… přišel jsem najít Midian.“

Jestlipak se trochu uvolní sevření kolem břicha, když vysloví svůj záměr?

„Proč?“ chtěl teď vědět druhý hlas. To, že ten hlas přichází ze stínu, který se rozprostíral před ním, z místa, kde stálo to zraněné zvíře, Boone pochopil rychleji, než uplynul interval mezi dvěma údery srdce. Opravdu, šlo to z toho zvířete.

„Můj kamarád se tě na něco ptal,“ řekl hlas u Boonova ucha. „Odpověz mu.“

Boone, dezorientovaný jejich útokem, upřel opět zrak na to, co zaplňovalo stín před ním, a přistihl se, že nevěří svým očím. Hlava jeho vyšetřovatele neměla vůbec *pevný* tvar; skoro to dělalo dojem, že své nadbytečné rysy *vdechuje* – jejich substance tmavla a očními důlky, nozdrami a ústy vplouvala do tvorova nitra.

Veškeré myšlenky na vlastní ohrožení rázem zmizely; to, co se ho teď zmocnilo, bylo radostné vzrušení. *Narcisse nelhal*. Tady byl důkaz.

„Přišel jsem mezi vás…“ řekl v odpověď na otázku, kterou mu položilo to zázračné zjevení. „Přišel jsem, protože sem patřím.“

Z tlumeného smíchu za ním zazněla otázka:

„Jak vypadá, Peloquine?“

To stvoření naráz pohltilo svou zvířecí tvář. Pod ní byl lidský obličej usazený na těle spíše plazím než savčím. Končetina, kterou za sebou vlekl, byl ve skutečnosti ocas, a jeho svíjivý způsob chůze se podobal pohybům ještěrky. Taky bylo vidět, jak se záchvěv přeměny přehnal přes jeho vystouplý hřbet.

„Vypadá jako obyčejnej smrtelník,“ odvětil Peloquin. „Ne že by to mělo velkej význam.“

Proč se útočník nemůže podívat sám, podivil se Boone.

Pohlédl na ruku na svém břiše. Měla šest prstů, zakončených nikoli nehty, ale drápy, které teď byly zabořené na centimetr do jeho svalstva.

„Nezabíjejte mě,“ zaprosil. „Trvalo mi dlouho, než jsem se sem dostal.“

„Slyšíš to, Jackie?“ zvolal Peloquin a zprudka se postavil na své čtyři nohy přímo před Boona. Jeho oči, které se teď nacházely ve výšce Boonových, měly jasně modrou barvu. Jeho dech byl stejně horký jako silný proud vzduchu táhnoucí z otevřené vysoké pece.

„Co teda seš za zvíře?“ chtěl vědět. Transformace byla téměř dokončena. Na muži pod monstrem nebylo nic pozoruhodného. Čtyřicet let, hubený, sinalá pokožka.

„Měli bysme ho vzít dolů,“ řekl Jackie. „Lylesburg ho bude chtít vidět.“

„Možná,“ přitakal Peloquin. „Myslím ale, že bysme ho tím okrádali o čas. Tohle je obyčejnej smrtelník, Jackie. Já je poznám po čuchu.“

„Prolil jsem krev…“ mumlal Boone. „Zabil jsem jedenáct lidí.“

Modré oči si ho důkladně prohlížely. Zračilo se v nich pobavení. „To si nemyslím,“ pravil Peloquin.

„Tohle nám nepřísluší,“ vmísil se do hovoru Jackie. „Nemůžeš ho soudit.“

„Mám v hlavě oči, nebo ne?“ zvolal Peloquin. „Když mám před sebou člověka, kterej je čistej, tak ho přece poznám.“ Ukázal prstem na Boona. „Ty nepatříš k Noční rase,“ prohlásil. „Ty seš maso. Zrovna to seš. Maso pro zvíře.“

Když hovořil, z jeho výrazu odešlo pobavení a nahradil je hlad.

„To nemůžeme udělat,“ protestoval druhý tvor.

„Kdo se to dozví?“ odbyl ho Peloquin. „Kdo se to kdy dozví?“

„Porušíme tím zákon.“

Zdálo se, že to Peloquina nechává lhostejným. Vycenil zuby, přičemž se z mezer mezi nimi vyvalil tmavý kouř a stoupal mu po obličeji. Boone věděl, co bude následovat. Muž *vydechl* to, co před chvíli vdechl: své ještěrčí já.

Proporce hlavy se mu už mírně měnily – lebka se pod pokrývkou masa rozkládala a znovu organizovala.

„Nemůžete mě zabít!“ zvolal. „Patřím k vám.“

Skrývalo se v tom kouři před ním odmítnutí? Pokud ano, ztratilo se v transformaci. Žádná další debata se už neměla konat. Zvíře ho mělo v úmyslu pozřít.

V břiše pocítil ostrou bolest, a když se podíval dolů, spatřil, jak se ruka zakončená drápy odpoutala od jeho břišního svalstva. Sevření kolem krku se také uvolnilo a tvor za ním ho vyzval:

„Běž.“

Žádné přesvědčování nepotřeboval. Než mohl Peloquin dokončit svou rekonstrukci, Boone vyklouzl z Jackieho objetí a vzal nohy na ramena. Jakákoli schopnost orientace, kterou snad mohl mít, byla zmařena zoufalstvím, do kterého byl vehnán situací – zoufalstvím, které živil zuřivý řev hladového zvířete, a zvukem, který zazněl zřejmě hned poté – zvukem, který ohlašoval pronásledování.

Nekropole byla jedno veliké bludiště. Boone běžel nazdařbůh, uhýbal napravo a zase nalevo, jak jen se mu nabídla nějaká ulička, ale ani se nemusel ohlížet přes rameno, aby mu bylo jasné, že se k němu požírač přibližuje. Když tak utíkal, slyšel, jak se mu v hlavě míhají Peloquinova obviňující slova:

„Ty nepatříš k Noční rase. Ty seš maso. Maso pro zvíře.“

Tato slova pro něj představovala daleko krutější muka než bolest v nohách nebo na plicích. Že by *nepatřil* ani sem, mezi monstra Midianu? A když ne sem, tak kam tedy? Utíkal tak, jak kořist vždy utíká, když je jí v patách něco hladového, ale byla to honička, kterou nemohl vyhrát.

Zastavil se a otočil se.

Peloquin byl za ním asi pět nebo šest metrů. Jeho tělo bylo ještě pořád lidské, nahé a zranitelné, ale hlavu už měl zcela zvířecí – ústa široká a plná zubů ostrých jako trny. I on přestal utíkat, možná v očekávání, že Boone vytáhne nějakou zbraň. Když k ničemu takovému nedošlo, vztáhl po své oběti ruce. Za ním doklopýtal Jackie a Boone mohl poprvé vrhnout letmý pohled na tohoto muže. Byli to vůbec *lidé*? Tvor měl na hlavě dva obličeje, přičemž rysy obou byly zcela narušené; oči byly rozmístěné tak, že se dívaly do všech směrů, jen ne dopředu, ústa se stýkala v jediný otvor a nosní štěrbiny postrádaly kůstky.

Jackie se ho ještě jednou naposledy pokusil přivést k rozumu, ale Peloquinovy napřažené ruce se už také transformovaly od

konečků prstů k loktu. Jemnost rukou ustupovala síle, která naháněla hrůzu.

Ještě než se mu zpevnily svaly, byl už u Boona a skočil na svou oběť, aby ji strhl k zemi. Boone se svalil pod něj. Teď už bylo prostě pozdě, aby litoval svého pasivního chování. Cítil, jak mu drápy rvou bundu, aby tak obnažily maso na hrudníku. Peloquin napřímil hlavu a ačkoli jeho ústa nebyla k takovému výkonu vůbec určena, *zašklebil se*, načež se zakousl. Zuby neměl dlouhé, ale bylo jich moc. Bolelo to méně, než Boone očekával, ale to jen do chvíle, než se Peloquin od něj odtrhl, přičemž měl plná ústa svalstva i s kůží a jednou bradavkou.

Bolest vyděsila Boona natolik, že rezignoval na trpnou odevzdanost a začal sebou pod Peloquinovou tíhou házet. Zvíře však vyplivlo sousto ze svého chřtánu a sehnulo se pro sousto lepší. Z jeho dravčího obličeje přitom zavanul zápach krve. Tvor měl k výdechu důvod; příštím nadechnutím vysaje Boonovi z hrudi srdce a plíce. Boone křičel o pomoc a ta se dostavila. Než Peloquin uskutečnil onen osudný vdech, Jackie ho uchopil a táhl ho od jeho potravy. Boone cítil, jak se uvolnil tlak, který na něj to stvoření vyvíjelo, a v agónii před sebou viděl rozmazaný výjev, jak jeho zachránce zápasí s Peloquinem, až se jejich do sebe bušící končetiny navzájem propletly. Boone nečekal, aby mohl vítěze zahrnout ovacemi. Ránu na hrudníku si zakryl rukou a postavil se na nohy.

Tady pro něj nebylo bezpečno. Peloquin jistě nebyl jediným zdejším obyvatelem se zálibou v lidském mase. Když Boone klopýtal nekropolí, cítil, jak ho ti ostatní pozorují a čekají, až se zhroutí a padne na zem, aby se ho mohli beztrestně zmocnit.

Přestože jeho tělesná soustava byla tak traumatizovaná, neselhala. Do svalů se mu najednou vlil takový elán, jaký nezažil od té doby, co sám na sebe užil násilí, což byla představa, kterou teď odmítal jako nikdy předtím. I ta rána pulzující pod jeho rukou měla svůj *život* a oslavovala ho. Bolest polevila a nenahradila ji otupělost, ale citlivost, téměř erotická, svádějící Boona k tomu, aby si sáhl do hrudníku a pohladil si své vlastní srdce. Pobaven takovým nesmyslem dovolil svému instinktu, aby převzal řízení nohou, a tak došel ke dvoudílným vratům. Závora však zvítězila nad jeho rukama,

kluzkýma od krve, takže vrata zdolal tak, že je přelezl, a to tak lehce, že mu to do hrdla zase vrátilo smích.

A pak už vyrazil k Midianu. Neutíkal proto, že by se bál pronásledovatelů, ale z radosti, kterou jeho končetiny nacházely ve skutečnosti, že jsou používány, a z potěšení, které rychlost působila jeho smyslům.

6. Hliněné nohy

Městečko bylo skutečně prázdné, jak ostatně tušil. Ačkoli se domy ze vzdálenosti tři čtvrtě kilometru zdály být v dobrém stavu, pozornější prohlídka zblízka ukázala, že jsou na tom hůře, protože byly ponechány neobývané po celá léta. Přestože ho stále zaplavoval pocit uspokojení, obával se, že ho ztráta krve časem zničí. Potřeboval něco – třeba i primitivního, čím by si ovázal ránu. Když tedy pátral po kusu záclony nebo po zapomenutém prostěradle, otevřel dveře jednoho z domů a vnořil se do jeho tmy.

Dokud se nedostal dovnitř, neměl ani tušení, jak se mu zvláštně zjitřily smysly. Jeho oči pronikaly bez námahy tmou a objevovaly tam žalostné zbytky, které tu obyvatelé kdysi zanechali – vše pokryté suchou prstí, kterou prérie zanesla dovnitř rozbitým oknem a nedoléhajícími dveřmi. Našel tam tkaninu, kterou hledal – kus plátna, na kterém se už vytvořily skvrny od vlhkostí. Pomocí zubů a pravé ruky je natrhal na proužky, zatímco levou rukou si držel ránu.

Této činnosti se věnoval naprosto soustředěně, když najednou zaslechl vrzání prken na verandě. Obvazy pustil ze zubů. Dveře byly dokořán. Na prahu silueta muže, jehož obličej sice zakrývala tma, ale Boone ho stejně poznal. To, co teď cítil, byla Deckerova kolínská; to, co slyšel, bylo bušení Deckerova srdce, to, co viselo ve vzduchu mezi nimi, byl Deckerův pot.

„Tak," pravil doktor. „Tady jste."

Na ulici, které se dostávalo osvětlení jen od hvězd, už nastupovaly policejní oddíly. Nepřirozeně bystrým sluchem zachytil Boone zvuk nervózního šepotu, pšouku vypuštěného z prudce se chvějících střev, a zbraní – odjištěných a připravených, aby toho šílence složily, kdyby se pokusil uniknout.

„Jak jste mě našli?" otázal se.

„Narcisse, jmenoval se tak?" odpověděl Decker. „Je to ten váš přítel z nemocnice?"

„Je mrtvý?"

„Bohužel. Takříkajíc padl v boji."

Decker vkročil do domu.

„Jste zraněný," poznamenal. „Co jste si to udělal?"

Něco zabránilo Boonovi v odpovědi. Bylo to tím, že tajemství Midianu bylo tak bizarní, že by mu nikdo neuvěřil? Nebo proto, že do jejich povahy Deckerovi nic nebylo? To určitě ne. Deckerovo odhodlání pochopit absurdno bylo nade vší pochybnost. Komu jinému než jemu by se měl svěřit se svým odhalením? Přesto zaváhal.

„Tak mi to řekněte," vyzval ho Decker znovu. „Jak jste přišel k té ráně?"

„Později," odbyl ho Boone.

„Žádné později už nebude. Myslím, že je vám jasné proč."

„Já přežiju," prohlásil Boone. „Není to tak zlé, jak to vypadá. Aspoň nemám pocit, že je to tak zlé."

„Nemyslím ránu. Myslím policii. Už na vás čekají."

„Já vím."

„A vy nepůjdete po dobrém, co?"

Boone si tím už nebyl tak jistý. Deckerův hlas vyvolával takové zdání, že je v bezpečí, až málem uvěřil, že by to zase bylo možné, jen kdyby to doktor chtěl zařídit.

Teď však Decker nehovořil o bezpečí. Jen o smrti.

„Jste mnohonásobný vrah, Boone. Zoufalý. Nebezpečný. Jen s velkou námahou jsem je přemluvil, aby mě k vám pustili."

„Jsem moc rád, že tu jste."

„Já jsem také moc rád," odvětil Decker. „Chtěl jsem mít příležitost se s vámi rozloučit."

„Proč to tak musí být?"

„Vy víte proč."

Nevěděl; vlastně ne. Zato ale věděl, a to s rostoucí jistotou, že mu Peloquin říkal pravdu.

Řekl mu: „Nepatříš k Noční rase."

To nepatřil, takže byl tedy nevinný.

„Nikoho jsem nezabil," zamumlal.

„*Já* to vím," odvětil Decker.

„Proto jsem si z těch místností nemohl nic vybavit. Já jsem tam nikdy nebyl."

„Teď už si je ale vybavujete," pravil Decker.

„To jenom proto…" zarazil se Boone a zíral na muže v obleku černém jako uhel, „protože jste mi je ukázal."

„*Vycvičil* jsem si vás," poopravil ho Decker.

Boone na něj přestal zírat a čekal na vysvětlení, které by bylo jiné než to, které mu blesklo hlavou. To přece nemohl být Decker. Decker byl Rozum, Decker byl Klid.

„Dneska v noci ve Westlocku zahynuly dvě děti," říkal doktor. „Vinu připisují vám."

„Já jsem ve Westlocku nikdy nebyl," protestoval Boone.

„Zato já jsem tam byl," odvětil Decker. „Pak jsem se postaral, aby ti muži, co jsou venku, viděli fotografie. Vrazi dětí, to je to nejhorší. Bylo by pro vás lepší, kdybyste zemřel tady, než abyste se jim dostal do rukou."

„Vy?" zvolal Boone. „To vy jste to udělal?"

„Ano."

„Všechny ty vraždy?"

„A ještě další."

„Proč?"

Teď Decker zaváhal.

„Dělám to rád," prohlásil bez obalu.

Ve svém dobře střiženém obleku vypadal pořád tak normálně. Ani jeho obličej, který si teď Boone mohl dobře prohlédnout, nevykazoval pod povrchem žádné viditelné známky šílenství. Když by měl někdo před sebou dva muže – jednoho zakrváceného a druhého čisťounkého, pochyboval by o tom, který z nich je šílenec a který jeho léčitel? Vnější dojem však mátl. Pouze monstrum, dítě Midianu, si svou tělesnou schránku změnilo doopravdy, když chtělo ukázat své pravé já. Ostatní se skrývali za svůj klid a osnovali vraždy dětí.

Decker sáhl do bundy a vytáhl z ní revolver.

„Dali mi zbraň," podotkl. „To pro případ, že byste se přestal ovládat."

Ruka se mu sice chvěla, ale na tak malou vzdálenost mohl cíl minout jen stěží. Za chvíli bude po všem. Přiletí kulka, zabije ho a

přitom tolik záhad zůstane neobjasněných. Jeho zranění, Midian, Decker. Tolik otázek, které už nikdy nepoloží.

Buď teď nebo už nikdy. Kus látky, který stále svíral, hodil na Deckera a sám hned uskočil. Decker vystřelil, čímž místnost ozářil a zaplnil ji zvukem.

Než se látka ocitla na zemi, byl už Boone u dveří. Když byl od nich ani ne jeden metr, světélko ze střelné zbraně bliklo znovu. Za okamžik zazněl i zvuk a se zvukem přišel i náraz do Boonových zad, který ho vrhl kupředu, dveřmi na verandu.

Současně s tím se rozlehl i Deckerův výkřik:

„Je ozbrojený!“

Boone zaslechl, jak se stíny venku připravují na to, že ho složí. Zvedl ruce, aby naznačil, že se vzdává, a otevřel ústa, aby je mohl přesvědčit, že je nevinný.

Muži, shromáždění za svými vozy, viděli pouze jeho zakrvavené ruce, což považovali za dostatečný důkaz viny. Vystřelili.

Boone slyšel, jak se k němu blíží kulky – dvě zleva, tři zprava a jedna šla zepředu a mířila mu rovnou na srdce. Měl čas se podivovat, jak jsou vlastně pomalé a jak si to melodicky sviští. Pak ho zasáhly: horní část stehna, slabinu, slezinu, rameno, tvář a srdce. Několik vteřin ještě stál vzpřímeně; pak někdo znovu vystřelil a nervózní prsty na spoušti rozpoutaly druhou salvu. Dvě z těchto střel se minuly cílem. Zbývající však zasáhly do černého: žaludek, koleno, dvě do hrudníku, jedna do spánku. Tentokrát se už zhroutil.

Když dopadl na zem, cítil, že se mu rána, kterou mu způsobil Peloquin, prudce stahuje jako druhé srdce: Ve chvíli, kdy se před ním už všechno rozplývalo, to na něj působilo uklidňujícím dojmem.

Někde blízko, vedle sebe, zaslechl Deckerův hlas. Vynořil se z domu, aby ohledal mrtvolu, a jeho kroky se blížily.

„Doražte toho parchanta,“ zvolal někdo.

„Je mrtev,“ prohlásil Decker.

„Ne, nejsem,“ pomyslel si Boone.

Pak už nemyslel vůbec.

7. Hrbolaté cesty

„I zázračno se rodí, prožívá svůj vrchol a umírá…“
Carmel Sands Ortodoxie

1.

Myšlenka, že ji Boone opustil, byla už tak dost zlá, ale to, co přišlo poté, bylo ještě horší. Nejprve to byl pochopitelně telefonát. S Philipem Deckerem se zatím setkala jen jednou, takže dokud se sám nepředstavil, po hlase ho nepoznala.

„Mám pro vás bohužel špatnou zprávu.“

„Našel jste Boona.“

„Ano.“

„Je zraněný?“

Následovala pauza. Věděla, co přijde, až mlčení bude prolomeno.

„Je bohužel mrtvý, Lori.“

A bylo to tady; zpráva, o níž si byla napůl jistá, že určitě přijde. Lori totiž byla příliš šťastná a to nemohlo dlouho vydržet. Boone změnil její život k nepoznání a totéž způsobí i jeho smrt.

Poděkovala doktorovi za to, že byl tak laskavý a zavolal jí sám, místo aby tuto povinnost přenechal policii. Pak položila sluchátko a čekala, až tomu začne věřit.

Mezi jejími vrstevníky byli takoví, kteří prohlašovali, že muž jako Boone by se jí nikdy nedvořil, kdyby byl duševně v pořádku, což nemysleli tak, že by následkem své nemoci volil naprosto bez rozmyslu. Mínili to tak, že taková tvář, jakou měl on, tvář, která v těch, kteří na tváře dají, vyvolávala podlézavý obdiv, by jistě byla ve společnosti podobné krásy, jen kdyby mysl pod ní nebyla tak nevyrovnaná. Takovéto poznámky krutě bolely, protože je v podstatě považovala za pravdivé. Pokud šlo o hmotné statky, měl jich Boone málo, ale obličej – to byla jeho pýcha, vyžadující, aby byl podrobně zkoumán, což ho ale uvádělo do rozpaků. Nečinilo mu žádné potěšení, když na něj lidé civěli. Lori už měla několikrát strach, že se

Boone vlastnoručně zohaví, jen aby lidem zabránil v tom, aby mu věnovali pozornost. To nutkání se projevovalo i v jeho naprosto nedostatečném zájmu o vlastní vzhled. Věděla o něm, že se bez sprchování obejde celé dny, bez holení celé týdny a bez zástřihu vlasů i půl roku. Na odrazení oddaných ctitelek to však nemělo velký vliv. Znepokojoval je, protože *on* byl sám nepokoj; tak jednoduché to bylo.

Neztrácela čas tím, že by se o této skutečnosti snažila přesvědčit své přítelkyně. Po pravdě řečeno, konverzaci o něm omezovala na minimum – zejména když se hovor stočil na sex. Spala s Boonem pouze třikrát a pokaždé to byla katastrofa. Bylo jí jasné, jaké by z toho byly řeči. To, jak něžně a dychtivě se k ní choval, však naznačovalo, že jeho milostné předehry byly něčím víc než jen pouhou povinností. Prostě se z nich jen nemohl dostat ke zdárnému konci, což ho vždy rozzuřilo, načež upadal do takových depresí, že dospěla k názoru, že se raději bude držet zpátky, aby tak vztah zchladila a nedávala příčinu k dalšímu selhání.

Často však o něm snila a byly to scénáře, které měly jednoznačně sexuální charakter. Tady nešlo o žádnou symboliku. Jen ona a Boone, jak spolu šoustají v prázdných pokojích. Někdy jim na dveře bušili nějací lidé, aby se dostali dovnitř a podívali se na ně, ale nikdy se jim to nepodařilo. Boone patřil jen jí, v celé své kráse i ubohosti.

To vše jen ve snech. Teď více než kdy jindy – jen ve snech.

Jejich společný příběh teď patřil minulosti. Už nepřijdou žádné další ponuré dny, kdy jeho hovor býval nepřetržitým sledem neúspěchů; žádné okamžiky slunečních paprsků, které se objevily vždy, když se jí podařilo najít pár slůvek, která mu dávala naději. Na náhlý konec nebyla nepřipravená. Ne však na něco takového – ne na to, že Boone bude odhalen jako vrah a zastřelen v jakémsi městečku, o kterém nikdy neslyšela. Byl to špatný konec.

Jakkoli to však bylo zlé, následovat mělo ještě něco horšího.

Po telefonátu přišel na řadu nevyhnutelný křížový výslech na policii: podezírala ho někdy z kriminální činnosti? Choval se k ní někdy násilnicky? Nesčíslněkrát jim opakovala, že se jí nikdy

nedotkl jinak než láskyplně – a to ještě jen po prosebném přemlouvání. Podle toho, jak si vyměňovali znalecké pohledy, když jim s uzarděním vyprávěla, jak to probíhalo, když se s Boonem milovali, se zdálo, že v její výpovědi nacházejí nevyslovené potvrzení jeho vnitřní rozkolísanosti. Když skončili s otázkami, požádali ji, aby identifikovala tělo. Souhlasila s tím, že se tohoto nelehkého úkolu zhostí. Sice ji varovali, že to bude nepříjemné, ale chtěla se s ním rozloučit.

Události, které se v poslední době vyvíjely tak podivně, se právě tehdy začaly vyvíjet ještě podivněji.

Boonovo tělo zmizelo.

Napřed jí nikdo nedokázal vysvětlit, proč byla identifikace odložena; odbývali ji výmluvami, které nezněly věrohodně. Nakonec jim však nezbylo nic jiného, než jí říct pravdu. Mrtvola se prostě ztratila. Nikdo netušil, jak byla ukradena – márnice byla uzamčená a nenašly se žádné známky násilného vniknutí -, a proč byla ukradena. Pátrání sice už probíhalo, ale soudě podle znepokojených obličejů, které jí tuto zprávu sdělovaly, naděje na polapení lupičů mrtvoly nebyla zřejmě veliká. Vyšetřování ve věci Aarona Boona muselo pokračovat bez mrtvoly.

2.

Trápilo ji, že už možná nikdy nebude uložen k poslednímu odpočinku. Pomyšlení na to, že se jeho tělo stalo hračkou nějakého zvrhlíka nebo – ještě hůře – jakousi příšernou ikonou, ji pronásledovalo dnem i nocí. Děsila se toho, že je vůbec schopna si představovat, k jakému účelu může být jeho zubožená tělesná schránka použita. Její myšlení pozvolna propadalo morbiditě a poprvé ve svém životě se začala obávat o svůj vlastní duševní vývoj.

Boone byl záhadou ještě zaživa; jeho náklonnost pak zázrakem, který jí dal pocit, jaký nikdy nepoznala. Teď, když byl mrtvý, se to tajemství ještě prohloubilo. Měla pocit, že ho vůbec neznala, dokonce ani v těch okamžicích traumatické průzračnosti, která mezi nimi vládla; v dobách, kdy si byl ochoten třeba i rozrazit lebku,

dokud z něj Lori chlácholivými slůvky neodehnala úzkost; i tehdy před ní skrýval svůj tajný život vražedníka.

Zdálo se to být téměř nemyslitelné. Když si ho teď vybavila, jak na ni dělal obličeje nebo jak jí plakal na klíně, tak se pomyšlení na to, že ho vlastně nikdy dobře neznala, rovnalo fyzické bolesti. Tu bolest však rychle musela vyléčit, protože jinak by se musela připravit na to, že ránu, kterou jí zavinil svou zradou, už ponese navždy. Musela se dozvědět, proč ho jeho druhý život zavedl až tam, do toho Zapadákova. Nejlepší řešení by možná bylo jít hledat tam, kde ho našli: do Midianu. Snad tam na tu záhadu najde odpověď.

Policie jí sice nařídila, aby Calgary neopouštěla, dokud vyšetřování nebude ukončeno, ale Lori byla stejně jako její matka impulzivní bytost. Ve tři hodiny se probudila s myšlenkou, že pojede do Midianu. Do pěti hodin balila a hodinu po rozbřesku už mířila po dálnici číslo 2 na sever.

3.

Napřed šlo všechno jako po másle. Byla ráda, že je pryč z kanceláře – budou ji tam postrádat, ale čert to vem…, a také z bytu, kde jí všechno připomínalo čas strávený s Boonem. Nejela sice úplně naslepo, ale daleko do toho moc neměla; na žádné z map, které se jí dostaly do rukou, nebylo vyznačené žádné městečko se jménem Midian. Z rozhovorů, které mezi sebou vedli policisté, však zaslechla zmínku o ostatních místech. Pamatovala si, že jedním z nich bylo Shere Neck – a to už na mapách vyznačeno *bylo*. Právě toto městečko si zvolila a za cíl.

O kraji, kterým projížděla, toho věděla málo nebo o něm nevěděla vůbec nic. Její rodina přišla z Toronta – z civilizovaného východu, jak do smrti říkávala její matka, která svému manželovi neustále předhazovala stěhování, které je zaválo do provincie. Tento předsudek se časem obrousil. Pohled na pšeničná pole, táhnoucí se kam jen oko dohlédlo, však pro Lorinu představivost nikdy příliš neznamenal, a nic z toho, co viděla za volantem, ji nepřimělo, aby svůj názor změnila. Obilí tu prostě nechávali růst a jeho pěstitelé a sklízeči se zatím věnovali jiné činnosti. Ta naprostá monotónnost ji

unavila více než očekávala. V MacLennanu, hodinu cesty od Peace River, přerušila jízdu a nerušeně prospala celou noc na lůžku v motelu. Druhý den ráno vstala svěží a pokračovala v cestě. Odhadovala, že se do Shere Necku dostane před polednem.

Tentokrát už všechno jako po másle nešlo. Kdesi na východ od Peace River ztratila orientaci a musela ujet čtyřicet mil, a ještě k tomu špatným směrem, než našla benzinovou stanici a někoho, kdo by jí poradil, kudy má jet. Na schodech vedoucích ke kanceláři si ve špíně hráli s umělohmotnými vojáčky dva chlapci, dvojčata. Jejich otec, po němž měli světlé vlasy, upustil cigaretu někam mezi jejich pluky a vydal se k autu.

„Co si přejete?“

„Benzín, prosím. A také nějakou informaci.“

„To vás něco bude stát,“ řekl bez úsměvu.

„Hledám městečko, které se jmenuje Shere Neck. Znáte to tam… víte…?“

Vojenské manévry za ní vyvrcholily. Obrátil se k dětem:

„Budete zticha?“

Chlapci si vyměnili pokradmé pohledy a zmlkli, načež se muž zase rychle obrátil k Lori. Dlouhá léta strávená prací pod letním sluncem způsobila, že předčasně zestárl.

„Co chcete v Shere Necku?“ zajímal se.

„Snažím se… někoho vypátrat.“

„Ták?“ opáčil. Podnítilo to jeho zvídavost. Obdařil Lori úšklebkem, který by si vyžadoval lepší zuby. „Někoho, koho znám?“ otázal se. „Moc cizích lidí tady neprojde.“

Nebude na škodu se zeptat, usoudila. Sáhla do auta a z kabelky vytáhla fotografii.

„Tohohle muže jste tu asi neviděl?“

Na schodu se schylovalo k Armageddonu. Než se podíval na Boonovu fotografii, obrátil se k dětem.

„Řek sem vám, abyste sakra byli zticha!“ křikl a pak se zase obrátil, aby si fotografie prohlédl. Jeho odezva byla okamžitá. „Víte, co je to za chlapa?“

Lori zaváhala. Hrubý obličej se na ni mračil. Bylo však již pozdě, aby předstírala nevědomost.

„Ano,“ řekla a snažila se, aby to nevyznělo urážlivě. „Vím, kdo to je.“

„A víte, co proved?“ Když muž promluvil, zkřivil se mu ret. „Všude byly jeho fotografie. Viděl jsem je.“ Znovu se obrátil k dětem: „Budeš zticha?“

„To jsem nebyl já,“ ohradil se jeden ze dvojice.

„Mně je u prdele, kdo to byl!“ zareagoval.

Vyrazil k nim s napřaženou rukou. Ve chvilce byli oba z dosahu jeho stínu, přičemž ze samého strachu tam nechali svá vojska. Jeho hněv na děti se stmelil se znechucením nad fotografií v odmítavý postoj.

„Hajzl jeden,“ zvolal, když se zase otočil k Lori. „To byl teda hajzl.“

Fotografii jí vrazil prudce do rukou.

„Hajzl jeden, dobře, že ho odrovnali. Co chcete dělat, jít žehnat tomu místu, kde ho dostali?“

Fotografii si vzala z jeho mastných prstů beze slova, ale on jejímu výrazu porozuměl. Vytrvale však pokračoval ve své tirádě:

„Takovej chlap by se měl odprásknout jako *pes*, paninko. Jako zasranej pes.“

Ustupovala před jeho vzrušenou horlivostí a ruce se jí přitom tak chvěly, že se jí stěží podařilo otevřít si dveře auta.

„Tak vy nechcete žádnej benzín?“ ozval se zprudka.

„Táhněte k čertu,“ odsekla.

Zmateně na ni zíral.

„V čem je problém?“ vyštěkl.

Když zapínala zapalování, mumlala si pro sebe modlitbičku, aby si vůz nehrál na mrtvého brouka. Měla štěstí. Když se rychle rozjela, zahlédla v zrcátku, jak v prachu, který rozvířila, na ni ten muž pokřikuje.

Nevěděla, odkud se vzal jeho hněv, ale zato dobře věděla, na koho se obrátí: na ty děti. Nemělo ale cenu se tím trápit. Svět byl plný surových otců a tyranských matek; a když na to přijde, tak i krutých a bezcitných dětí. Tak už to prostě chodí a četníka lidstvu přece dělat nemůže.

Úleva nad útěkem v ní na deset minut potlačila všechny ostatní reakce, ale pak to propuklo – zachvátila ji tak prudká třesavka, že při první známce civilizace musela zastavit a najít si nějaké místo, kde by se uklidnila. V sousedství asi tuctu obchodů tam stála malá restaurace, kde si objednala kávu se zákusky, načež se uchýlila na toaletu a tam si svlažila rozpálené tváře studenou vodou. Samota, třebaže urvaná jen na chvilku, byla tou poslední narážkou, jakou její slzy potřebovaly. Když v popraskaném zrcadle spatřila svůj trudovitý a rozrušený obličej, začala vzlykat tak vytrvale, že nic-dokonce ani příchod další zákaznice – v ní nemohlo vyvolat takový pocit studu, aby přestala.

Nově příchozí se nevytratila, jak by v podobné situaci udělala Lori. Místo toho, když v zrcadle zachytila Lorin pohled, se zeptala:

„Tak co to je? Mužský nebo peníze?“

Lori si prsty stírala slzy.

„Promiňte?“ zahuhňala.

„Když já brečím…“ řekla ta dívka, zatímco si hřebenem pročesávala své obarvené vlasy. „… tak jsou v tom jenom mužský nebo peníze.“

„Aha.“ Dívčina neskrývaná zvědavost pomohla Lori udržet nově se deroucí slzičky pod kontrolou. „Muž,“ odpověděla jí.

„Opustil tě, viď?“

„To ani ne.“

„Ježíši,“ zvolalo děvče. „Tak se vrátil zpátky? To je ještě horší.“

Tato poznámka si od Lori vysloužila chabý úsměv.

„Vždycky se vrátí ti, který nechceš, no ne?“ pokračovala dívka. „Řekneš jim, aby odprejskli, a oni přilezou zpátky jako psi.“

Zmínka o psech připomněla Lori scénu u čerpací stanice a hned cítila, jak se v ní zase hromadí slzy.

„Ach jo, tak sklapni, Sheryl,“ peskovala se nově příchozí. „Jenom to děláš ještě horší.“

„Ne,“ zarazila ji Lori. „Vážně ne. Potřebuju si popovídat.“

Sheryl se usmála.

„Taky tak zoufale jako já kafe?“

Jmenovala se Sheryl Margaret Clarková a dokázala by vymámit drby i od andělů. Než uplynula druhá hodina jejich rozhovoru a než vypily pátou kávu, Lori jí vypověděla celou tu smutnou historii; od svého prvního setkání s Boonem až po okamžik, kdy si se Sheryl vyměnily pohledy v zrcadle. Pokud šlo o Sheryl, také ona měla příběh na vyprávění, ale byla to spíše komedie než tragedie – o zálibě svého milence v autech a o její zálibě v jeho bratrovi, což skončilo příkrými slovy a rozchodem. Teď měla v úmyslu udělat si v hlavě jasno.

„Neudělala jsem to od tý doby, co jsem byla malá," řekla. „Prostě jdu tam, kam mě jít napadne. Už jsem úplně zapomněla, jak je to bezvadnej pocit. Možná bysme mohly pokračovat společně. Do Shere Necku. Vždycky jsem se tam chtěla podívat."

„Vážně?"

Sheryl se zasmála.

„Ne. Je to ale stejně dobrej cíl jako každej jinej. Pro člověka s fantazií jsou všechny směry stejný."

8. Místo, kde padl

Tak tedy cestovaly dál společně. Kudy mají jít, to zjistily od majitele restaurace, který tvrdil, že jeho představa o poloze Midianu je lepší než jen neurčitá. Jeho instrukce byly správné. Cesta je vedla přes Shere Neck, které bylo větší, než Lori očekávala, a pak dál po neoznačené silnici, po které měly teoreticky dojít do Midianu.

„Proč tam chcete jet?“ chtěl vědět majitel restaurace. „Tam už nikdo nejezdí. Je to tam vylidněný.“

„Píšu článek o zlaté horečce,“ odvětila Sheryl – jako lhářka byla nedostižná. „A *ona* jde zase po krásách vlasti.“

„To teda uvidí pěkný krásy,“ zněla odpověď.

Svou poznámku mínil ironicky, ale byla pravdivější, než její autor tušil. Když se před nimi městečko objevilo, bylo už pozdní odpoledne a na vyštěrkované cestě se odráželo nazlátlé světlo, a dokud se neocitly přímo v jeho uličkách, nebyly si jisté, zda jsou na správném místě, protože kterépak opuštěné „město duchů“ vypadá tak přívětivě. Když se ale slunce ztratilo, tento dojem se změnil. Na těch opuštěných staveních bylo prve cosi bezútěšně romantického, ale pohled na ně byl teď deprimující a skoro až hrůzu nahánějící. Když to místo spatřila Lori, její první myšlenka byla:

„Proč by sem Boone chodil?“

A druhá myšlenka:

„Nepřišel sem ze své vlastní vůle. Honili ho. To, že se sem vůbec dostal, byla jenom náhoda.“

Zaparkovaly vůz uprostřed hlavní a jediné ulice, která byla, když se to tak vezme, jen pouhým průchodem mezi domy.

„Není nutný ho zamykat,“ usoudila Sheryl. „Sem nepřijde nikdo, kdo by ho ukrad.“

Teď, když už tu byly, se Lori ze Sheryliny společnosti radovala ještě více. Poprvé od Deckerova telefonátu cítila něco, co se blížilo žalu. Bylo tak snadné představit si tady Boona, osamoceného a zmateného, vědomého si skutečnosti, že se k němu blíží jeho pronásledovatelé. Ještě snadnější bylo najít místo, kde ho zastřelili.

Otvory po zbloudilých kulkách byly zakroužkované křídou a mazlavá krev se vsákla do prken na verandě. Stála před tím místem několik minut, nebyla schopna se k němu přiblížit, ale zároveň se od něj nedokázala vzdálit. Sheryl se taktně držela stranou: nebyl tu nikdo, kdo by zlomil hypnotické sevření, které v ní vyvolával pohled na jeho smrtelné lože.

Bude ho navždy postrádat. Slzy se však už nedostavovaly. Možná je ze sebe vyplakala v restauraci na umývárně. To, co namísto nich pociťovala; to, co živilo její ztrátu, byla záhada, jak muž, kterého znala a milovala – nebo milovala a myslela, že ho zná – mohl tady zemřít za zločiny, ze kterých by ho nikdy nepodezírala. Slzy jí možná překazil hněv, který k němu cítila, protože věděla, že i přes jeho přísahy lásky se před ní tak často ukrýval – a teď se i vzdaloval jejím požadavkům vysvětlení. Nemohl tu zanechat alespoň nějaký náznak? Přistihla se, že zírá na skvrny od krve a klade si otázku, zda by v nich oči bystřejší než její mohly najít nějaký význam. Když lze proroctví vyčíst z usedliny v hrníčku od kávy, tak poslední značka, kterou Boone na světě zanechal, určitě měla nějaký význam. Neuměla si jej však vyložit. Ta znamení prostě byla součástí celé řady nevyřešených záhad a nejdůležitější roli hrál pocit, který vyslovila nahlas:

„Já tě, Boone, pořád miluju.“

Tohle tedy byla záhada; bez ohledu na hněv a zmatek, který pociťovala, by dala život, který v ní zůstal, jen kdyby tu teď vyšel ze dveří a objal ji. Na její prohlášení, jakkoli bylo scestné, nepřišla žádná odezva. Žádné dýchnutí na tvář, žádný vzdech do ucha. Pokud Boone pořád existoval ve formě nějakého přeludu, pak byl němý a bez dechu; smrt ho neuvolnila a zůstal jen jejím vězněm.

Někdo vyslovil její jméno. Zvedla hlavu.

„… nemyslíš?“ říkala Sheryl.

„Promiň?“

„Je čas jít,“ opakovala Sheryl. „Nemyslíš, že už je čas jít?“

„Aha.“

„Nezlob se, že ti to říkám, ale vypadáš pod obraz.“

„Díky.“

Lori vztáhla ruku ve snaze si udržet rovnováhu. Sheryl ji zachytila.

„Hele, miláčku, už jsi viděla všechno, co jsi potřebovala," řekla Sheryl.

„Ano…"

„Nech to plavat."

„Víš, pořád nemám pocit, že je to *doopravdy*," svěřila se jí Lori. „Dokonce mi jako neskutečné připadá i to, že tu stojím. Dokonce i to, že si to místo tady prohlížím. Já tomu nemůžu pořád docela uvěřit. Jak může být tak… *nedostupný*? Měl by přece existovat nějaký způsob, jak se k nim *dostat*, nemyslíš? Nějaký způsob, jak se k nim dostat a dotýkat se jich."

„Koho?"

„Mrtvých. I když všechno je to vlastně nesmysl, nebo ne? Všechno je to jenom sadistický nesmysl." Pustila se Sheryl přiložila si ruku na obočí a třela si je konečky prstů.

„Promiň," řekla. „Smysl to moc nedává, co?"

„Mám být upřímná? Nedává."

Lori jí nabídla omluvný pohled.

„Poslyš," řekla Sheryl. „Tohle starý městečko už není, co bývalo. Myslím, že bysme hned měly vypadnout a nechat to tu, ať se to třeba rozsype. Co ty na to?"

„Já bych byla pro."

„Pořád přemejšlím…" zarazila se Sheryl.

„O čem?"

„Mně se prostě nelíbí tahle společnost," pravila. „Tím nemyslím tebe," dodala spěšně.

„A koho tedy?"

„Všechny ty nebožtíky," odpověděla Sheryl.

„Jaké nebožtíky?"

„Tam za kopcem. Leží tam hřbitov."

„Vážně?"

„Na to, jak jsi rozrušená, by to nebyl ideální vejlet," pospíšila si Sheryl s námitkou. Podle výrazu na Lorině obličeji mohla ale uhádnout, že s touto informací neměla přispěchat.

„Hele, že ho nechceš vidět?" naléhala Sheryl. „Viď, že ne?"

„Jenom na minutku nebo na dvě,“ zaprosila Lori.

„Když se venku zdržíme, budeme se vracet až za tmy.“

„Já už se sem nikdy nedostanu.“

„No jasně. Měla by sis prohlídnout krásy vlasti. Pěkný krásy. Příbytky nebožtíků.“

Lori se pousmála.

„Já si pospíším,“ slíbila a vyrazila ulicí směrem ke hřbitovu. Sheryl zaváhala. V autu si prve nechala svetřík a teď se zrovna začalo ochlazovat. Celou tu dobu se ale nemohla zbavit podezření, že je někdo sleduje. Vzhledem k tomu, že do soumraku už nebylo daleko, nechtěla na silnici zůstat sama.

„Počkej na mě,“ zavolala a dohonila Lori, která už byla na dohled od hřbitovní zdi.

„Proč je tak veliký?“ podivila se Lori nahlas.

„Bůh ví. Možná tu všichni pomřeli najednou.“

„Že by jich bylo tolik? Je to přece jenom malé městečko.“

„To je fakt.“

„A všimni si velikostí těch hrobek.“

„Měla bych bejt uchvácená?“

„Už jsi byla někdy vevnitř?“

„Ne. A ani se mi tam moc nechce.“

„Jenom na kousek.“

„Kdepak jsem už tohle slyšela?“

Od Lori nepřicházela žádná odpověď. Lori už stála u hřbitovních vrat a prostrčila ruku kováním, aby zvedla závoru. Podařilo se jí to. Jednu část vrat poodsunula natolik, aby mohla proklouznout, a vešla dovnitř. Sheryl ji zdráhavě následovala.

„Proč jich je tolik?“ podivila se Lori znovu. Nebyla to jen obyčejná zvědavost, co ji nutilo vyslovit tuto otázku; tato podivná podívaná ji přiměla, aby znovu uvažovala o tom, zda sem byl Boone dohnán jen náhodou nebo zda byl tím jeho cílem právě Midian. Byl tu pohřben někdo, za kým přišel v naději, že ho najde živého? Nebo někdo, u jehož hrobu se chtěl vyznat ze svých zločinů? Třebaže to všechno byly jen dohady, zdálo se, že uličky mezi hrobkami nabízejí alespoň chabou naději na pochopení, jakou by krev, kterou prolil, neposkytla, ani kdyby ji zkoumala do skonání světa.

„Už je pozdě,“ připomněla jí Sheryl.

„Ano.“

„A je mi zima.“

„Vážně?“

„Lori, já už bych chtěla jet.“

„No jo… Promiň. Ano. Samozřejmě. Na to, aby tu bylo něco vidět, se už moc brzy stmívá.“

„Máš dobrý postřeh.“

Vydaly se po kopci směrem k městečku. Sheryl udávala tempo.

Než dorazily na okraj městečka, to málo světla, které ještě zůstávalo, už téměř zmizelo. Lori nechala Sheryl dojít k autu a sama se zastavila, aby se ještě jednou podívala na hřbitov. Když hřbitov pozorovala z tohoto výhodného stanoviště, připomínal jí pevnost. Vysoké zdi měly možná hřbitov chránit před divokou zvěří, i když takové opatření vypadalo jako zbytečné. Mrtví byli pod svými náhrobky určitě v bezpečí. Daleko pravděpodobnější bylo, že zdi představovaly způsob, jakým se truchlící bránili, aby nad nimi mrtví nezískali moc. Za tou branou byla půda zasvěcená zesnulým a jejich jménem bylo o ni pečováno. Venku však svět patřil živým, kteří tak ale ztratili možnost poučit se od těch, které ztratili.

Lori tak arogantní nebyla. Dnes večer toho měla tolik, co by chtěla mrtvým říct, a tolik by si toho od nich chtěla vyslechnout. V tom spočívala ta smůla.

K autu se ale přesto vrátila kupodivu povzbuzená. Když už zabouchly dveře a motor naskočil, Sheryl vyhrkla:

„Někdo nás tam pozoroval.“

„Víš to určitě?“

„Přísahám. Zahlídla jsem ho, když jsem přišla k autu.“

Energicky si třela ňadra. „Ježíši, do mně když naleze zima, tak mám úplně necitlivý bradavky.“

„Jak vypadal?“ tázala se Lori.

Sheryl pokrčila rameny. „Na to, abych si ho dobře prohlídla, byla už moc tma,“ pravila. „Teď už na tom stejně nezáleží. Jak jsi řekla, sem už se nevrátíme.“

Je to tak, pomyslela si Lori. Mohly odjet rovnou za nosem a už se ani neohlédnout. Zesnulí obyvatelé Midianu jim to za zdmi své pevnosti možná záviděli.

9. Doteky

1.

Zvolit si v Shere Necku místo na přenocování nebylo příliš obtížné; k dispozici tu byly jen dva podniky, z nichž ale jeden už překypoval nákupčími a prodejci, kteří se účastnili právě tu probíhající aukce zemědělské techniky. Ti z nich, kteří se tam už nevešli, obsadili pokoje ve druhém podniku: v pohostinství Sweetgrass Inn. Kdyby se Sheryl neuměla správně usmát, možná by je odehnali i odtud; po chvíli dohadování se však našel pokoj se dvěma postelemi, o který se mohly podělit. Bylo to tam prosté, ale pohodlné.

„Víš, co mi říkávala moje matka?“ volala na ni Sheryl, když si v koupelně vybalovala toaletní potřeby.

„Co?“

„Říkávala mi: někde tam venku na tebe čeká muž, někde se tam poflakuje. Uvědom si ale, že tohle mi říkala ženská, která toho svýho jedinečnýho mužskýho hledala třicet let a nikdy ho nenašla. Týhle romantický představy se ale pořád držela. Rozumíš, představy, že muž tvých snů čeká zrovna za rohem. A mě tím sakra taky nakazila.“

„Pořád tomu věříš?“

„No jo. Pořád hledám. Řekla bys, že po tom, čím jsem prošla, jsem už chytřejší. Chceš se jít osprchovat jako první?“

„Ne. Jdi napřed.“

V sousedním pokoji začal mejdan a zdi byly příliš slabé, než aby zvuk alespoň z větší části utlumily. Zatímco se Sheryl sprchovala, Lori ležela na posteli a v hlavě si přehrávala události dnešního dne. Dlouho nevydržela. Pak už si uvědomila jen to, že ji ze spánku ruší Sheryl, která se mezitím osprchovala a byla připravená prožít večer ve městě.

„Půjdeš se mnou?“ chtěla vědět.

„Já jsem moc unavená,“ řekla Lori. „Však ty si to užiješ i tak.“

„Jen aby si bylo co užít,“ poznamenala Sheryl lítostivě.

„Ty si něco najdeš,“ ujistila ji Lori. „A snaž se, ať mají o čem vyprávět.“

Sheryl jí to slíbila a nechala Lori, ať si odpočne. To špičkování však z Lori vyhnalo únavu. Nebyla schopná usnout – nanejvýš jen poklimbávala a i ta lehká dřímota byla rušena hlasitými výbuchy opilecké rozpustilosti ze sousedního pokoje.

Vstala a šla si vyhledat láhev na sodovku a led a s tím bezkalorickým šláftruňkem se pak vrátila do své nepříliš klidné postele. Rozhodla se, že se vykoupá až v klidu, až sousedy ztiší alkohol nebo naprosté vyčerpání. Když se pak v koupelně ponořila do horké vody až po krk, vnímala, jak se jí svaly uvolňují, a když se zase vynořila, cítila se o poznání vyrovnanější. Koupelna nebyla vybavena odstředivkou, takže se obě zrcadla pokryla párou. Za tuto diskrétnost jim byla vděčná. Katalog jejích nedostatků byl dost dlouhý i bez další prohlídky vlastního těla, která by ji jen rozrušila. Krk měla příliš tlustý, obličej příliš pohublý, oči příliš velké, nos příliš malý. V podstatě se skládala ze samých výstřelků – jeden pěkně vedle druhého – a jakýkoli její pokus některou závadu napravit ji jen ještě zvýraznil. Vlasy, které si nechala narůst, aby zakryly hříchy krku, byly tak bujné a tak tmavé, že v jejich rámečku vypadal její obličej chorobně bledý. Ústa, která měla po matce, byla přirozeně až vulgárně červená, ale když jejich barvu krotila bledou rtěnkou, způsobila jen, že oči vypadaly širší a zranitelnější než předtím.

Nedalo se však říct, že by souhrn jejích vnějších tělesných znaků působil nepřitažlivým dojmem. Mohla by mít u nohou víc mužů než leckterá jiná. Ne, problém spočíval v tom, že nevypadala tak, jak se sama cítila. Byl to sladký obličej, ale ona nebyla sladká; nechtěla být sladká a ani nechtěla, aby byla za sladkou považována. Možná se časem projeví všechny ty silné pocity, které ji v poslední době postihly – pohled na krev, pohled na hrobky. Alespoň v to doufala. Vzpomínky na ně v ní stále kolovaly a obohacovaly ji, i když byly bolestné.

Od hlavy k patě nahá se doloudala do ložnice. Jak doufala, účastníci mejdanu se vedle ztišili. Už tam nevyhrávali rokenrol, ale něco mazlivě něžného. Sedla si na okraj postele a dlaněmi si přejížděla po ňadrech a vychutnávala jejich hladkost. Její dech převzal pomalý rytmus hudby, prostupující zdí; byla to hudba, při které se tančí tělo na tělo, ústa na ústa. Položila se zády na postel a pravou rukou sjížděla po těle dolů. Z prostěradla, na kterém ležela, cítila několikaměsíční nános cigaretového kouře. Vyvolávalo to dojem, že tato místnost je téměř veřejné místo, kam v noci pořád někdo přichází a zase pak odchází. Představa, že v takovéto místnosti leží nahá, byla dokonce až vzrušující, stejně jako vůně její čisté pokožky na té zatuchlé posteli.

Opatrně si zajela ukazováčkem a prostředníkem do pochvy a trochu nadzvedla kyčle, aby šla zkoumavým pohybům vstříc. Bylo to potěšení, jaké si dopřávala jen velmi zřídka; katolická výchova stavěla mezi její instinkty a konečky prstů pocit provinění. Dnes však z ní byla úplně jiná žena. Rychle vyhledala rozevírající se místo, chodidly se zapřela o okraj postele a zeširoka rozevřela nohy, aby příležitost ke hře poskytla oběma rukám.

Nebyl to Boone, koho si vybavila, když jí naskočila první vlna husí kůže. Mrtví muži bývají špatnými milenci. Raději na něj zapomněla. Obličej měl hezký, ale nikdy už ho znovu nepolíbí. I penis měl jaksepatří k světu, ale nikdy už mu ho nepohladí a ani ho v sobě nepocítí. Jediné, co jí zůstalo, byla ona sama a radost pro radost. Právě to si nyní představovala: tentýž akt, který teď sama prováděla. Čisťounké nahé tělo na zatuchlé posteli. Ženu v podivné místnosti, jak se těší ze své vlastní podivné osobnosti.

Rytmus hudby ji už do pohybu neuváděl. Měla teď svůj vlastní rytmus, který stoupal a klesal, stoupal a klesal a pokaždé šplhal do větších výšek. Vrchol neexistoval. Jen výška za výškou, dokud z ní netekl pot a dokud se nezalykala vzrušením. Několik minut pak tiše ležela. Protože věděla, že ji spánek brzy přemůže a že by sotva mohla v poloze, ve které se právě nacházela, strávit celou noc, strhla všechny pokrývky kromě jedné deky, položila si hlavu na polštář a klesla do prostoru, který se rozkládal za jejíma zavřenýma očima.

2.

Pot na jejím těle pod tenkou přikrývkou vychladl. Ve spánku se dostala do midianské nekropole a najednou se ze všech světových stran-ze severu, jihu, východu i západu přihnal vítr, aby ji uvítal. Když jí vyhodil vlasy nad hlavu a vnikl jí do blůzičky, úplně se zachvěla zimou. Vítr nebyl vůbec neviditelný, měl svou vlastní strukturu, jako by na něm spočívala tíha prachu, jehož zrnka se jí vytrvale lepila na oči, ucpávala jí nos a nacházela si cestu i do jejího spodního prádla a potom i přímo do jejího těla.

Teprve když ji prach úplně oslepil, zjistila, co to vlastně je – ostatky mrtvých, dávno zemřelých, které sem větry všech směrů přivály z pyramid a mauzoleí, z krypt a dolmenů, z kostnic a krematorií. Piliny z rakví, popel z lidí a na kousíčky rozdrcené kosti – to vše se přihnalo do Midianu a na křižovatce ji dohonilo.

Ty mrtvé v sobě cítila. Za víčky, v krku; a uvědomovala si, že směřují i do jejího lůna. I přes chlad a zběsilost bouří, přicházejících ze všech čtyř stran, se jich nebála a ani je netoužila vypudit. Vždy jen hledali její teplo a ženskost.

„Kde je Boone?“ tázala se ve svém snu, protože se domnívala, že ti mrtví to budou vědět. Koneckonců byl jedním z nich.

Věděla, že není od ní daleko, ale vítr sílil; bičoval ji ze všech stran a kvílel jí nad hlavou.

„Boone?“ zvolala znovu. „Chci Boona. Přiveďte mi ho.“

Vítr ji slyšel, ale jeho vytí zrovna zesílilo.

Byl tam ale ještě někdo jiný, někdo, kdo ji vyrušoval tak, že odpověď větru neslyšela.

„Je mrtvý, Lori,“ řekl ten hlas.

Snažila se ten idiotský hlas ignorovat a soustředit se na to, aby rozuměla větru. Vypadla však z rozhovoru a musela začít znovu.

„Já chci Boona,“ zvolala. „Přiveďte mi…“

„*Ne.*“

Už zase ten zatracený hlas.

Křikla potřetí, ale zuřivost větru nabrala novou sílu; úplně s ní lomcoval.

„Lori! Vzbuď se!“

Zoufale lpěla na spánku a na snu o větru. Vždyť by jí mohl prozradit to, co se potřebovala dozvědět jen kdyby vydržela čelit náporu bdělosti o chvilku déle.

„Boone!“ zvolala znovu, ale větry se od ní vzdalovaly a mrtvé braly s sebou. Cítila svědění způsobené tím, jak odcházely z jejích žil a smyslů. Ať už informace, které jí mohly sdělit, byly jakékoli, odcházely s nimi. Nebylo v její moci je zadržet.

„Lori.“

Teď už jsou pryč, všichni jsou pryč – bouře je odvála.

Neměla jinou volbu než otevřít oči, přičemž dobře věděla, že uvidí Sheryl z masa a krve, jak sedí na kraji postele a usmívá se na ni.

„Noční můra?“ zeptala se Sheryl.

„Ne. Vlastně ani ne.“

„Volala jsi jeho jméno.“

„Já vím.“

„Měla sis se mnou vyrazit,“ řekla Sheryl. „Abys ho pustila z hlavy.“

„Možná.“

Sheryl zářila; zjevně měla novinky, o které se chtěla podělit.

„Někoho jsi poznala?“ hádala Lori.

Sherylin úsměv se roztáhl do širokého úšklebku.

„Kdo by si to pomyslel?“ řekla. „Matka měla možná přece jenom pravdu.“

„Takže úspěch?“

„Takže úspěch.“

„Pověz mi všechno.“

„Není toho moc na vypravování. Prostě jsem si vyšla najít nějakou putyku a seznámila jsem se s tím skvělým chlapíkem. Kdo by si to jenom pomyslel?“ prohodila znovu. „Láska si mě našla i uprostřed týhle zatracený prérie.“

Na první pohled byla rozrušená; ani nebyla schopná skrývat své nadšení, když podrobně líčila svou noční romanci. Ten muž se jmenoval Curtis; byl to bankéř narozený ve Vancouveru, byl rozvedený a nedávno se přestěhoval do Edmontonu. Říkala, že toho mají mnoho společného: astrologická znamení, zálibu ve stejných

pokrmech a nápojích, rodinné prostředí. A co více, přestože si spolu povídali celé hodiny, ani jednou se ji nepokusil přemluvit, aby s ním šla do postele. Byl to prostě kavalír; výřečný, inteligentní a toužící po exkluzivním životě na Západním pobřeží, kam by se, jak jí naznačil, vrátil, kdyby se mu podařilo najít tu pravou životní partnerku. Možná jí byla ona.

„Zítra večer se s ním zase uvidím," radovala se Sheryl. „Jestli se to bude vyvíjet dobře, tak tu možná pár týdnů zůstanu."

„To víš, že to bude dobrý," ujišťovala ji Lori. „Zasloužíš si taky trochu štěstí."

„Pojedeš zítra zpátky do Calgary?" tázala se Sheryl.

„Ano," to byla odpověď, kterou si chystala její mysl. Předstihl ji ale ten sen, takže odpověděla úplně jinak.

„Napřed se asi vrátím do Midianu," řekla. „Chci si to tam ještě jednou prohlédnout."

Sheryl udělala obličej.

„Prosím, nechtěj po mně, abych šla s tebou," zaškemrala. „Na druhou návštěvu toho místa se už necítím."

„Nevadí," odvětila Lori. „Ráda tam půjdu sama."

10. Slunce a stín

Nad Midianem bylo nebe bez mráčku a vál ničím nespoutaný vítr. Všechna ta podrážděnost, kterou tu Lori pociťovala během své první návštěvy, z ní teď spadla. Přestože to stále bylo ono městečko, kde zahynul Boone, nemohla je za to nenávidět. Spíše naopak: ona a to městečko byli vlastně spojenci – oba je poznamenal skon toho muže.

Nepřišla však navštívit městečko samé: jejím cílem byl hřbitov a ten ji nezklamal. Slunce se odráželo od hrobek a ostré stíny jen vyzdvihovaly jejich dokonalé provedení. Dokonce i zeleň trávy, která rašila mezi hrobkami, byla dnes mnohem jasnější. Tentokrát se odnikud nepřihnal vítr – žádný dech bouře, přivádějící mrtvé, jako v tom snu. Za vysokými zdmi vládlo pozoruhodné ticho, jako kdyby venkovní svět už vůbec neexistoval. Toto místo bylo zasvěceno mrtvým, kteří však *nebyli* živými nebožtíky, nýbrž představovali skoro úplně jiný druh, vyžadující rituály a modlitby, které patřily výhradně jim. Lori ze všech stran obklopovaly takovéto symboly: anglické, francouzské, polské a ruské epitafy, sochy žen zahalených do závojů, roztříštěné urny, světci, o jejichž mučednickém statutu se mohla jen dohadovat, kamenní psi, spící na náhrobcích svých pánů – všechno to byla symbolika, provázející tyto lidi. Čím déle to tam zkoumala, tím častěji se přistihovala, že si klade otázku, kterou nadhodila už včera: proč je ten hřbitov tak veliký? A proč zde byli pochováni příslušníci tolika národů, což bylo stále zřejmější, jak přibývalo hrobek, které prostudovala? Přemýšlela o svém snu, o větru, který se přihnal ze všech světových stran. Jako by v tom bylo něco prorockého. Takové pomyšlení ji neznepokojovalo. Pokud svět takto fungoval – pomocí osudových znamení a proroctví -, tak v tom byl alespoň nějaký *systém*, a ona sama žila bez systému už příliš dlouho. Láska ji zklamala, tak snad alespoň tohle neselže.

Trvalo jí hodinu, než se po mlčenlivých cestičkách dostala až k zadní zdi hřbitova, před níž objevila řadu zvířecích hrobů – kočky pohřbené vedle ptáků, psi pohřbení vedle koček – ve vzájemném

míru a ve společné hlíně. Byl to zvláštní pohled. Přestože věděla i o jiných zvířecích hřbitovech, nikdy neslyšela, že by domácí mazlíčkové byli někde uloženi do stejně vysvěcené půdy jako jejich majitelé. Měla tu však být vůbec něčím překvapená? Toto místo byl svět sám pro sebe, vybudovaný daleko od těch, kteří by se o to starali nebo by to odsuzovali.

Když se odvrátila od zadní zdi, k předním vratům už nedohlédla a ani si nemohla vzpomenout, která z uliček k ním vedla. Nevadilo jí to. V opuštěnosti toho místa se cítila bezpečně a toho, co si chtěla prohlédnout, zbývalo ještě dost: zejména hrobky, jejichž architektura převyšovala okolí a vzbuzovala obdiv. Zvolila si takovou trasu, podél níž stálo několik z těch nejslibnějších, a líně se vydala na zpáteční cestu. Schylovalo se k poledni a sluneční svit každou minutu nabíral na intenzitě. Přestože kráčela jen pozvolna, zapotila se a v krku měla stále větší sucho. Bude muset jet dost daleko, než se dostane někam, kde bude moci utišit žízeň. Bez ohledu na to, zda má hrdlo vyprahlé nebo ne, vůbec nepospíchala. Věděla, že se sem už nikdy nedostane. Neměla v úmyslu odejít, dokud nebude mít dojmy dobře uložené v paměti.

Podél cesty se nacházelo několik hrobek, které byly doslova pohlceny stromky, jež byly před nimi vysázené. Většinou to byly stále zelené dřeviny, které měly připomínat věčný život. Stromům se dařilo dobře – díky zdem žily v naprosté izolaci a bohatá půda je dobře živila. Rozlézající se kořeny v některých případech způsobily popraskání právě těch pomníků, před které byly stromy vysazeny, aby jim poskytly stín a ochranu. Tyto výjevy plné zeleně i zkázy jí připadaly zvláště dojemné. U jednoho takového setrvávala v rozjímání, když najednou bylo naprosté ticho přerušeno.

Ve skrytu listoví někdo těžce dýchal – nebo to bylo *něco*? Automaticky vystoupila ze stínu stromu na žhavé slunce. Leknutím se jí zuřivě rozbušilo srdce a jeho tlukot přehlušil zvuk, který ji předtím rozrušil. Musela chvíli počkat a soustředěně naslouchat, aby si byla jistá, že si ten zvuk jen nevymyslela. Mýlka však byla vyloučená. Něco se schovávalo pod větvemi stromů, které byly břemenem listů tak zatížené, že se téměř dotýkaly země. Teď, když poslouchala pozorněji, jí ten zvuk nepřipadal jako lidský a ani nezněl

zdravě. Podle jeho drsnosti a chraptivosti soudila, že jde o nějaké umírající zvíře.

Minutu nebo o něco déle stála na slunečním žáru a jen zírala do masy listoví a stínu ve snaze zahlédnout z toho tvora alespoň něco. Občas se tam něco hnulo: tělo se marně snažilo napřímit a když se ten tvor pokoušel postavit, bylo z toho jen zoufalé hrabání po zemi. Jeho bezmocnost ji dojímala. Kdyby pro to zvíře neudělala vše, co je v jejích silách, určitě by zahynulo, kdyby jen vědělo, že někdo slyšel projevy jeho agónie a nechal je bez povšimnutí. Tato myšlenka ji přiměla k činu.

Vstoupila opět do stínu. Namáhavé oddechování na okamžik úplně ustalo. Tvor z ní měl možná strach a protože si její příchod vykládal jako agresi, připravoval si nějaký závěrečný akt své obrany. Připravena ustoupit před zuby a drápy, rozhrnula vnější haluze a zadívala se do spleti větví. Její první vjem nebyl ani pohled ani zvuk, nýbrž zápach: hořkosladký pach, který nebyl nepříjemný a jehož zdrojem byl jakýsi bledý tvor, obrácený k ní bokem. Musela do hluboké tmy zírat s doširoka otevřenýma očima dost dlouho, než ho vůbec rozeznala od okolí. Odhadovala, že je to nejspíš mládě, ale nepatřilo k žádnému z živočišných druhů, které dovedla určit. Možná nějaká odrůda divoké kočky, ale jeho pokožka připomínala spíše jelenici než kožešinu. Ostražitě ji to pozorovalo, přičemž jeho krk jen stěží udržel váhu jemně tvarované hlavy. I když to opětovalo její pohled, zdálo se, že přestává bojovat o svůj život. Zavřelo to oči a hlava mu klesla k zemi.

Pružnost větví jí zabraňovala se k němu přiblížit. Místo aby se je pokusila ohnout a odstrčit z cesty, začala je raději lámat, aby se tak dostala ke tvorovi, kterého opouštěly síly. Bylo to živé dřevo a jen tak se nevzdávalo. Uprostřed houští ji jedna obzvláště bojechtivá větev udeřila do obličeje a způsobila jí tak palčivou bolest, že Lori ze sebe vydala bolestný výkřik. Sáhla si rukou na tvář. Kůži napravo od úst měla rozšvihnutou. Otřela si krev, zaútočila s novou silou na větev a konečně se dostala zvířeti na dosah. Téměř už nereagovalo na její dotyk. Když je pohladila po boku, oči se mu na okamžik otevřely a zamžikaly, načež se zase zavřely. Neobjevila na něm žádnou

známku poranění, ale tělíčko pod její rukou bylo horečnaté a prudce se otřásalo.

Když se pokusila zvíře zdvihnout, začalo močit a postříkalo jí ruce i blůzičku, ale i přesto si je k sobě přitiskla; měla přitom pocit, že bere do náručí mrtvolku. Až na křečovité škubání, které probíhalo jeho nervovou soustavou, nemělo ve svalstvu žádnou sílu. Jeho končetiny ochable visely a stejně tak i jeho hlava. Pouze ten pach, který zaznamenala hned na začátku, měl určitou sílu, a jak se tvor přibližoval ke svému poslednímu okamžiku, byl cítit stále pronikavěji.

Do uší jí vniklo cosi jako vzlykot. Ztuhla.

A opět tentýž zvuk. Přicházel odněkud zleva a kdosi se ho neúspěšně snažil potlačit. Lori vystoupila ze stínu zeleného stromu a umírající zvíře vzala s sebou. Když na tvora dopadlo sluneční světlo, zareagoval s prudkostí, která byla zcela v rozporu s jeho zdánlivou slabostí, a zběsile škubal končetinami. Znovu vkročila do stínu – spíše instinkt než analýza jí napověděl, že příčinou je sluneční jas. Teprve pak se opět podívala směrem, odkud vzlykot přicházel.

Dveře jedné z hrobek, masivní stavby z popraskaného mramoru, která se rozkládala jen o kousek dále u cestičky, byly pootevřené a v temnotě, která se za nimi rozprostírala, rozeznala nezřetelnou lidskou postavu. Nezřetelnou, protože byla celá v černém, a zdálo se, že je zahalená do závoje.

Vůbec jí to nedávalo smysl. Umírající a na světle trpící živočich a ve dveřích vzlykající žena oděná do smutku – určitě je to žena. Jaká to tu zapracovala asociace?

„Kdo jste?“ zvolala Lori.

Zdálo se, že se truchlící rychle stáhla do stínu, jakmile byla oslovena, ale pak svého pohybu zalitovala a opět se přiblížila k otevřeným dveřím, ale tak nejistě, že se hned projevila spojitost mezi zvířetem a tou ženou.

Tak ona se *také* bojí slunce, napadlo Lori. Zvíře a truchlící žena patřili k sobě; ta žena vzlykala pro tvora, kterého Lori držela v náručí.

Pohlédla na chodník, který vedl z místa, kde stála, k hrobce. Mohla by se dostat ke dveřím hrobky, aniž by musela zase vyjít na

slunce a tak uspíšit živočichův skon? Když si dá pozor, možná ano. Než se dala do pohybu, dobře si trasu naplánovala a teprve potom se vydala k hrobce, přičemž stíny využívala jako nášlapné kameny. Ke dveřím ani jednou nevzhlédla – její pozornost byla zcela soustředěna na to, aby zvíře uchránila před světlem. Přítomnost té truchlící osoby však přesto pociťovala.

Když se ke dveřím hrobky přiblížila na vzdálenost asi tří nebo čtyř metrů, odvážila se zvednout hlavu. Žena ve dveřích už nevydržela zachovávat trpělivost. Vztáhla ruce ze svého úkrytu. Teď, když se jí poodhrnul oděv, který měla na sobě, měla ruce odhalené a vystavené slunci. Pokožku měla úplně bílou, jako led, jako papír, ale jen na okamžik. Když natáhla prsty, aby Lori osvobodila od jejího břemene, ztmavly a napuchly, jako by si je najednou pohmožděla. Když truchlící žena ruce zase odtáhla, vyrazila ze sebe bolestný výkřik a téměř padla naznak do hrobky, ale ještě předtím jí kůže popraskala a z prstů jí vytryskly chuchvalce prachu, nažloutlého jako pyl, a ve slunečním světle dopadaly na zem.

O několik vteřin později už byla Lori u dveří a prošla jimi do bezpečí tmy, která se za nimi rozprostírala. Místnost nebyla větší než obyčejná předsíň. Vedly z ní dvoje dveře – jedny do jakési kaple, druhé pod zem. Žena ve smutku stála tak daleko od zraňujícího světla, kam jen se dostala – u těch druhých dveří, které teď byly otevřené. Jak pospíchala, svezl se jí závoj. Obličej pod ním byl jemný a hubený, až se téměř vytrácel, což propůjčilo dodatečnou sílu jejím očím, které i v tomto nejtemnějším koutu místnosti zachytily stopu světla, přicházejícího otevřenými dveřmi. Lori se až zdálo, že přímo žhnou.

Lori v sobě necítila ani náznak strachu. To ta druhá žena se chvěla, když si přidržovala ruce zasažené sluncem. Teď se její pohled přesunul z Lorina zraněného obličeje na zvíře.

„Obávám se, že je to mrtvé," špitla Lori. Nevěděla, jaká nemoc tu ženu postihla, ale na základě svých nedávných zkušeností dovedla pochopit její zármutek.

„Ne," pravila žena klidným a přesvědčivým hlasem. „Ona nemůže zemřít."

Její slova byla sdělením, nikoli naléhavým přáním, ale ticho v Loriných rukách této jistotě odporovalo. Pokud to stvoření ještě nebylo mrtvé, smrt už mělo na jazyku.

„Přinesete mi ji?“ požádala ji ta žena.

Lori zaváhala. Přestože už ji pod tíhou zvířecího těla bolely ruce a chtěla splnit svou povinnost, nechtěla jít přes místnost.

„Prosím,“ řekla žena a napřáhla poraněné ruce.

Lori se slitovala a opustila bezpečí dveří a sluncem zalitého patia před nimi. Udělala jen tři kroky, když najednou zaslechla šeptavý zvuk. Jeho zdroj mohl být na jediném místě: pod schody. Tam dole v kryptě byli lidé. Zastavila se, protože se v ní probudily pověrečné představy z dětství. Strach z hrobek, strach ze schodů, které vedou někam *dolů*, strach z Podsvětí.

„To nic není,“ řekla žena a její tvář se stáhla bolestí. „Prosím, přineste mi Babettku.“

Jako kdyby chtěla Lori ještě více uklidnit, ustoupila o jeden krok od schodiště a mumlala něco ke zvířeti, kterému říkala Babetta. Její slova nebo blízkost té ženy, nebo možná chladné přítmí komory, vyvolaly u tvora reakci: chvění, které sbíhalo po páteři jako elektrický výboj a bylo tak silné, že ho Lori musela málem pustit. Ženino mumlání nabývalo na hlasitosti, jako kdyby umírajícího tvora ještě peskovala. Pak se ale vše dostalo do slepé uličky. Lori neměla chuť se přiblížit vchodu do krypty, stejně tak jako té ženě se zase nechtělo udělat další krok k venkovním dveřím. Během té náhlé přestávky se ve zvířeti probudil nový život. Když se začalo zmítat v Lorině objetí, jedním ze svých pařátů ji chytilo za ňadro.

Peskování přešlo do výkřiku…

„Babetto!“

…jestliže ho ten tvor zaslechl, nevěnoval mu pozornost. Jeho pohyby byly stále divočejší, až se podobaly záchvatu. V jednom okamžiku sebou otřásalo jako na mučidlech a za chvilku se už zase pohybovalo jako had, když se svléká z kůže.

Lori slyšela, jak ta žena volá: „*Nedívejte se, nedívejte se!*“, ale nedokázala se od toho úděsného tance odtrhnout. Stejně tak nemohla tvora svěřit do péče oné ženy, protože ji pařátem svíral tak pevně, že při sebemenším pokusu ho odtrhnout by tekla krev.

To její *Nedívejte se!* však mělo svou příčinu. Teď byla zase řada na Lori, aby zesílila svůj hlas v panice, když zjistila, že to, co se právě odehrává v jejím náručí, se vymyká zdravému rozumu.

„Panebože!“

Zvíře se před jejíma očima měnilo. Rozkošnickým svlékáním kůže a křečovitými pohyby ztrácelo své zvířecí rysy- ne snad tak, že by přeorganizovalo svou anatomii, ale tím, že celou podstatou zkapalnělo až na kost, dokud se z toho, co dosud bylo pevné, nestala pouhá změť beztvaré hmoty. Zde byl původ toho hořkosladkého pachu, který ucítila tam pod stromem: látka vzniklá tím, jak se zvíře rozpouštělo. V okamžiku, kdy hmota ztratila svou spojitost, chtěla se už vymanit z Lorina sevření, ale podstata té věci – možná její vůle, možná její *duše* ji přiměla zůstat a věnovat se procesu přetváření sebe sama. Poslední část zvířete, která se ještě měla roztavit, byl pařát – jeho rozklad vyslal do Lorina těla pocit příjemného vzrušení. Neodvedlo to však její pozornost od skutečnosti, že byla vysvobozena. Vyděšená byla tak, že to, co teď držela v náručí, už nemohla předat rychleji; vyklopila to do natažených paží truchlící ženy, jako by to byl nějaký výměšek.

„Ježíši,“ zvolala a ustoupila. „Ježíši. Ježíši.“

Na tváři té ženy však nebyla vidět hrůza, jen radost. Po bledých tvářích se jí valily slzy na uvítanou a padaly do toho tavicího kotlíku, který držela v náručí. Lori odvrátila svůj pohled zpátky k slunečnímu světlu. Po ponuré tmě vnitřku místnosti ji přímo oslepovalo. Na okamžik ji to dezorientovalo a tak zavřela oči, aby si dopřála úlevu jak od hrobky, tak od světla. Otevřít oči ji přimělo až vzlykání. Tentokrát však nepřicházelo od té ženy, nýbrž od dítěte, čtyř nebo pětileté holčičky, která ležela nahá na místě neřádstva vzniklého uskutečněnou transformací.

„Babetto,“ řekla ta žena.

To není možné, ozval se rozum. To hubené bělounké děťátko přece nemohlo být tím zvířetem, které zachránila zpod stromu. Byl to eskamotérský trik nebo nějaký idiotský sebeklam, který si sama vsugerovala. Nemožné, všechno je to nemožné.

„Ráda si hraje venku," říkala ta žena a vzhlédla od dítěte na Lori. „A já jí pořád říkám: nikdy, nikdy ne na slunci. Nikdy si nehraj na slunci. Je to ale ještě dítě. Nedá si říct."

Nemožné, opakoval rozum. Kdesi uvnitř už ale vzdala snahu to všechno popřít. To zvíře bylo skutečné. Ta transformace byla skutečná. Teď je tu živé dítě, plačící v náručí své matky. Ta je také skutečná. Každý okamžik, který by strávila popíráním toho, o čem si uvědomovala, že je skutečností, byl předem promarněný. To, že její světový názor nemohl takovou záhadu přijmout bez otřesu, byl jen jeho nedostatek a problém na někdy jindy. Teď prostě chtěla jít pryč, na slunce, kam, jak věděla, se ji tito měniči tvarů neodváží následovat. Dokud ale nebyla na slunci, neodvažovala se z nich spustit oči, a tak natáhla ruku ke zdi, aby dodala oporu své chůzi pozpátku. Babettina matka však měla v úmyslu ji ještě pozdržet.

„Jsem vám zavázaná…" řekla.

„Ne," odvětila Lori. „Já… od vás… nic nechci."

Pocítila nutkání dát najevo svůj odpor, ale scéna shledání, kterou teď měla před očima – dítě, které přestalo vzlykat a vztahovalo ručku, aby se dotklo matčiny brady – byla tak dojemně něžná. Její znechucení se změnilo v ohromení, strach a zmatek.

„Dovolte mi, ať vám pomůžu," naléhala žena. „Vím, proč jste sem přišla."

„O tom pochybuji," řekla Lori.

„Tady neztrácejte čas," pokračovala žena. „Pro vás tady nic není. Midian je domovem Noční rasy. Je jen pro Noční rasu."

Její hlas ztratil na síle, až z něj zbyl sotva šepot.

„Noční rasa?" opakovala Lori hlasitěji.

Žena nasadila ztrápený výraz.

„Ne…" pravila. „Neměla bych vám to říkat. Jenže vám to dlužím, aspoň tohle."

Lori zastavila svůj ústup ke dveřím: instinkt jí radil, aby ještě vyčkala.

„Znáte muže, který se jmenuje Boone?" zeptala se.

Žena otevřela ústa k odpovědí. V jejím obličeji se střetaly protichůdné pocity. Odpovědět chtěla, to bylo zřejmé, ale strach jí

bránil promluvit. Nevadí, její váhání bylo jako odpověď naprosto postačující: Boona *zná* nebo se s ním alespoň už setkala.

„Ráchel.“

Ze dveří, které vedly pod zem, vystupoval nějaký hlas. Mužský hlas.

„Jděte pryč,“ nařizoval. „Nemáte tu co vykládat.“

Žena pohlédla ke dveřím.

„Pane Lylesburgu,“ řekla uctivě, „zachránila Babettu.“

„My víme,“ zněla odpověď ze tmy. „Viděli jsme. Stejně ale musíte jít pryč.“

„*My*,“ pomyslela si Lori. Kolik dalších jich tam v podzemí ještě je; kolik dalších z té *Noční rasy*?

Blízkost otevřených dveří jí dodala odvahy a tak se postavila hlasu, který se pokusil umlčet její zdroj informací.

„Zachránila jsem to dítě,“ řekla. „Myslím, že si za to něco zasloužím.“

Ve tmě zavládlo ticho. Pak se v jejím středu rozsvítil bod rozžhaveného popela a Lori zjistila, že pan Lylesburg stojí na schodech skoro až nahoře, kde by ho světlo, přicházející zvenku, mělo osvětlit, třebaže jen chabě, ale stíny se kolem něj shlukly tak, že až na jeho cigaretu ho činily neviditelným.

„To dítě nemá život, který je možno zachránit,“ sdělil Lori. „Co ale má, je vaše, jestli to chcete.“ Odmlčel se. „Chcete jí? Jestli chcete, vezměte si jí. Je vaše.“

Představa takové výměny ji vyděsila.

„Za co mě máte?“ zvolala.

„Já nevím,“ opáčil Lylesburg. „To vy jste požadovala odškodné.“

„Já jen chci odpověď na nějaké otázky,“ namítla Lori. „To dítě nechci. Nejsem přece žádný barbar.“

„Ne,“ řekl tichým hlasem. „Ne, to nejste. Tak jděte. Tady nemáte co dělat.“

Polkl kouř z cigarety a v jejím slabounkém světélku Lori na chvíli zahlédla jeho obličej. Měla pocit, že se jí v tom okamžiku ukázal záměrně – na několik málo vteřin shodil závoj stínů, aby se střetl s jejím pohledem tváří v tvář. Podobně jako Ráchel i on byl

pohublý, ale jeho vyzáblost byla ještě nápadnější, protože měl velké kosti, které byly původně dobře obalené masem. Teď když měl oči vpadlé v důlcích a svaly pod papírovitou pokožkou sotva postřehnutelné, dominoval zakřivený obrys jeho svraštělého a odpudivým dojmem působícího obočí.

„S něčím takovým se nikdy nepočítalo," prohlásil. „Neměla jste to vidět."

„To je mi jasné," odvětila Lori.

„Takže je vám také jasné, že když se o tom někde zmíníte, bude to mít neblahé důsledky."

„Nevyhrožujte mi."

„Ne pro vás," řekl Lylesburg. „Pro *nás*."

Pocítila, jak ji prudce bodlo zahanbení nad tím, jak to špatně pochopila. Ona, která mohla chodit na slunečním světle, zranitelná nebyla.

„Já nic neprozradím," slíbila mu.

„Děkuji," opáčil.

Znovu polkl kouř z cigarety a tmavý dým mu zcela zahalil obličej.

„Co je dole…" řekl zpoza toho závoje, „… dole také zůstane."

Ráchel si při tom tiše povzdychla a pohlédla na dítě, které něžně pohupovala.

„Jděte pryč," nařídil jí Lylesburg a stíny, které ho zakrývaly, se pohnuly po schodech dolů.

„Musím jít," prohodila Ráchel a obrátila se, aby ho následovala. „Zapomeňte na to, že jste tu kdy byla. Tady nemůžete nic udělat. Slyšela jste pana Lylesburga. Co je dole…"

„… dole také zůstane. Ano, slyšela jsem."

„Midian je zasvěcen Rase. Tady není nikdo, kdo vás potřebuje…"

„Jen mi povězte," naléhala Lori. „Je tady Boone?"

Ráchel už byla nahoře na schodech a právě začala sestupovat.

„Je tady, viďte?" zvolala Lori. Vzdala se jistoty, kterou jí poskytovaly otevřené dveře, a zamířila přes místnost směrem k Ráchel. „To vy jste ukradli jeho mrtvolu!"

Dávalo to příšerně morbidní smysl. Tihle obyvatelé hrobek, tihle příslušníci Noční rasy, Boonovi znemožňovali, aby byl uložen k věčnému odpočinku.

„To vy jste to udělali! To vy jste ho ukradli!“

Ráchel se zastavila a ohlédla se po Lori. V přítmí schodiště byl její obličej sotva vidět.

„My jsme nic neukradli,“ prohlásila a v její odpovědi nebylo ani stopy po zahořklosti.

„*Tak kde je?*“ tázala se Lori naléhavě.

Ráchel se odvrátila a stíny ji zcela pohltily.

„*Řekněte mi to! Proboha vás prosím!*“ křičela Lori za ní dolů. Najednou se z toho chaotického střídání hněvu, strachu a zklamání rozplakala. „*Řekněte mi to, prosím vás!*“

Zklamání ji vedlo po schodech za Ráchel a její výkřiky se měnily v naléhavou prosbu.

„Počkejte… mluvte se mnou…“

Udělala tři kroky po schodech dolů, pak čtvrtý. Na pátém schodu se zastavila nebo se spíše zastavilo její tělo. Svaly na nohou jí ztuhly, aniž k tomu dala svými instrukcemi nějaký popud, a odmítaly ji nést další krok do temné krypty. Pokožku jí náhle zkrabatila husí kůže a do uší jí duněl tep krve. Síla vůle nemohla v žádném případě překonat živočišný rozkaz, zakazující jí sestoupit dolů. Mohla jen stát jako přibitá na jednom místě a zírat do té hlubiny. Dokonce i slzy jí najednou vyschly a z úst jí zmizely sliny, takže mluvit nemohla o nic lépe než chodit. Ne že by tam do té tmy dole chtěla něco zavolat; už jen ze strachu, že by síly tam přebývající na její výzvu odpověděly. Přestože z nich nic neviděla, v hloubi duše jí bylo jasné, že jsou daleko strašlivější než Ráchel a její děťátko-zvířátko. Změna tvaru byla ve srovnání se schopnostmi, kterými ti druzí disponovali, téměř přirozeným aktem. Cítila jejich zvrhlost stejně jako vzduch, který tu dýchala. Nadechla se a zase vydechla. Vzduch jí rozdrásal plíce a zrychlil tep srdce.

Pokud tu měli Boonovu mrtvolu jako věc na hraní, nebylo možné ji na nich vymáhat. Musela si najít útěchu v naději, že jeho duše přebývá na nějakém šťastnějším místě.

S trpkým pocitem porážky vystoupila o jeden schod výše. Zdálo se však, že stíny nejsou ochotny ji propustit. Cítila, jak se jí vplétají do blůzičky a chytají se jejích očních řas; tisícero sotva postřehnutelných sevření, která však jako celek zpomalovala její ústup.

„Já to nikomu neřeknu," zamumlala. „Prosím, nechte mě jít."

Stíny ji však nepouštěly. Jejich síla byla jakoby příslibem odplaty, kterou by uskutečnily, kdyby jim vzdorovala.

„Slibuji," řekla. „Co víc můžu udělat?"

A najednou kapitulovaly. Dokud jejich sevření nepovolilo, ani netušila, jak bylo silné. Klopýtala pozpátku a po schodech vpadla do světla v předpokoji. Odvrátila se od krypty a hnala se ke dveřím a pak ven na slunce.

Slunce bylo až příliš prudké. Zakryla si oči a ve vzpřímené poloze se udržela jen díky tomu, že se pevně zachytila kamenného portálu, aby si na pronikavost slunce zase zvykla. Před hrobkou pak stála několik minut a střídavě se chvěla a tuhla. Chůze se odvážila, až když měla pocit, že je schopná se dívat alespoň polootevřenýma očima. Její cesta zpět k hlavní bráně byla anabází slepých uliček a míjených odboček.

Než se dostala k vratům, brutalitě světla a oblohy víceméně přivykla. Její tělo však stále nebylo mozku zcela k dispozici. Nohy ji odmítaly nést do kopce k Midianu déle než pár kroků, aniž by hrozily, že ji nechají klesnout k zemi. Její tělo přeplněné adrenalinem se úplně utrhlo ze řetězu. Alespoň však zůstala naživu. V jednu chvíli, tam na schodech, už měla namále. Stíny, které ji držely – skoro jako provazy a vlákny -, se jí mohly zmocnit, o tom nepochybovala. Uchvátily by ji jménem Podsvětí a pak by ji zlikvidovaly. Proč ji však propustily? Možná proto, že zachránila to dítě; možná proto, že se přísahou zavázala k mlčení, a ony jí prostě důvěřovaly. Nic z toho jí však nenaznačovalo, jaké jsou motivy oblud – a ona musela věřit tomu, že ti, kdo žijí pod midianským hřbitovem, si toto označení zasluhují. Kdo jiný než monstra si buduje svá hnízda mezi mrtvými? Možná sami sebe nazývají Noční rasou, ale žádná slova nebo gesta dobré vůle nemohou zamaskovat jejich pravou podstatu.

Unikla démonům – symbolům rozkladu a ohavnosti, a proto by ráda nabídla modlitbu díků za své vysvobození, jen kdyby nebe nebylo tak široké a jasné a kdyby tak očividně nepostrádalo božstva, která by ji vyslechla.

11. Honitba

„hr na město a na sobě dvě slupky. Kůži a maso. Tři, když počítáte i přední partie. A všichni táhnou ven, aby dnes večer zažili ten dotyk, tak je to, pane. Všichni jsou už připravení, jak se dnes večer budou třít, jak se budou k sobě tulit, jak se budou milovat, tak je to, pane.“

Charles Kyd
Na vlásku

1.

Když jela zpátky do Shere Necku s rádiem puštěným tak nahlas, až ji to ohlušovalo – to aby si neustále potvrzovala svou vlastní existenci a aby se mimoděk nepustila nesprávným směrem -, s přibývajícími mílemi se utvrzovala v přesvědčení, že i přes slib, který dala, nebude schopna svůj zážitek před Sheryl zatajit. Jak by to nemohlo být naprosto zřejmé už jen při pohledu na její obličej, už jen z jejího hlasu? Tyto obavy se však ukázaly jako neopodstatněné. Buď jí utajování šlo lépe, než si myslela, nebo byla Sheryl lhostejnější než jindy. Než se rozpovídala o Curtisovi, položila Lori ohledně její druhé návštěvy v Midianu jen pár těch nejbanálnějších otázek.

„Chci, abys ho poznala,“ řekla. „Jen abych měla jistotu, že se mi to jenom nezdá.“

„Pojedu domů, Sheryl,“ prohlásila Lori.

„Dnes večer určitě ne. Je už moc pozdě.“

Měla pravdu; na to, aby Lori pomýšlela na cestu domů, den už příliš pokročil. A stejně si nemohla vymyslet takový důvod, aby mohla Sherylinu prosbu odmítnout a přitom to nevyznělo urážlivě.

„Slibuju, že se nebudeš otravovat,“ řekla Sheryl. „Říkal, že tě chce poznat. Všechno jsem mu o tobě vyprávěla. Teda… *všechno* zrovna ne. Ale řekla jsem mu toho dost, víš, o tom, jak jsme se potkaly.“ Udělala zoufalý obličej. „Řekni, že půjdeš,“ naléhala.

„Půjdu.“

„Skvělý! Hned mu zavolám.“

Zatímco se Sheryl věnovala telefonování, Lori se sprchovala. Během dvou minut přiběhla Sheryl se zprávami o programu na dnešní večer.

„Sejde se s námi u jedný restaurace kolem osmý,“ pokřikovala Sheryl. „Dokonce ti najde i partnera…“

„Sheryl, ne…“

„Já myslím, že jenom kecá,“ zněla odpověď. Sheryl se objevila ve dveřích koupelny. „Má takovej zvláštní smysl pro humor,“ vykládala. „Znáš to, že si občas nejsi jistá, jestli si někdo dělá legraci nebo ne? Tak takovej je on.“

To je teda výborné, pomyslela si Lori, zkrachovalý komik. Na návratu k Sheryl a jejímu holčičímu nadšení však bylo cosi nepopíratelně uklidňujícího. Její nekonečné řeči o Curtisovi, z nichž však nic neříkalo Lori o tom muži víc než portrét namalovaný pouličním malířem – pouze povrch a vůbec žádný pohled do jeho nitra -, dokonale odvracely její pozornost od myšlenek na Midian a objev, který tam učinila. Pozdní odpoledne bylo vyplněno rituály příprav na večer a tak dobrou pohodou, že se Lori občas přistihla, jak si klade otázku, zda to, co se událo v nekropoli, nebyla jen halucinace. Měla však důkaz, který dával vzpomínkám za pravdu: ranku vedle úst, kterou jí způsobila vzpurná větev. Byla sice sotva vidět, ale ostrá bolest v ní nedovolovala Lori pochybovat o vlastním zdravém rozumu. V Midianu *byla*. Tvora, který změnil tvar, v náručí *držela* a stejně tak stála na schodech, vedoucích do krypty, a zírala do hlubiny, nesoucí v sobě příslib takové zkázy, že by připravila o víru i světce.

Ačkoli byl ten příšerný svět pod hřbitovem vzdálený od Sheryl a její rozjásané romance stejně jako noc ode dne, neznamenalo to, že by kvůli tomu byl méně skutečný. Časem bude muset tuto skutečnost oslovit, najít pro ni místo, a to bez ohledu na to, že odporovala zdravému rozumu a veškeré logice. Zatím si ji ponechá v mysli – ranka na tváři poslouží jako její strážce – a bude si užívat radostí, které přinese dnešní večer.

2.

„To je teda fór," prohlásila Sheryl, když stanuly před restaurací Hudson Bay Sunset. „Neříkala jsem ti, že má divnej smysl pro humor?"

Restaurace, kterou jim udal jako místo setkání, byla zcela zničená požárem. Soudě podle stavu trámů k němu muselo dojít před několika týdny.

„Jseš si jistá, že máš správnou adresu?" optala se Lori.

Sheryl se zasmála.

„Povídám ti, že je to jedna z jeho legrácek," řekla.

„To jsme se teda zasmály," prohodila Lori. „Kdy dostaneme něco k snědku?"

„Nejspíš nás pozoruje," soudila Sheryl, ale její dobrá nálada působila poněkud strojeně.

Lori se rozhlížela, zda skrytého vtipálka někde nezahlédne. Ačkoli na ulicích městečka, jako bylo toto, nebývalo nic, čeho by bylo nutné se obávat – a to dokonce ani v sobotu v noci, okolí nebylo ani zdaleka přívětivé. Všechny obchody v bloku už byly zavřené – některé z nich trvale – a chodníky v obou směrech vylidněné. Nebylo to místo, na kterém by se chtěly zdržovat.

„Nevidím ho," řekla Lori.

„Já taky ne."

„Tak co teď uděláme?" otázala se Lori a ze všech sil se snažila zahnat ze svého hlasu jakýkoli náznak podrážděnosti. Jestliže toto byla představa Fešáka Curtise o zábavě, pak bylo nutno pochybovat o Sherylině vkusu; ale kdo vlastně byla, aby to mohla posuzovat; ona, která milovala psychopata a stejně o něj přišla?

„Někde tady musí být," řekla Sheryl s nadějí v hlase. „Curtisi?" zvolala, strčila hlavu do dveří, kterým zůstaly jako památka na ten žár puchýře, a otevřela je.

„Proč na něj nepočkáme tady venku, Sheryl?"

„Nejspíš je uvnitř."

„Mohlo by to tam být nebezpečné."

Její prosba zůstala zcela ignorována.

„*Sheryl.*"

„Slyším tě, jsem v pořádku.“ Teď už se ponořila do tmy vevnitř. Zápach spáleného dřeva a ohořelých tkanin štípal Lori do nosu.

Zaslechla, jak Sheryl volá: „Curtisi?“

Kolem projelo auto, jehož motor byl špatně seřízený. Cestující, mladý muž s předčasnou pleší, se vyklonil z okénka.

„Potřebujete pomoc?“

„Ne, díky,“ zakřičela na něj Lori. Nebyla si jistá, zda ta otázka měla podtext maloměšťácké zdvořilosti nebo zda měla sloužit jako vějička. Asi to druhé, usoudila, když vůz nabral rychlost a ztratil se z dohledu. Lidé jsou všude stejní. Její nálada, která se od chvíle, co byla opět ve společnosti Sheryl, mílovými kroky zlepšovala, se teď zase zhoršila. Nelíbilo se jí, že stojí na téhle pusté ulici, když to málo, co ze slunce ještě zbývalo, pomalu dohasínalo. Noc, která vždy bývala prostorem vhodným pro přísliby, teď patří Rase. A proč ne? Vždyť tma je koneckonců jen jedna. Právě teď budou v Midianu otvírat hrobky, vědomi si skutečnosti, že jim světlo hvězd neublíží. Při tomto pomyšlení se zastavila.

Zaslechla, jak se na konci jedné z ulic rozeřval motor auta, pak následovalo skřípání brzd. Že by se Milosrdný Samaritán rozhodl to zkusit ještě jednou?

„Sheryl?“ křikla znovu. „Kde jsi?“

Tento žert, pokud to tedy byl žert a ne Sherylin omyl, už dávno přestal být vtipem, třeba i pochybným. Chtěla se vrátit do auta a jet zpátky – třeba i do hotelu, kdyby to bylo nutné.

„Sheryl? Jsi tam?“

Z nitra budovy zazněl smích; Sherylin zurčivý smích. Lori, která ji teď podezírala ze spoluúčasti na této nezdařené taškařici, vešla dveřmi dovnitř, aby ty dva šprýmaře vyhledala.

Smích zazněl znovu a pak ustal, když Sheryl řekla:

„Curtisi, „ tónem předstíraného rozhořčení, které se změnilo v další výbuch nejapného smíchu. Takže ten velký milovník tu je. Lori se skoro zaobírala myšlenkou, že se vrátí na ulici, nasedne do auta a nechá je tu; ať si hrají ty své zatracené hloupé hříčky sami. Pomyšlení na to, že by večer strávila o samotě v hotelovém pokoji a

naslouchala dalšímu mejdanovému řádění, ji popohánělo, aby pokračovala v obchůzce kolem ohořelého nábytku.

Kdyby dlaždice na podlaze nebyly tak světlé, že ke kostře stropních trámů odrážely světlo z ulice, asi by se vůbec neodvážila jít tak daleko. Před sebou však alespoň nezřetelně viděla klenuté chodby, v nichž se vznášel Sherylin smích. Vyrazila za ním. Zvuk najednou ustal. Sledovali každý její pohyb. Cítila jejich zkoumavé pohledy.

„Tak vylezte, vy blázni," zvolala. „Konec legrace. Já už mám hlad."

Odpověď nepřicházela. Slyšela, jak na ulici za ní někdo pokřikuje. Ústup by nebyl rozumný. Postoupila tedy kupředu a kráčela klenutou chodbou.

Ze všeho nejdřív ji napadlo, že Curtis zalhal jen napůl; tohle *doopravdy* bývala restaurace. Průzkumná obhlídka ji zavedla do kuchyně, kde požár nejspíš začal. Také ta byla obložená bílými kachlíčky, jejichž povrch sice zčernal kouřem, ale i tak byl pořád dost světlý, aby celé rozlehlé místnosti dodal na světlosti. Lori teď stála ve dveřích a přejížděla po místnosti pohledem. Uprostřed byl umístěn největší ze sporáků a nad ním police se zářivě se lesknoucím nádobím. Ti vtipálkové museli být schovaní za sporákem; byl to jediný úkryt, který tato místnost nabízela.

Přes všechny obavy teď cítila, jak se jí vracejí vzpomínky na hru na schovávanou. Její první hra – však je také nejjednodušší. Vzpomínala, že se jí líbilo, jak ji otec vždycky vyděsil, když ji pronásledoval a chytal. Uvědomila si, že si přeje, aby se tu teď ukrýval on – aby čekal na to, jak ji obejme. Jenže jeho už před mnoha lety chytila za krk rakovina.

„Sheryl?" zvolala. „Já to vzdávám. Kde jsi?"

Ještě než to dořekla, naskytl se jí pohled na jednoho z účastníků hry, načež hra skončila.

Sheryl se už neschovávala, pokud ovšem smrt není jistou formou úkrytu.

Byla schoulená u sporáku a to tmavé kolem ní bylo příliš vlhké, než aby to mohl být stín. Hlavu měla zvrácenou dozadu a obličej rozřezaný.

„Ježíšikriste.“

A najednou se za Lori ozval zvuk. Někdo přicházel, aby si ji našel. Příliš pozdě, než aby se mohla schovat. Bude chycena, a to nikoli milujícíma rukama, nikoli svým otcem, který si hraje na nějaké monstrum. Tohle monstrum bylo pravé.

Otočila se, aby spatřila jeho tvář, než se jí zmocní, ale to, co se na ni hnalo, byla úplná panenka z košíčku na šití: zip místo úst, knoflíky místo očí, to vše našité na bílém pláténku a uvázané kolem obličeje monstra tak těsně, že mu sliny kolem úst vytvářely tmavá místečka. Pohled na jeho obličej jí byl odepřen; ne však pohled na zuby. Měl je nad hlavou – třpytící se nože, jejichž čepele byly tenké a ostré jako stébla trávy, se teď s rozmachem snesly dolů, aby jí vypíchly oči. Uskočila z jejich dosahu, ale hned šel zase po ní a ústa za zipem volala její jméno.

„Lori, bude lepší, když to budeš mít odbyté.“

Čepele na ni znovu zaútočily, ale byla rychlejší. Nezdálo se, že by Maska příliš pospíchala. Blížila se k ní vyrovnaným krokem; její sebedůvěra byla až odporná.

„Sheryl postupovala správně,“ prohlásil. „Prostě jen stála, držela a nechala věcem volný průběh.“

„Polib mi prdel.“

„Možná později.“

Jedním nožem přejížděl po řadě visících hrnců, až se ozýval skřípot a létaly jiskry.

„Později, až trochu vychladneš.“

Zasmál se, až se mu zip rozšklebil.

„Aspoň se máme na co těšit.“

Nechala ho mluvit a přitom se snažila zvážit, jaké ústupové cesty má k dispozici. Nevypadalo to dobře. Nouzový východ byl zablokován ohořelými trámy; jediným východiskem, které připadalo v úvahu, byla klenutá chodba, kterou sem Lori přišla; Mezi Lori a chodbou stála ale Maska a cenila zuby v obou směrech.

Znovu k ní vykročil. Teď už ji nečastoval žádnými posměšky; čas na hovory vypršel. Jak se k ní tak přibližoval, vzpomněla si na Midian. Určitě nepřežila hrůzy Midianu jen proto, aby ji rozsekal nějaký osamocený cvok.

Ať jde do prdele!

Když nože prořízly vzduch těsně vedle ní, popadla z police nad sporákem hrnec a vrhla mu ho do obličeje. Zásah do černého. Až ji vyděsilo, jakou má vlastně sílu. Maska zavrávorala a upustila jeden z nožů. Zpoza pláténka však nepřicházel žádný zvuk. Maska si pouze přehodila zbývající nůž z pravé ruky do levé, potřásla hlavou, jako by v ní tak chtěla zastavit hučení, a rychle se řítila na Lori. Ta měla stěží čas zvednout v sebeobraně pánvičku. Čepel se po ní svezla a zasáhla její ruku. Lori chvíli necítila vůbec žádnou bolest, dokonce jí ani netekla krev. Pak se však obojí dostavilo v hojné míře a pánvička jí vypadla z ruky na chodidlo. Útočník ze sebe vydal zvuk, vrnivý zvuk, a sklon jeho hlavy naznačoval, že právě zírá na krev, řinoucí se z rány, kterou způsobil.

Lori pohlédla ke dveřím a odhadovala, jak dlouho by trvalo, než by se k nim při jeho tempu pronásledování dostala. Než však mohla jednat, zahájila Maska poslední pokus. Nůž tentokrát nepozdvihla, a když promluvila, ani nezvýšila hlas.

„Lori," oslovila ji. „Musíme si promluvit. Ty a já."

„Dej tu hnusnou věc pryč."

K jejímu překvapení toho pokynu uposlechl. Kratičkého času, který se jí naskytl, využila k tomu, aby z podlahy sebrala jeho druhý nůž. Nezraněná ruka byla méně šikovná, ale on zase představoval rozměrný cíl. Ublížit by mu mohla; nejspíše ranou do srdce.

„Tímhle jsem zabil Sheryl," poznamenal. „Na tvém místě bych to položil."

Ocel se jí lepila na dlaň.

„Ano, tohle podřízlo Sherylku, od ouška k oušku," pokračoval. „A teď jsou všude tvoje otisky prstů. Měla sis vzít rukavice, tak jako já."

Pomyšlení na to, co ten nůž způsobil, ji poděsilo, ale nehodlala ho pustit na zem a stát tam neozbrojená.

„Samozřejmě bys mohla vždy vinu svést na Boona," říkala Maska. „Řekni policii, že to udělal on."

„Co víte o Boonovi?" zvolala. Nepřísahala jí snad Sheryl, že svému milenci nic neprozradila?

„Víš, kde je?" otázala se Maska.

„Je mrtvý,“ odpověděla Lori.

Tvář zhotovená z košíčku na šití to zamítla zavrtěním hlavy.

„Ne, bohužel ne. Boone se zvedl a odešel. Bůh ví, jak, ale prostě se zvedl a odešel. Dovedeš si to představit? Vždyť ho provrtali kulkami. Viděla jsi krev, která tam z něj vytekla…“

Celou tu dobu nás pozoroval, napadlo ji. Sledoval nás do Midianu hned ten první den. Ale proč? Vůbec jí to nedávalo smysl; proč?

„… tolik krve, tolik kulek, a přesto neleží mrtvý.“

„Někdo ukradl mrtvolu,“ podotkla.

„Ne,“ zněla odpověď. „Takhle to nebylo.“

„Kdo ksakru jste?“

„Dobrá otázka. Není důvod, proč bys neměla dostat odpověď.“

Jeho ruka se zvedla k obličeji a stáhla masku. Pod ní byl Decker, zpocený a usmívající se.

„Škoda, že jsem si s sebou nevzal kameru,“ poznamenal. „Kdybys viděla, jak se teď tváříš.“

Nemohla to popřít, ačkoli byla velice nerada, že ho vlastně baví. Zděšení bylo tak velké, že musela lapat po dechu jako ryba na suchu. Decker byl Curtis, Sherylin pan Nastávající.

„Proč?“ ptala se naléhavě.

„Proč co?“

„Proč jste zabil Sheryl?“

„Ze stejného důvodu, z jakého jsem zabil všechny ty ostatní,“ pravil lehce, jako by ho ta otázka ani příliš neznepokojovala. Pak, smrtelně vážně: „Pochopitelně pro zábavu. Pro potěšení. S Boonem jsme hodně hovořili o tom proč? Víš, šli jsme do hloubky, snažili jsme se tomu porozumět. Když na to ale doopravdy dojde, dělám to proto, že z toho mám radost.“

„Boone byl tedy nevinný.“

„Je nevinný, ať už se skrývá kdekoli. To je ovšem problém, protože zná skutečná fakta a jednoho krásného dne by mohl najít někoho, koho by přesvědčil, že je pravda na jeho straně.“

„Takže ho chcete zastavit?“

„Ty bys nechtěla? Co práce mi jen dalo, aby zemřel jako člověk, kterého tíží vina. Sám jsem do něj tehdy vpálil kulku – no a vidíš, vstane a klidně si odejde.“

„Řekli mi, že je mrtvý. Byli si tím jistí.“

„Márnice byla odemknutá *zevnitř* Řekli ti to? Na klice byly jeho otisky prstů; na podlaze byly jeho stopy: řekli ti *to*? Ne, samozřejmě že ne. Ale já ti to povím. Já to vím. *Boone žije*. A tvoje smrt ho vyvede z úkrytu, na to dám krk. Určitě se tu objeví, na to dám krk. Bude muset vylézt z úkrytu.“

Když hovořila, útočník pomalu zvedal nůž.

„Už jen proto, aby truchlil.“

A najednou byl u ní. Nožem, který zabil Sheryl, bodla před sebe. Jeho postup tím zpomalila, ale přibližovat se nepřestával.

„Vážně bys to udělala?“ hovořil k ní. „Myslím, že ne. A já to říkám ze své vlastní zkušenosti. Lidé jsou *upejpaví*, dokonce i když je v sázce jejich vlastní život. A ten nůž se, samozřejmě, ztupil už na chudince Sheryl. Budeš ho muset pořádně zabořit, aby to na mě mělo nějaký účinek.“

Hovořil téměř rozverným tónem a stále se přibližoval.

„Přesto bych rád viděl, jak se o to pokusíš,“ řekl. „Vážně bych to rád viděl. Rád bych viděl, jak se snažíš.“

Koutkem oka postřehla, že pouhých pár centimetrů od jejího lokte jsou hromady na sobě navršených talířů. Poskytly by jí dost času, aby se dostala ke dveřím? Uvažovala. V souboji na nože by tomu maniakovi podlehla, o tom není pochyb. Mohla by ho ale přelstít.

„Tak pojď a zkus to. Zabij mě, jestli můžeš. Za Boona. Za chudáka šíleného Boona.“

Když jeho slova přešla do smíchu, vymrštila svou zraněnou ruku k talířům, chytila je a vrhla je na podlahu před Deckera. Následovala druhá hromádka a třetí, porcelánové střepy se rozletěly do všech směrů. Ustoupil o jeden krok, ruce zvedl k obličeji, aby si ho chránil, a ona zatím využila příležitosti, dokud se jí nabízela, a vyběhla do klenuté chodby. Než zaslechla, že ji pronásleduje, doběhla do vlastní restaurace. V té době už měla dostatečný náskok, takže se dostala k domovním dveřím a vyřítila se na ulici. Na

chodníku se okamžitě otočila a hleděla na dveře, kterými by se Decker musel přihnat.

„Děvko mazaná,“ zvolal ze tmy. „Já tě dostanu. Až vyřídím Boona, vrátím se pro tebe. Do té doby si počítej, kolik času ti ještě zbývá.“

S pohledem stále upřeným na dveře ustupovala po chodníku směrem k vozu. Teprve teď si uvědomila, že v ruce stále svírá vražednou zbraň, a to tak pevně, že až měla pocit, jako by k ní byla přilepená. Neměla jinou možnost než ji vzít s sebou a předat ji spolu se svým svědectvím policii. Když se dostala zpátky k autu, otevřela dveře a nasedla, ale dokud neuzamkla všechny zámky, nespustila z vyhořelé budovy zrak. Pak hodila nůž na podlahu před vedlejší sedadlo, nastartovala a vyjela.

3.

Možnosti, které měla na výběr, se zredukovaly jen na policii nebo Midian. Výslech trvající celou noc nebo návrat do nekropole. Pokud zvolí první možnost, nebude moci varovat Boona, že ho pronásleduje Decker. Ale co když Decker lhal a Boone kulky nepřežil? V tom případě by nejen prchla z místa vraždy, ale vydala by se Noční rase na pospas, a to úplně zbytečně.

Ještě včera by se rozhodla obrátit se na zákon. Ještě včera by věřila, že zákonným postupem se objasní všechny tyto záhady; věřila by, že muži zákona s důvěrou přijmou její příběh a postaví Deckera před soud. Jenže včera si také myslela, že zvířata jsou zvířata a děti jsou děti. Myslela si, že v zemi jsou jen mrtví a ti že jsou mírumilovní. Myslela si, že doktoři léčí a že kdyby nějaký šílenec strhl svou masku, prohlásila by: „Ale ovšem, toto je tvář šílence.“

Všechno je to omyl, všechno je to tak velký omyl. Včerejší domněnky odvál vítr. Teď mohlo být pravdou cokoli.

Boone by mohl být naživu

Rozjela se do Midianu.

12. Nahoře a dole

1.

Na dálnici jí přišly naproti vidiny, vyvolané vedlejšími účinky šoku a ztrátou krve ze zranění na ruce, i když si je ovázala. Vidiny začaly jako sníh hnaný na čelní sklo, jako zářivé vločky, které se postavily sklu na odpor a s plačtivým kvílením prolétávaly kolem ní. Jak se její blouznivý stav zhoršoval, zdálo se jí, že vidí, jak na ni nalétávají tváře, které cosi šeptají, když se tak kolem ní řítí. Tato podívaná ji vůbec nerozrušila, právě naopak. Zdálo se, že potvrzují scénář, který si vytvořila její blouznící mysl; totiž že ona, podobně jako Boone, žije začarovaný život. Nic jí nemohlo ublížit, dnes v noci ne. Pravou ruku měla tak necitlivou, že už v ní nemohla déle držet volant, takže musela na neosvětleně silnici navigovat jen jednou rukou, ale říkala si, že osud jí přece nedovolil přežít Deckerův útok jen proto, aby ji zabil na silnici.

Ve vzduchu bylo znovu shledání. Právě proto se dostavily ty vidiny. Hnaly se jako o závod na přední reflektory a skákaly přes vůz, aby nad Lori propukly v záplavu bílých světélek. Tak už ji vítali.

Vítali ji v Midianu.

2.

Když pohlédla do zrcátka, pomyslela si, že za sebou vidí vůz s vypnutými světly. Když se ale podívala znovu, byl už pryč. Možná tam nikdy nebyl. Před ní se rozléhalo městečko, jehož domky byly oslepeny předními světly jejího vozu. Vjela na hlavní ulici a po ní se dostala až ke hřbitovním vratům.

Stav připomínající opojení, který měla na svědomí ztráta krve spojená s naprostým vyčerpáním, otupil veškerý strach z tohoto místa. Jestliže byla schopná přežít zášť živých, pak určitě přežije i ty mrtvé nebo jejich společníky. A Boone tu byl; když sem jela, naděje přerostla v jistotu. Boone tu byl a konečně ho bude moci sevřít do náručí.

Vyklopýtala z vozu a málem upadla přímo na obličej.

„Vstaň…“ poručila si.

Přestože se teď Lori vůbec nepohybovala, světélka na ni stále nalétávala. Zmizel z nich však jakýkoli náznak detailu a zůstal pouze jas, jehož prudkost hrozila, že odplaví veškerý okolní svět. Protože věděla, že naprosté zhroucení jejího organismu na sebe nedá dlouho čekat, došla k vratům a zavolala Boonovo jméno. Odpovědi se dočkala okamžitě, jenomže to nebyla ta, po které dychtila.

„On je tady?“ zeptal se někdo. „Boone je *tady*?“

Zatímco se stále pevně držela vrat, otočila hlavu, těžkou jako olovo, a v přílivu světla zahlédla Deckera, jak od ní stojí ve vzdálenosti jen několika metrů. Za ním jeho vůz bez světel. I když se jí krutě točila hlava, pochopila, jak byla zmanipulována. Decker jí dovolil uprchnout, protože věděl, že hned pojede vyhledat jeho nepřítele.

„Ty huso!“ nadala sama sobě.

„Je to tak. Co jsi ale chtěla dělat? Určitě sis myslela, že bys ho mohla zachránit.“

Neměla už v sobě žádnou sílu ani důvtip, aby mohla tomuto muži čelit. Vzdala se opory, kterou jí poskytovala vrata, pomalu a ztěžka vkročila na hřbitov.

„*Boone*!“ křikla. „*Boone*!“

Decker za ní hned nešel; nemusel. Byla jako zraněné zvíře, které jde hledat další zraněné zvíře. Když se ohlédla, viděla Deckera, jak si ve světle předních reflektorů kontroluje revolver. Pak pootevřel vrata a vydal se ji pronásledovat.

V hlavě se jí rozlilo takové světlo, že stěží před sebou viděla uličky. Byla úplně jako slepá; vzlykala, když klopýtala, a už si vůbec nebyla jistá, zda je Decker za ní nebo před ní. Každým okamžikem ji ale pošle na onen svět. Jedna kulka a její začarovaný život skončí.

3.

Příslušníci Rasy v podzemí její příchod zaslechli; jejich smysly už dávno byly vyladěny na paniku a zoufalství. Poznali i kroky lovce; slýchali je za sebou až příliš často. Teď tedy vyčkávali – ženu,

které zbývaly poslední okamžiky života, sice litovali, ale na svém úkrytu tolik lpěli, že ho nechtěli vystavit riziku prozrazení. Úkrytů, ve kterých monstra mohla najít klid a mír, už mnoho nezbývalo. Kvůli jednomu lidskému životu svůj poustevnický způsob života neohrozí.

Přesto je ale bolelo, když slyšeli její prosby a volání, a pro jednoho z nich byly ty zvuky přímo nesnesitelné.

„Dovolte mi jít za ní. „

„Nemůžete. Víte dobře, že nemůžete.“

„Zabiju ho. Kdo se dozví, že tu vůbec byl?“

„Nebude sám. Venku za zdmi určitě číhají další. Vzpomeňte si, jak si přišli pro vás.“

„Nemůže ji nechat umřít.“

„Boone! Proboha tě prosím…“

Bylo to horší než cokoli, co si kdy protrpěl – slyšel ji, jak ho volá, a přitom věděl, že zákony Midianu mu nedovolují, aby jí odpověděl.

„Poslechněte si ji, proboha!“ zvolal. „Poslouchejte.“

„Když jsme vás sem přijímali, složil jste slib,“ připomněl mu Lylesburg.

„Vím. Jsem si toho vědom.“

„O tom tedy pochybuji. Ten slib jsme od vás, Boone, rozhodně nevyžadovali pro legraci. Jen se opovažte jej porušit a nebudete patřit nikam. Ani k nám, ani k nim.“

„Žádáte po mně, abych poslouchal, jak umírá.“

„Tak si zacpěte uši. Brzy bude po všem.“

4.

Už ani nemohla popadnout dech, aby volala jeho jméno. Vždyť je to vlastně ale úplně jedno. Není tu. A i kdyby tu byl, tak tu někde leží v zemi mrtvý a propadlý rozkladu. Ať tak či onak, pomoci jí nemohl.

Byla sama a muž s revolverem se k ní blížil.

Decker z kapsy vytáhl svou masku; masku s knoflíky, za kterou se cítil tak bezpečně. Ach, kolikrát jen v těch dnech, kdy se mořil s

Boonem a učil ho data a místa vražd, které měl ten nešťastník zdědit, Deckerova pýcha téměř přetekla a on pak cítil nutkání si ty zločiny zase přisvojit. Více než pomíjivé vzrušení z přiznání však potřeboval obětního beránka, aby od sebe odvrátil podezření. Až by se Boone k těm zločinům přiznal, neznamenalo by to samozřejmě konec. Časem by Maska začala ke svému majiteli zase promlouvat a požadovat, aby byla potřísněna krví, takže by zabíjení muselo začít znovu. Ne však dříve, dokud by si Decker nenašel nové jméno a nové město, kde by otevřel krám. Boone mu tyto dobře promyšlené plány překazil, ale příležitost, aby vyzradil, co ví, nedostane. Knoflíková tvářička se o to už postará.

Decker si nasadil masku. Byla cítit jeho vzrušením. Jakmile se nadechl, dostavila se erekce. Ne však obyčejná, jako při pohlavním styku, nýbrž přímo smrtelná, vražednická. Penis ho zastoupil a místo něj větřil vzduch i přes kalhoty a spodky. Cítil oběť, která běžela před ním. Pro Masku nebylo podstatné, že její kořist je žena; vražednická erekce nastala vždy, ať už byl obětí kdokoli. Svého času ho vzrušovali staří muži, kteří si načůrávali do kalhot, když před ním padli na kolena; někdy to byly dívky, jindy ženy, někdy dokonce i děti. Knoflíková tvářička hleděla na celé lidstvo stále stejnýma očima přišitýma křížkovým stehem.

Ta žena vepředu ve tmě pro Masku neznamenala víc než kdokoli jiný. Jakmile propadli panice a začali krvácet, byli všichni lidé stejní. Pronásledoval je vždy pevným a vyrovnaným krokem; to právě byla taková obchodní značka Knoflíkové hlavy: krok hodný mistra popravčího. A ona teď před ním prchala a z jejích proseb zbylo už jen kňourání a lapání po dechu. Už ani nepopadla dech, aby volala svého hrdinu, ale bezpochyby se pořád modlila, aby si pro ni přišel. Chudák děvka. To nevěděla, že se nikdy neobjeví? Vždy slyšel, jak je oběti volají, všechny ty Svaté otce a matky, zastánce a prostředníky, jak je prosí, jak s nimi smlouvají; nikdo z nich však na pomoc nikdy nepřispěchal.

Její agónie bude ale brzy u konce. Jedním výstřelem do týlu ji dostane na zem a pak na její obličej vezme ten velký nůž, ten těžký nůž, stejně jako to dělal se všemi. A pěkně cik cak, cik cak, jako nitě v jeho očích, dokud tam nezůstane nic než maso.

A podívejme se! Už padla. Je příliš unavená, než aby mohla dále utíkat.

Otevřel ocelová ústa Knoflíkové hlavičky a promluvil k dívce, která ležela na zemi…

„Buď zticha," nařídil jí.

„Tak to bude rychlejší."

Ještě jednou, naposled, se pokusila vstát, ale její nohy už zcela kapitulovaly a vše kolem pohlcoval bílý příboj. Hlavu, která se jí točila závratí, pootočila za Deckerovým hlasem. V okamžiku mezi dvěma bílými vlnami si všimla, že už si zase nasadil svou masku.

Jeho obličejem teď byla hlava Smrtky.

Pozvedl revolver.

V zemi pod sebou pocítila záchvěvy. Byl to snad zvuk výstřelu? Teď už neviděla ani revolver, ani Deckera. Poslední vlna ho odnesla z dohledu. Její tělo však cítilo chladnou zemi a navzdory kvílení v hlavě zaslechla, jak někdo vyslovil jméno muže, o němž doufala, že ho tu najde.

„Boone!"

Odpověď neslyšela – možná ani žádná nepřišla, ale to zvolání přilétlo znovu, jako by ho přivolávalo na zem.

Než však mohla v sobě sebrat poslední zbytky síly, aby na to volání odpověděla, její zdravá ruka pod ní ochabla a Lori skončila tváří na zemi.

Knoflíková hlava došla ke své kořisti, zklamána tím, že ta žena už není při vědomí, aby si vyslechla řečnění na rozloučenou. V tomto předposledním okamžiku rád nabízel pár hlubokomyslných slov, která si sice nikdy předem nepřipravoval, ale která ze zipu-úst vycházela jako verše. Někdy se lidé jeho kázání smáli a to pak byl krutý. Když ale plakali, a to se stávalo často, vzal to vše v dobrém a dal si záležet, aby ten poslední okamžik, ten opravdu poslední, byl rychlý a bezbolestný.

Kopancem převrátil ženu na záda, aby zjistil, zda ji může vytrhnout ze spánku. A také že ano; její oční víčka se trochu zachvěla a pootevřela se.

„Dobře," pravil a revolver jí namířil na obličej.

Když už měl pocit, že se mu do úst dere nějaká moudrost, zaslechl za sebou hřmění. Odkudsi se zvedl nehlučný vítr a tiše otřásal stromy. Země pod jeho nohama žalovala.

Na Masku to nezapůsobilo. Když kráčela mezi náhrobky, nezježil se jí jediný vlásek. Byl Novou Smrtí, dnešní tváří zítřka; jak by mu mohl ublížit prach?

Zasmál se tomu melodramatu. Zvrátil hlavu a smál se.

Žena u jeho nohou začala sténat. Je čas ji umlčet. Zacílil na její otevřená ústa.

Ve chvíli, když pochopil, jaké slovo se chystala vyřknout, se tma před ním rozestoupila a to slovo vykročilo z úkrytu.

„Boone," řekla.

A byl to on.

Vynořil se ze stínu otřásajícího se stromu, oblečen přesně tak, jak si ho Maska pamatovala – ve špinavém tričku s krátkými rukávy a v džínsách. Jeho oči však měly lesk, na jaký si Maska nevzpomínala, a navzdory kulkám, které tehdy utržil, si tu vykračoval jako člověk, který v životě nikdy nepoznal bolest.

Záhad bylo už tak dost, ale ještě jich přibylo. Hned jak se objevil, začal se *měnit*. Vydechl závoj dýmu, který jeho tělesnou podstatu uvrhl do říše fantazie.

Tak tady byl obětní beránek. Ještě ale ne. Ještě *ne*.

Maska pohlédla na ženu, aby se přesvědčila, že oba vidí totéž, jenomže Lori mezitím upadla do bezvědomí. Musel důvěřovat tomu, co mu říkaly jeho křížem přišité oči, a ty mu zvěstovaly jen samou hrůzu.

Šlachy na Boonových rukách a na jeho krku se vlnily střídáním světla a tmy, prsty se mu prodlužovaly a za kouřem, který vydechoval, to vypadalo tak, že jeho obličej je protkán oslňujícími vlákny, naznačujícími skrytou formu hlavy, jíž se musely svaly a kosti přizpůsobit.

A z toho zmatku najednou vyvstal hlas. Nebyl to hlas, který si Maska pamatovala. To nebyl hlas obětního beránka, zastřený pocitem viny. Byl to zuřivý řev.

„Deckere, už teď jsi mrtvola!" vzkřiklo monstrum.

Toto jméno, tohoto *Deckera*, Maska nenáviděla. Ten muž byl pouze takový vyhaslý plamen, který si byl schopen zašoustat jen jednou za čas. Ve svém rozohnění a s prudkou, až vražednickou erekcí, se Knoflíková hlava už ani nedovedla rozpomenout, zda je doktor Decker ještě naživu nebo už po smrti.

Monstrum ho však tímto jménem oslovovalo.

„Slyšíš mě, *Deckere*?“ zvolalo.

Parchant jeden, pomyslela si Maska. Nemanželský, napůl odložený parchant. Namířila mu revolver na srdce. Monstrum pomocí svého dechu dokončilo transformaci a teď stálo před svým nepřítelem v naprosto dokonalé formě, pokud by ovšem věc zrozená na řeznickém pultu mohla být vůbec označena za dokonalou. Matka vlčice, otec klaun – bylo to prostě směšné.

Decker bez dalšího rozmýšlení vystřelil. Kulka provrtala otvor uprostřed Boonova trička a vnikla do jeho pozměněného těla, ale ten tvor se jen zazubil.

„Už jsi to jednou zkoušel, Deckere,“ prohlásil Boone. „To se to nikdy nenaučíš?“

„*Já nejsem Decker,*“ odsekla Maska a znovu vypálila. Vedle prvního otvoru se otevřel druhý, ale ani z něj nevytékala krev.

Boone se začal přibližovat k revolveru. Nebyl to vůbec klopýtavý krok člověka v posledním tažení, nýbrž vyrovnaná chůze, v níž Maska poznala svůj krok hodný mistra popravčího. I přes plátno, kterým měl zakrytý obličej, cítil z té obludy hnilobnou nečistotu. Byl to hořkosladký zápach, ze kterého se mu zvedal žaludek.

„Buď zticha,“ řeklo monstrum.

„Tak to bude rychlejší.“

To, že si Boone přisvojil její vlastní krok, bylo už tak dost urážlivé, ale když Maska z toho nepřirozeného hrdla zaslechla čistotu svých vlastních slov, dohnalo ji to téměř k šílenství. Vyjekla do látky a namířila revolver na Boonova ústa. Než však mohla ten urážlivý jazyk ustřelit, Boonovy naběhlé ruce zachytily revolver. V okamžiku, kdy zbraň vytrhl, stiskla Maska spoušť a výstřel šel Boonovi do ruky. Kulka mu utrhla malíček. Obličej se mu zakabonil nelibostí. Vyškubl

Masce revolver z rukou a odhodil ho. Pak sáhl po muži, který ho zmrzačil, a přitáhl si ho.

Tváří v tvář bezprostřední likvidaci se Maska odloučila od svého nositele, Knoflíková hlava nevěřila, že by vůbec mohla zemřít. Decker tomu věřil. Když začal škemrat, zuby mu skřípaly jeden o druhý.

„Boone… vždyť vy ani nevíte, co děláte.“

Cítil, jak se mu maska na hlavě napíná vztekem nad tou zbabělostí, ale hovořil dál a snažil se najít ten svůj vyrovnaný tón, který, jak si pamatoval, toho muže kdysi tolik uklidňoval.

„Jste nemocný, Boone.“

Slyšel, jak Maska říká: Neškemrej, *neopovaž* se škemrat.

„A vy mě může vyléčit, co?“ řeklo monstrum.

„Ale ano,“ odvětil Decker. „Ale jistě. Jen mi dopřejte trochu času.“

Boonova zraněná ruka přejela po masce.

„Proč se schováváte za touhle věcí?“ otázala se.

„Nutí mě se skrývat. Já nechci, ale ona mě nutí.“

Zuřivost Masky neznala mezí. Na Deckerově hlavě vyjekla, když zaslechla, jak zradil svého pána. Jestli dnešní noc přežije, bude na něm za ty lži požadovat to nejukrutnější odškodnění. Zítra je ještě rád zaplatí. Aby se toho ale dožil, bude muset tu obludu nějak obelstít.

„Určitě máte stejné pocity jako já,“ řekl. „Myslím jako za tou kůží, kterou musíte nosit.“

„Proč myslíte, že stejné?“ zajímal se Boone.

„Jste v pasti. Jste nucen prolévat krev. Vy přece nechcete prolévat krev o nic více než já.“

„Vy to nechápete,“ pravil Boone. „Já nejsem za touto tváří. Já jsem ta tvář.“

Decker zavrtěl hlavou.

„To se mi nezdá. Myslím, že někde ve vás je pořád Boone.“

„Boone je mrtvý. Boona zastřelili přímo před vámi. Vzpomínáte si? Vy sám jste do něj napálil kulku.“

„Ale přežil jste to.“

„Přežil, ale naživu jsem nezůstal.“

Deckerovo hřmotné tělo se celou tu dobu chvělo, ale teď jeho vnitřní třes ustal. Když vyšlo najevo vysvětlení všech těch záhad, všechny svaly v těle mu ztuhly.

„Dohnal jste mě do rukou monster, Deckere, a já se stal jedním z nich. Nepatřím ale k tomu druhu monster jako vy – k monstrům bez duše.“ Přitáhl si Deckera těsně k sobě. Jeho obličej dělilo od masky jen několik centimetrů. „Jsem mrtvý, Deckere. Vaše kulky na mě neplatí. Já už mám v žilách Midian. To znamená, že já se vždy zase vyléčím. Ale vy…“

Ruka, která přejížděla po masce, teď pevně sevřela tkaninu.

„… vy, Deckere… až umřete, budete mrtvý. A já chci vidět váš obličej, až k tomu dojde.“

Boone zatáhl za masku. Byla připevněná důkladně a nepovolila. Musel do látky zabořit drápy, aby ji roztrhl a odhalil zpocenou realitu, která se pod ní skrývala. Kolik hodin strávil tím, že tuto tvář pozoroval a čekal na sebemenší náznak jejího souhlasu. Tolik promarněného času. Tady byl léčitel ve své skutečné podobě: zoufalý, slabý a plačící.

„Mám strach,“ brebentil Decker. „Chápete to, že? Šli po mně, aby mě našli a potrestali. Potřeboval jsem někoho, na koho bych svalil vinu.“

„Vybral jste si nesprávného člověka.“

„Člověka?“ opáčil tichý hlas ze tmy. „Ty si říkáš člověk?“

Boone uznal svou chybu.

„Monstrum,“ opravil se.

Následoval smích a pak:

„No tak, zabiješ ho nebo ne?“

Boone vzhlédl od Deckera na toho, kdo promluvil. Dřepěl na náhrobku. Místo obličeje měl změť zjizvené tkáně.

„Pamatuje si mě?“ zeptal se ten muž Boona.

„Já nevím. Vzpomínáte si?“ zeptal se Boone Deckera. „Jmenuje se Narcisse.“

Decker jen zíral.

„Další z midianského kmene,“ doplnil Boone.

„Nikdy jsem si nebyl jistý, kam vlastně patřím," zadumal se Narcisse. „Dokud jsem si nevytahoval z obličeje kulky, pořád jsem si myslel, že se mi to všechno jenom zdá."

„Bál ses," pravil Boone.

„Bál. Víš přece, co dělají normálním lidem."

Boone přikývl.

„Tak ho zabij," vyzval ho Narcisse. „Sežer mu oči nebo to udělám za tebe."

„Až z něj dostanu přiznání."

„Přiznání…" řekl Decker a oči se mu rozšířily při pomyšlení na odklad smrti. „Jestli to je to, co chcete, stačí říct."

Začal se prohrabovat v bundě, jako by tam hledal pero.

„Jakej smysl má, sakra, nějaký přiznání?" zvolal Narcisse. „Myslíš si, že ti někdo někdy odpustí? Jen se na sebe podívej!"

Seskočil z hrobky.

„Podívej," zašeptal. „Jestli se Lylesburg dozví, že jsem se tu objevil, tak mě vyrazí. Dej mi jenom jeho oči, jako památku na starý časy. Zbytek pak bude tvůj."

„Nedovolte mu, aby na mě sáhl," prosil Decker Boona. „Cokoli budete chtít… úplné přiznání… všechno. Jen ho udržte daleko ode mne."

Příliš pozdě. Narcisse už po něm sahal a bylo mu zjevně jedno, má-li k tomu Boonův souhlas nebo ne. Boone se ho snažil zadržet volnou rukou, ale ten muž příliš dychtil po pomstě, takže nebylo možné ho zastavit. Násilím se prodral mezi Boona a svou kořist.

„Naposledy se podívej," zašklebil se a zdvihl své palce se zahnutými drápy.

To, jak se Decker hrabal v kapsách, nebyla jen panika. Když se mu dostaly háky k očím, vytáhl z úkrytu bundy velký nůž a zabořil ho útočníkovi do břicha. Tuto dovednost cvičil dlouho a se smrtelně vážným zaujetím. Rána, kterou zasadil Narcissovi, byl manévr podobný kuchání, který se naučil od Japonců: bodnutí vedené hluboko do střev a pak vzhůru k pupku, přičemž se nůž vede oběma rukama, aby se tak překonal odpor masa. Narcisse vykřikl – spíše ale jen při vzpomínce na bolest než bolestí samou.

Decker nato vytáhl plynulým pohybem dlouhý nůž z Narcissova těla, protože z praxe už věděl, že dobře stěsnané vnitřnosti budou následovat. Nemýlil se. Narcissova střeva se rozvinula a vyhřezla ke kolenům svého majitele jako zástěra z masa. Toto zranění, po kterém by se živý člověk okamžitě poroučel k zemi, z Narcisse pouze udělalo klauna. Při pohledu na svá střeva znechuceně zaskučel a křečovitě se chytil Boona.

„Pomoz mi," vykřikl. „Páru se."

Decker této příležitosti využil. Zatímco Narcisse stále držel Boona, rozběhl se směrem k vratům. Vzdálenost, kterou musel urazit, nebyla nijak velká. Než Boone Narcisse setřásl, měl už nepřítel nevysvěcenou půdu za zdmi hřbitova téměř na dosah ruky. Boone ho sice pronásledoval, ale než urazil polovinu cesty k vratům, zaslechl, jak se zabouchla dvířka Deckerova auta a jak naskočil motor. Doktor byl pryč. *Pryč*, zatraceně!

„Co s tím mám do prdele dělat?" Boone zaslechl Narcissovo hořekování a odvrátil se od brány. Narcisse si mezitím namotal střeva na ruce, takže to vypadalo, jako by tam měl pletení.

„Jdi dolů," řekl Boone rezolutně. Bylo zbytečné Narcissovi nadávat za to, že se mu tady připletl. „Někdo ti pomůže," dodal.

„To nejde. Dozvědí se, že jsem tu byl."

„A ty si myslíš, že už to nevědí?" opáčil Boone. „Ti vědí všechno."

Už se o Narcisse víc nestaral. Jeho pozornost si žádalo tělo rozvalené na zemi. V touze nahnat Deckerovi hrůzu úplně zapomněl na Lori.

„Vyhodí nás oba," říkal Narcisse.

„Možná," přisvědčil Boone.

„Co tedy uděláme?"

„Jen jdi dolů," řekl Boone unaveně. „Řekni panu Lylesburgovi, že jsem tě svedl na nesprávnou cestu."

„Vážně?" podivil se Narcisse. Pak se pro tuto myšlenku nadchl. „Ano, myslím, že to tak opravdu bylo."

Odbelhal se pryč a odnášel si svá střeva.

Boone poklekl k Lori. Z její vůně se mu zatočila hlava a hebkost pokožky pod jeho dlaněmi byla téměř neodolatelná. Byla

stále naživu; i přes nervový šok, který musela utrpět Deckerovým přispěním, byl její puls silný. Když hleděl na její něžnou tvář, nesmírně ho rozrušilo pomyšlení na to, že by se mohla probrat a spatřit ho v podobě, kterou získal díky Peloquinově kousnutí. V Deckerově přítomnosti byl hrdý na to, že si může říkat monstrum, že může vystavit na odiv svou příslušnost k Noční rase. Teď, když se díval na ženu, kterou miloval a která ho milovala pro jeho slabost a lidskost, se ale styděl.

Nadechl se a silou vůle vytvořil masitý kouř, který si jeho plíce hned zase vtáhly do těla. Byl to proces podivný svou jednoduchostí i samotnou podstatou. Jak rychle přivykl tomu, co kdysi nazýval zázračným.

Ve srovnání s tou ženou však na něm nic zázračného nebylo. To, že v sobě měla tolik věrnosti, že se ho vypravila hledat i se smrtí v patách, bylo víc, než v co mohl doufat kterýkoliv smrtelník, a pro něj osobně to byl pravý zázrak.

Její lidskost v něm vzbuzovala hrdost na to, čím kdysi býval. Stále však mohl předstírat, že je tím i nadále.

Když zdvihl Lori ze země a něžně ji nesl do podzemí, měl už zase lidské tvary.

13. Malá věštkyně

Lori naslouchala zuřivé výměně hlasů.

„Podvedl jste nás!“

První byl Lylesburg.

„Neměl jsem jinou volbu!“

Ten druhý byl Boone.

„Takže jste Midian ohrozil jen kvůli tomu, abyste se cítil lépe?“

„Decker nikomu nic neřekne,“ odpověděl Boone. „Co by také řekl? Že se pokusil zabít jednu dívku a zabránil mu v tom nebožtík? Mějte rozum.“

„Tak najednou je z vás odborník. Za pár dnů tu budete přepisovat zákony Boone, to si ale dělejte někde jinde. Vezměte si tu dívku a odejděte.“

Lori chtěla otevřít oči, přistoupit k Boonovi a uklidnit ho, než ho hněv přinutí říct nebo udělat něco hloupého. Její tělo však bylo úplně strnulé. Dokonce ani svaly v obličeji nereagovaly na její pokyny. Mohla jen tiše ležet a poslouchat, jak hádka zuří.

„Já patřím sem,“ řekl Boone. „Teď patřím k Noční rase.“

„Už ne.“

„Já nemůžu žít tam venku.“

„I my jsme tam žili. Celé generace riskovaly a žily ve světě smrtelníků a málem nás to vyhladilo. A teď si, zatraceně, přijdete vy a skoro zničíte naši naději na přežití. Jestli přijdou na to, co je pod Midianem, vinu ponesete vy a ta žena. Myslete na to na své pouti.“

Následovalo dlouhé ticho. Pak Boone zaprosil:

„Dovolte mi, ať se polepším.“

„Je příliš pozdě. Zákon nezná výjimky. Ten druhý půjde také.“

„Narcisse? Ne. Zlomíte mu srdce. Polovinu svého života čekal na to, aby se sem dostal.“

„Rozhodnutí už padlo.“

„A kdo rozhodl? Vy a nebo Bafomet?“

Při vyslovení toho jména Lori pocítila mrazení. To slovo jí nic neříkalo, ale ostatním zjevně ano. Zaslechla kolem sebe šeptání, opakované verše podobné slovům, jimiž se vzývají božstva.

„Žádám vás, abych si s ním mohl promluvit," naléhal Boone.

„To je vyloučené."

„Čeho se bojíte? Že přijdete o vládu nad svým kmenem? Chci k Bafometovi. Jestli se chcete pokusit mě zastavit, udělejte to teď."

Když Boone takto Lylesburga odrazil, Lori otevřela oči. Tam nad ní, kde naposledy viděla nebe, se teď klenul strop. Byl pomalován hvězdami, které se však podobaly víc rachejtlím než nebeským tělesům; vypadaly jako otáčivé ohňostroje zvané kateřinská kola a jak se tak valily po kamenných nebesech, metaly jiskry.

Trochu sklonila hlavu. Nacházela se v nějaké kryptě. Po obou stranách byly o stěny opřené uzavřené rakve. Po levici se vlnilo moře svíček, jejichž vosk byl špinavý a jejich plamínky stejně mdlé jako ona sama. Po pravé straně seděla na podlaze Babetta, měla zkřížené nohy a upřeně se na ni dívala. Dítě bylo oblečené celé do černého a jeho oči pohlcovaly světlo svíček, čímž usměrňovaly jeho blikání. Babetta nebyla hezká a její tvář byla příliš vážná, než aby se o ní mohlo říct, že je roztomilá. Dokonce ani úsměvem, který teď vrhla na Lori, když viděla, že se probrala, nemohla ze svého obličeje setřít smutek. Lori se jí ze všech sil snažila oplatit přívětivý pohled, ale nebyla si jistá, zda už ji svaly poslouchají.

„Hodně nám ublížil," řekla Babetta.

Lori se domnívala, že má na mysli Boona. Dítě to však svými dalšími slovy uvedlo na pravou míru.

„Ráchel to vyčistila. Teď už to nebolí."

Zvedla pravou ručku. Kolem palce a ukazováčku měla obvaz z tmavého plátna.

„Vás už to také nebolí."

Lori v sobě sebrala všechny síly a zvedla ruku, která dosud spočívala na jejím pravém boku. Byla ovázaná stejným způsobem.

„Kde… je Ráchel?" zeptala se Lori. Stěží slyšela svůj vlastní hlas. Babetta však její otázku slyšela zcela zřetelně.

„Někde blízko," odpověděla.

„Mohla bys ji ke mně přivést?“

Babettin věčně zakaboněný výraz ještě více potemněl.

„Jste tu navždy?“ otázala se.

„Ne,“ přišla odpověď, ale nikoli od Lori, nýbrž od Ráchel, která se objevila ve dveřích. „Ne, není tu navždy. Velice brzy už půjde pryč.“

„Proč?“ zajímala se Babetta.

„Slyšela jsem Lylesburga,“ zamumlala Lori.

„Pana Lylesburga,“ upřesnila Ráchel a došla k místu, kde Lori ležela.

„Boone porušil své slovo tím, že pro vás došel na zem. Všechny nás vystavil nebezpečí.“

Lori zatím midianským ságám příliš nerozuměla, ale i to málo jí stačilo k tomu, aby věděla, že zásada, kterou poprvé zaslechla z Lylesburgových úst, totiž *„co je dole, dole také zůstane“*, nebyla jen nějakým prázdným heslem. Byl to zákon, podle něhož se obyvatelé Midianu přísahou zavázali žít, pokud nechtěli přijít o své zdejší útočiště.

„Pomůžete mi?“ požádala Lori. Ležela na podlaze a připadala si zranitelná.

Nebyla to však Ráchel, kdo jí přišel na pomoc. Byla to Babetta. Položila Lori svou malou ovázanou ručku na žaludek a Lorina tělesná soustava na dotyk dítěte ihned zareagovala. Tělo opustily veškeré příznaky ochablosti. Vzpomněla si, že stejný nebo podobný pocit měla i při svém posledním setkání s touto holčičkou: pocit přenesené síly, která jí prostupovala, když se jí zvířátko rozpouštělo v náručí.

„Vytvořila si k vám dost silné citové pouto,“ poznamenala Ráchel.

„Zdá se,“ posadila se Lori. „Je zraněná?“

„Proč se nezeptáte *mě*?“ zvolala Babetta. „Já tu jsem taky.“

„Promiň,“ řekla Lori pokorně. „Také ses řízla?“

„Ne, ale cítila jsem vaši bolest.“

„Je nesmírně citlivá,“ vysvětlila Ráchel. „Prožívá pocity druhých lidí, zvláště když je s nimi citově spojená.“

„Věděla jsem, že sem jdete," prohlásila Babetta. „Viděla jsem vašima očima. A vy zase můžete vidět mýma."

„Je to pravda?" zeptala se Lori Ráchel.

„Věřte jí," zněla odpověď.

Lori si nebyla zcela jistá tím, zda je už připravená se postavit na nohy, ale rozhodla se, že tělo této zkoušce vystaví. Bylo to snadnější než si myslela. Vstala pohotově – končetiny měla silné a hlavu jasnou.

„Dovedete mě k Boonovi?" zeptala se.

„Jestli vám jde právě o to…"

„Byl tu celou tu dobu, že ano?" zeptala se.

„Ano."

„A kdo ho sem přivedl?"

„Kam ho měl někdo přivést?"

„Do Midianu."

„Nikdo."

„Byl téměř mrtvý," řekla Lori. „Někdo ho z té márnice musel dostat."

„Vy to pořád ještě nechápete, že?" zeptala se Ráchel ponuře.

„Myslíte to, jak je to s Midianem? Ne, všechno ještě ne."

„Nejen s Midianem. Jak je to s Boonem a proč tu je."

„Myslí si, že patří k Noční rase," řekla Lori.

„*Patřil*, dokud neporušil slovo."

„Tak tedy odejdeme," odvětila Lori. „Tohle chce Lylesburg, ne? Já taky vůbec nemám chuť tu zůstat."

„Kam půjdete?" zajímala se Ráchel.

„Nevím. Možná zpátky do Calgary. Nemělo by být tak obtížné dokázat, že skutečným viníkem je Decker. Pak můžeme začít nový život."

Ráchel zavrtěla hlavou.

„To nebude možné," řekla.

„Proč ne? Děláte si na něj nějaký zvláštní nárok?"

„Přišel sem, protože je jedním z nás."

„*Nás*. A to znamená co?" odsekla Lori ostře. Byla už unavená vyhýbavými odpověďmi a narážkami. „Co jste zač? Nemocní lidé,

kteří žijí ve tmě. Boone není nemocný. Je to duševně normální muž. Duševně normální, zdravý muž.“

„Doporučuji vám, abyste se ho zeptala, jak zdravě se cítí,“ oplatila jí odseknutí Ráchel.

„Však já se ho zeptám, jen až bude k tomu ta pravá chvíle.“

Babetta touto pohrdavou výměnou názorů nezůstala nedotčená.

„Nesmíte odejít,“ obrátila se k Lori.

„Já musím.“

„Ne ale na světlo.“ Prudce se chytila Lorina rukávu. „Tam s vámi jít nemůžu.“

„Musí odejít,“ prohlásila Ráchel, naklonila se a své děcko odtrhla. „Nepatří k nám.“

Babetta se ale pevně držela.

„Patřit k nám ale *můžete*,“ řekla a podívala se na Lori. „Je to snadné.“

„Ona ale nechce,“ pravila Ráchel.

Babetta vzhlédla k Lori.

„Je to pravda?“

„Jen jí řekni,“ pokračovala Ráchel, která pociťovala uspokojení z Loriných rozpaků. „Jen jí řekni, aby se stala jedním z těch nemocných lidí.“

„My ale žijeme věčně,“ pravila Babetta. Pohlédla na svou matku. „Nebo ne?“

„Někteří z nás.“

„My *všichni*. Pokud tedy chceme žít stále a věčně. A jednou, až slunce vyhasne…“

„Dost!“ křikla Ráchel.

Babetta toho měla ale na jazyku více.

„… až slunce vyhasne a bude jenom noc, budeme žít na zemi. Ta pak bude naše.“

Teď byla zase řada na Ráchel, aby byla celá nesvá.

„Neví, co říká,“ zamumlala.

„Já myslím, že to ví moc dobře,“ odvětila Lori.

Blízkost Babetty a pomyšlení, že má s tím dítětem jakési pouto, způsobila, že ji obcházel mráz. Malé příměří, které její racionální mysl uzavřela s Midianem, se rychle hroutilo. Víc než cokoli jiného

teď chtěla být pryč odtud, pryč od dětí, které hovoří o konci světa, pryč od svíček, rakví a života v hrobce.

Zeptala se tedy Ráchel: „Kde je Boone?“

„Odešel do Svatyně. K Bafometovi.“

„Kdo nebo co je Bafomet?“

Při zmínce o Bafometovi udělala Ráchel rituální gesto – ukazováčkem se dotkla jazyka a srdce. Bylo to pro ni naprosto běžné gesto a dělala je jistě velice často. Lori až pochybovala o tom, že si Ráchel vůbec uvědomila, že je udělala.

„Bafomet je Křtitel,“ řekla. „Ten, Kdo Stvořil Midian. Ten, kdo nás sem povolal.“

Prst se znovu dotkl jazyka a srdce.

„Dovedete mě do té Svatyně?“ zeptala se Lori.

Ráchelina odpověď byla stručná a jasná: „Ne.“

„Alespoň mi řekněte, jak se tam dostanu.“

„Já vás tam dovedu,“ nabídla se Babetta.

„Nedovedeš,“ prohlásila Ráchel a tentokrát strhla dětskou ručku z Lorina rukávu tak rychle, že Babetta vůbec neměla šanci klást odpor.

„Svůj dluh jsem vám už splatila,“ řekla Ráchel. „Vyhojila jsem vám tu ránu. Teď už si nemáme co říct.“

Popadla Babettu a vzala ji do náruče. Babetta se v matčině objetí svíjela a kroutila, jen aby se mohla za Lori ohlédnout.

„Chci, abyste za mě viděla jen krásné věci.“

„Buď zticha,“ peskovala ji Ráchel.

„Co uvidíte vy, uvidím i *já*.“

Lori přikývla.

„Ano?“ naléhala Babetta.

„Ano.“

Než mohlo dítě pronést další lítostivá slova, Ráchel je vynesla z místnosti a Lori ponechala ve společnosti rakví.

Lori zvrátila hlavu a pomalu vydechovala. Jen klid, pomyslela si, jen buď klidná, brzy bude po všem.

Namalované hvězdy jí skotačily nad hlavou. Když se na ně dívala, zdálo se jí, že se po ní otáčejí. Zajímalo ji, je-li jejich rozpustilé chování výsledkem malířova vrtochu, nebo je-li to způsob,

jakým nebe shlíželo na příslušníky Rasy, když v noci vycházejí ze svých hrobek, aby se nadýchali čerstvého vzduchu.

Lépe takové věci nevědět. Dost zlé už bylo to, že tato stvoření mají děti a že dovedou různé věci; že by mohli mít ještě i nějakou *vizi*, to byla myšlenka příliš nebezpečná, než aby se jí chtěla obírat.

Když se s nimi setkala poprvé, v půli schodiště vedoucího do tohoto podsvětí, bála se o svůj život. V nějakém dobře utajeném koutku svého já se bála i teď. Ne toho, že ji někam odvlečou, nýbrž toho, že ji změní; že ji poznamenají svými rituály a vizemi natolik, že už je nikdy nebude schopna vydrhnout ze své mysli.

Čím dříve se odtud dostane s Boonem po boku, tím dříve se vrátí do Calgary. Tam bylo pouliční osvětlení jasné a umělo krotit hvězdy.

Uklidněná touto myšlenkou se vydala hledat Křtitele.

14. Svatyně

Tak toto byl pravý Midian. Žádné vylidněné městečko na kopci; dokonce ani nekropole nad její hlavou, ale právě tato síť tunelů a komnat, která se zřejmě rozprostírala pod celým hřbitovem. Některé z hrobek byly obsazeny jen pokojně spícími nebožtíky, jejichž rakve tlely na pryčnách. Byli to první obyvatelé hřbitova, kteří sem byli k věčnému spánku uloženi ještě předtím, než se hřbitova zmocnila Noční rasa? Nebo to byli příslušníci Rasy, kteří za svého položivota zemřeli, když nějak uvízli na slunci – nebo že by uvadli touhou? Buď jak buď, byli tu v menšině. Většina komnat poskytovala bydliště duším mnohem čilejším. Jejich obydlí osvětlovaly lampy nebo svíčky; jindy byli zdrojem světla obyvatelé sami – bytosti hořící svým vlastním světlem.

Takového tvora zahlédla jen jednou. Ležel na zádech na matraci v koutku svého budoáru, byl nahý, tlustý a bezpohlavní. Jeho tělo bylo směsicí tmavé a mastné pokožky a larválních erupcí, z nichž unikalo fosforeskující záření, které pak prosakovalo skrz jeho prosté lože. Zdálo se jí, že každé dveře prozrazují nějaký zlomek tajemna, přičemž její odezva byla stejně nejasná jako ty výjevy, které k ní dávaly podnět. Bylo to obyčejné znechucení co způsobilo, že se jí roztřásl žaludek, když se jí naskytl pohled na prudce krvácející stigmatizovanou ženu a na její ostrozubé přívržence, kteří hlučně sáli z jejích ran, nebo vzrušení nad setkáním s tak legendárním tvorem, jako je upír? A co si měla pomyslet o muži, jehož tělo se najednou změnilo v hejno ptáků, když si všiml, že ho pozoruje? A co ten malíř se psí hlavou, který se odvrátil od své fresky a pokynul Lori, aby se připojila k jeho učedníkovi, který mu zrovna míchal barvu? A nebo ty strojkům podobné potvůrky, které pobíhaly po stěnách na nožkách připomínajících posuvná měřítka. Když prošla tuctem chodeb, už ani nedovedla odlišit, kde končí hrůza a začíná okouzlení. Možná to už nebude schopna rozlišit nikdy.

Prohlížením pozoruhodností by tu mohla strávit celé dny, ale náhoda či instinkt ji dovedly tak blízko k Boonovi, že už se dále

nedostala. Najednou se před ní objevil Lylesburgův stín – vypadalo to, jako by vystoupil ze zdi.

„Dál už jít nesmíte.“

„Mám v úmyslu najít Boona,“ vysvětlila mu.

„Vám v této záležitosti nikdo vinu nedává,“ řekl Lylesburg. „To tu všichni chápou. Vy zase ale musíte pochopit tohle: to, co Boone provedl, nás všechny vystavilo nebezpečí.“

„Tak mi dovolte s ním promluvit. Odejdeme odtud společně.“

„Ještě před chvílí to bylo možné,“ pravil Lylesburg. Jeho hlas se linul zpod stínového příkrovu a zněl stejně odměřeně a autoritativně jako jindy.

„A teď?“

„Teď už na něj nemám právo. A vy také ne. Už se obrátil na úplně jinou mocnost.“

Právě když domluvil, zazněl zdola z katakomb hluk; hlomoz, jaký Lori ještě v životě neslyšela. Na okamžik byla přesvědčená, že jeho zdrojem je zemětřesení – připadalo jí, že ten zvuk je v zemi; že jde ze země. Když se ale přivalila druhá vlna, zaslechla v ní cosi živočišného: sténání, které mělo původ možná v bolesti, možná v extázi… Jistě to byl Bafomet – *Ten, Kdo Stvořil Midian*, jak říkala Ráchel. Jaký jiný hlas by byl schopen otřást samotnou strukturou tohoto místa?

Lylesburg jí toto přesvědčení potvrdil.

„Právě k němu šel Boone vyjednávat,“ pravil. „Nebo si to alespoň myslí.“

„Nechte mě jít za ním.“

„Už ho to pohltilo,“ prohlásil Lylesburg. „Už ho to vtáhlo do plamene.“

„Chci to vidět na vlastní oči,“ naléhala Lori.

Nechtěla už meškat ani o chvilku déle a tak se protáhla kolem Lylesburga. Očekávala, že jí bude klást odpor, ale její ruce se zabořily do tmy, která ho obklopovala, a dotkly se stěny za jeho zády. Neměl vůbec žádnou hmotnou podstatu. Nemohl jí zabránit, aby šla tam, kam chtěla.

Když se rozběhla za tím zvukem, zaslechla, jak ji Lylesburg varuje: „Vás to také zabije.“ Přestože se zvuk rozléhal kolem ní,

dobře tušila, kde je jeho zdroj. Jak kráčela kupředu, nabíral na síle a stával se složitějším a vrstvy hrubě znějícího zvuku zasahovaly různé části jejího těla: hlavu, srdce i třísla.

Chvatný pohled přes rameno jí potvrdil to, co už tušila: Lylesburg se ani nepokusil ji pronásledovat. Zabočila, pak ještě jednou. Spodní proudy ve zvuku se stále zmnožovaly, až nakonec proti nim kráčela jako proti vichřici – se skloněnou hlavou a shrbenými rameny.

Podél spojovací chodby už nebyly žádné komnaty a tím pádem tam nebylo ani žádné světlo. Vepředu však byla vidět jakási zář – přerušovaná a studeným dojmem působící, ale přesto dostatečně jasná, aby osvětlovala nejen podlahu, po které Lori klopýtala – byla to vlastně jen holá zem, ale i stříbrnou jinovatku na stěnách.

„Boone?“ vykřikla. „Jsi tam? Boone?“

Po tom, co jí sdělil Lylesburg, v odpověď ani příliš nedoufala, ale přesto ji dostala. Jeho hlas k ní doléhal odkudsi zepředu – ze samého středu toho světla a zvuku. Jediné, co v tom rámusu ale zaslechla, bylo jeho:

„*Ne…*“

Ne a co dál, přemítala.

Nechoď už dál? Neopouštěj mě?

Zvolnila krok a zavolala znovu, ale hluk, který vydával Křtitel, úplně přehlušil zvuk jejího vlastního hlasu, nemluvě o odpovědi. Když už ale došla až tak daleko, musela pokračovat stále kupředu, i když nevěděla, zda byl jeho výkřik varováním nebo ne.

Spojovací chodba se teď před ní svažovala – a to dosti prudce. Nahoře se ještě zastavila a mžourala dolů do toho jasu. Bylo to nepochybně Bafometovo doupě. Rámus, který dělal, rozrušoval stěny podél svahu a vháněl jí do očí písčitý prach. Oči se jí hned začaly naplňovat slzami, které se pokoušely hrubý písek vyplavit, ale vnikal jí do očí pořád dál. Ohlušená tím zvukem a oslepená písčitým prachem vrávorala na okraji svahu a nebyla schopná jít ani kupředu, ani nazpátek.

Zčistajasna se Křtitel odmlčel – všechny vrstvy jeho zvuku najednou a úplně zmlkly.

Ticho, které pak následovalo, vyvolávalo mnohem větší podezření než hlomoz, který mu předcházel. Zavřel ústa z toho důvodu, že zjistil, že se přímo v jeho středu pohybuje narušitel? Zadržela dech, protože se bála vydat ze sebe jakýkoli zvuk.

To místo dole pod svahem bylo posvátné – o tom neměla sebemenší pochybnost. Když před lety postávala se svou matkou v rozlehlých evropských katedrálách a hleděla na jejich okna a oltáře, necítila nic, co by se blížilo přívalu poznání, jaký prožívala teď. Za tu dobu, co je na světě – ať už ve snu nebo v bdělém stavu – v ní dosud nikdy neprobíhaly tak protichůdné impulsy. S radostí by odtud prchla – chtěla toto místo opustit a zapomenout na ně; a přece ji to tam *volalo*. Nevolala ji tam však Boonova přítomnost, byl to střet dobra a zla nebo obou v jednom a nedalo se tomu čelit.

Slzy ji zbavily prachu v očích. Kdyby na místě, kde teď stála, zůstala ještě déle, nemohla by to omluvit jinak než svou vlastní zbabělostí. Začala tedy sestupovat z kopce. Svah byl dost dlouhý – asi třicet metrů -, ale ještě z nich neurazila ani jednu třetinu, když se jí nabídl pohled na známou osobu, která tam dole odkudsi vyklopýtala.

Boona viděla naposledy ještě nad zemí, když se objevil, aby se Deckerovi postavil na odpor. V těch několika okamžicích, ještě než omdlela, ho viděla jako nikdy předtím – jako muže, který zcela zapomněl na bolest a na porážku. Teď už tomu tak nebylo. Stěží se sám udržel ve vzpřímené poloze.

Zašeptala jeho jméno a jak se to slovo k němu valilo, nabíralo na síle.

Zaslechl to a zvedl hlavu směrem k ní. Ani v dobách, kdy na tom byl nejhůře, když mu chlácholivě pohupovala hlavou a nutila ho, aby své děsy udržel pod kontrolou, neviděla na jeho obličeji takový žal jako teď. Bez ustání mu tekly slzy a jeho tvář byla soužením tak zkrabacená, že vypadala jako tvářička nemluvněte.

Znovu tedy vykročila po svahu dolů. Akustika sluje násobila každý zvuk, který způsobily její nohy, i každičké její oddechnutí.

Když Boone spatřil, jak se k němu přibližuje, přestal se opírat a máváním ruky jí dal znamení, že má odejít, ale tím jen ztratil rovnováhu a ztěžka dopadl na zem. Bez ohledu na to, že dělá hluk,

zrychlila krok. Ať už tu jámu dole obývalo cokoli, bylo jí jasné, že už to ví o její přítomnosti. Svým způsobem v to vlastně doufala. Soudu ze strany té bytosti se nebála. Důvodem, proč sem vnikla, byla láska; přišla beze zbraně a sama. Pokud byl Bafomet doopravdy stavitelem Midianu, pak jistě chápal, jaké je to být zranitelný, a nic proti ní nepodnikne. Teď už se dostala k Boonovi na vzdálenost pěti metrů. Pokoušel se převalit na záda.

„Počkej!“ zvolala, celá nešťastná z jeho zoufalého úsilí.

Vůbec se po ní nepodíval. Jakmile se dostal na záda, jeho oči hned pátraly po Bafometovi. Lori se zadívala stejným směrem – do místnosti se stěnami a podlahou z umrzlé hlíny. Podlaha byla rozdělená od rohu k rohu a otevírala se v ní puklina, ze které vyvstával plamenný sloup, čtyřikrát nebo pětkrát vyšší než člověk. Spíše než horko z něj šel mrazivý chlad a v jeho nitru nebylo vidět žádné uklidňující plápolání. Místo toho jeho útroby prudce vířily a neustále v sobě převalovaly jakousi objemnou hmotu, kterou se jí zprvu nedařilo určit, ale její vytřeštěný pohled nakonec přece jen rychle tlumočil.

V tom ohni ležel *trup* s usekanými končetinami; trup lidský jen natolik, aby ho dokázala poznat, ale nic víc než to. Zřejmě to bylo Bafometovo dílo; výsledek mučení, které uvalil na nějakého provinilce.

Boone teď dokonce vyslovil Křtitelovo jméno a tak se připravovala na to, že mu pohlédne do tváře. Tento pohled se jí skutečně naskytl, ale z nitra plamene, když onen tvor – on totiž nebyl mrtvý, nýbrž živý, a nebyl to jen jakýsi poddaný Midianu, nýbrž přímo jeho tvůrce – převalil hlavu ve změti plamenů a zadíval se k ní.

Tak toto byl *Bafomet*. Tahle rozkrájená a rozkouskovaná věc. Když spatřila jeho tvář, vykřikla. Žádná povídka ani film, žádné deprese ani žádné štěstí ji nepřipravilo na tvůrce Midianu. Musí na něm být něco posvátného, protože něco tak extrémního prostě musí být posvátné. Povznesený nad lásku nebo na nenávist, nebo snad nad souhrn těchto pocitů; povznesený nad krásno nebo nad odpornost, nebo na souhrn těchto kategorií; konečně povznesený i nad schopností její mysli chápat a zařazovat do kategorií. V okamžiku,

kdy od něj odvrátila pohled, už vymazala každičký detail této podívané ze své dosud fungující paměti a všechny je uzamkla tam, kam ji nikdo ani mučením ani prosbami nedonutí se znovu podívat.

Dokud ji zběsilá touha dostat se pryč z Bafometovy blízkostí nedonutila postavit Boona na nohy a táhnout ho do svahu, ani nevěděla, jaká síla v ní vlastně dřímá. Boone jí totiž příliš pomoci nemohl. Doba, kterou strávil v Křtitelově společnosti, zbavila jeho svaly veškeré síly – snad až na žalostné zbytky. Lori se zdálo, že trvalo celé věky, než se pracně vyškrábali na vrchol svahu. Ledové světlo plamenu před ně vrhalo jejich stíny jako proroctví.

Spojovací chodba byla vylidněná. Skoro očekávala, že tam bude číhat Lylesburg s poněkud hřmotnějšími kohortami, ale ticho přicházejí z komor pod nimi se šířilo celým tunelem. Jakmile dotáhla Boona pár metrů za vrchol svahu, zastavila se a plíce se jí rozhořely úsilím nějak ho podepřít. Pomalu se dostával z omámení způsobeného žalem či hrůzou.

„Víš, kudy ven?“ zeptala se ho.

„Myslím, že ano.“

„Budeš mi muset trochu pomoci. Já už tě dál nedokážu podepírat.“

Přikývl a pak se ohlédl ke vchodu do Bafometovy jámy.

„Co jsi viděla?“ otázal se.

„Nic.“

„Dobře.“

Zakryl si tvář rukama. Všimla si, že mu chybí jeden prst; ta rána byla čerstvá. Zdálo se však, že je mu to lhostejné, takže se nevyptávala a raději se ze všech sil snažila ho povzbudit, aby šel dál. Zdráhal se; po těch strašných zážitcích byl skleslý. Přesto ho pořád popoháněla, dokud nedošli ke strmě stoupajícímu schodišti, po kterém se dostali do jedné z hrobek a pak ven, do tmy.

Poté, co strávili nějakou dobu uvěznění pod zemí; jim připadalo, že vzduch voní *volným prostorem*. Místo aby se tu zdrželi a vychutnávali jej, trvala Lori na tom, že se musejí dostat ven ze hřbitova, a tak se prodírali bludištěm hrobek až k vratům. Tam se Boone zastavil. „Venku čeká auto, je to už jenom kousek,“ řekla.

Boone se celý klepal, ačkoli noc byla docela teplá.

„Já nemůžu…“ vypravil ze sebe.

„Co nemůžeš?“

„Já sem patřím.“

„Ne, nepatříš,“ prohlásila. „Patříš ke mně. Patříme jeden druhému.“

Stála těsně vedle něj, ale on měl hlavu obrácenou tak, že zíral do šera, které se za nimi rozprostíralo. Vzala mu hlavu do rukou a natočila mu ji tak, aby se díval na ni.

„Patříme jeden druhému, Boone. Proto jsi naživu. Nechápeš to? Po tom všem. Po tom všem, čím jsme prošli. Přežili jsme.“

„Tak jednoduché to není.“

„To já vím. Oba jsme prožili příšerné chvíle. Je mi jasné, že už to nemůže být úplně stejné jako *dřív*. Já bych to ani nechtěla.“

„Ty nevíš…“ začal.

„Povíš mi to až pak,“ řekla. „Až k tomu bude vhodný čas. Boone, na Midian musíš zapomenout. Oni tam na tebe už také zapomněli.“

Jeho třesavku neměla na svědomí zima – byla to předzvěst pláče, ve který teď propukl.

„Já nemůžu odejít,“ prohlásil. „Já nemůžu odejít.“

„Nemáme jinou volbu,“ připomněla mu. „Máme jen jeden druhého.“

Bolestí se skoro zlomil vedví.

„Postav se, Boone,“ řekla. „Obejmi mě. Rasa tě nechce, oni tě nepotřebují. Já ale ano, Boone. Prosím.“

Pomalu se napřímil a objal ji.

„Pevně,“ řekla mu. „Drž mě pevně, Boone.“

Jeho sevření zesílilo. Když spustila ruce z jeho obličeje, aby objetí opětovala, jeho pohled se už k nekropoli nevrátil. Díval se na ni.

„Pojedeme zpátky do hotelu a sbalíme všechny moje věci, ano? Musíme to udělat. Jsou tam dopisy, fotografie – prostě spousta věcí – a my přece nechceme, aby je někdo našel.“

„A pak?“ zeptal se.

„Pak se domluvíme, kam půjdeme – někam, kde nás nikdo nebude hledat, a vymyslíme způsob, jak prokázat, že jsi nevinný.“

„Nesnáším světlo,“ řekl.

„Tak se na něm nebudeme zdržovat,“ odvětila. „Tak dlouho, dokud v tobě zůstanou vzpomínky na tohle zatracený místo.“

V jeho tváři nenašla nic, co by naznačovalo, že přijal aspoň trošku jejího optimismu. Oči mu sice svítily, ale to byly jen zbytky slz. To ostatní na něm bylo tak studené – stále byl součástí midianského šera. Nedivila se tomu. Po tom všem, co přinesla dnešní noc (a dny, které jí předcházely), byla překvapená, že v sobě byla vůbec schopná najít nějakou naději. Tu naději ale v sobě měla, silnou jako tlukot srdce, a už nedovolí, aby ji podkopaly obavy, které pochytila od Rasy.

„Já tě miluju, Boone,“ řekla, aniž by očekávala odpověď.

Časem snad Boone promluví. Jestli to nebudou slova lásky, tak alespoň nějaké vysvětlení. A i když nepromluví nebo nebude moci promluvit, nebude to zase takové neštěstí. Měla něco lepšího než vysvětlení. Měla Boona skutečného, jeho tělo. Svírala jeho tělo – bylo tak pevné a hmotné. Ať už Midian uplatňoval na jeho paměť jakákoli vlastnická práva, Lylesburg hovořil jasně: Boone se už nikdy nebude smět vrátit. Místo toho bude v noci zase vedle ní a jeho pouhá přítomnost bude daleko cennější než jakýkoli projev vášně.

A jak poběží čas, zbaví ho muk Midianu, stejně jako ho zbavila muk, která si sám přivodil svým šílenstvím. V tom neselhala, i když ji Decker podvedl a snažil se ji přesvědčit o opaku. Boone však před ní žádný svůj tajný život neskrýval; byl nevinný. Stejně jako ona. Oba byli nevinní a právě to je bez úhony provedlo tou zrádnou tmou do bezpečí dne.

15. Daň smrti

„Chcete moji radu? Polibte Ďábla a žerte červy.“

Jan de Mooy
Jiná hmota aneb Přetvořený

1.

Když slunce vycházelo na obzor, počínalo si jako striptérka- to nejlepší si nechávalo zakryté mrakem, a když už se zdálo, že žádná další podívaná nebude, začalo najednou odkládat jeden cár mraku za druhým. Jak se rozednívalo, rostl i Boonův nepokoj. Lori zalovila v zásuvce na rukavice a vytáhla sluneční brýle, které si pak Boone nasadil, aby své přecitlivělé oči uchránil před nejhorším náporem světla. I pak ale musel mít hlavu skloněnou a tvář odvrácenou od rozjasňujícího se východu.

Skoro ani nemluvili. Lori se příliš soustředila, aby svou opotřebovanou mysl udržela u řízení auta, a Boone neučinil sebemenší pokus, aby ticho prolomil. Měl dost svých vlastních úvah, ale s žádnou se ženě po svém boku nemohl svěřit. V minulosti pro něj Lori hodně znamenala, to věděl, ale navázat na tyto city teď bylo nad jeho síly. Měl pocit, že byl ze společného života s ní vytržen; vlastně ze života vůbec. Během let, kdy byl nemocen, vždy lpěl na tom, čemu se říká nit života, na systému logické posloupnosti, který spočívá v tom, že jedna činnost má vždy za následek jinou. Procházel tím, třeba i vrávoravými kroky, ale vždy viděl, jak se cesta za ním mění v cestu, která vede kupředu. Teď však neviděl ani dopředu, ani dozadu, a jestli vůbec něco viděl, tak jen mlhavě.

Nejjasnějším obrazem v jeho hlavě byl Bafomet, Rozdělená Bytost. Ze všech obyvatel Midianu byl právě on tím nejmocnějším a zároveň nejzranitelnějším. Jeho pradávní nepřátelé ho rozsekali na kusy, ale on přežil, i když věčně trpěl v plameni. Lylesburg tomu říkal Zkouška ohněm. Boone šel do Bafometovy jámy s nadějí, že tam proberou jeho případ, ale mluvil jen Křtitel, a to, co vycházelo z

jeho oddělené hlavy, byly věštby. Teď už si jeho proroctví nepamatoval, ale věděl, že bylo zlověstné.

Když tak probíral svůj život, nejzřetelněji se mu vybavoval Decker. Mohl poskládat několik úlomků z jejich společné minulosti a věděl, že by ho to mělo rozlítit, ale přesto se nemohl přimět k tomu, aby nenáviděl toho muže, který ho vlastně dovedl do hlubin Midianu, stejně tak jako nemohl milovat ženu, která ho odtud zase vyvedla. Ti dva patřili do nějakého jiného životopisu, který už nebyl zcela *jeho*.

Nevěděl, jak dalece Lori rozumí jeho stavu, ale měl podezření, že si v podstatě ničeho není vědoma. I když třeba něco uhodla, zdálo se, že ho spokojeně přijímá takového, jaký je, a na to, aby riskoval, že jí poví pravdu – pokud by vůbec našel vhodná slova -, zase její přítomnost prostým živočišným způsobem potřeboval až příliš. Byl prostě takový, jaký byl. Člověk. Monstrum. Mrtvý. Živý. V Midianu vídal všechny tyto stavy v jediné bytosti: s největší pravděpodobností se to vztahovalo i na něj. Ti, kdo mu jako jediní mohli pomoci pochopit, jak takové rozpory mohou společně existovat, však zůstali za jeho zády, v nekropoli. Vzepřel se jim, právě když zahájili dlouhý, předlouhý proces, jehož cílem bylo poučit ho o záležitostech spojených s Midianem. Teď byl z jejích středu navždy vyhnán a už se to nikdy nedozví.

Byl to paradox. Lylesburg ho dost jasně varoval, když spolu stáli v tunelu a naslouchali, jak Lori křičí o pomoc. Jednoznačně ho upozornil, že vyběhne-li z úkrytu, poruší tím svůj závazek k Rase.

„Uvědomte si, co jste teď zač," řekl mu tehdy. „Nemůžete ji zachránit a zároveň udržet v tajnosti naše útočiště. Musíte ji tedy nechat zemřít."

Jenže to on nemohl. Ačkoli Lori patřila do úplně jiného života, do života, který navždy ztratil, nemohl ji nechat tomu zloduchovi na pospas. Co to znamenalo, pokud to tedy vůbec něco znamenalo, se v této chvíli vymykalo jeho chápání. Vůz ujížděl po silnici a Boone se zcela ponořil do svých myšlenek. Když v duchu procházel vteřinu po vteřině svým životem, bylo mu úplně jedno, kde právě je, a už vůbec ho nezajímalo, kam to vlastně má namířeno.

2.

Už byli téměř na dohled od hotýlku Sweetgrass Inn, když Lori napadlo, že pokud už v Hudson Bay Sunset našli Sherylinu mrtvolu, je tu možnost, že se místo, kam mají namířeno, už bude hemžit policisty.

Zastavila vůz.

„Co se děje?“ zeptal se Boone.

Vysvětlila mu to.

„Možná by bylo jistější, kdybych tam šla sama,“ řekla. „Jestli bude čistý vzduch, vezmu si svoje věci a přijdu za tebou.“

„Ne,“ řekl. „To není dobrý nápad.“

Do očí za slunečními brýlemi mu neviděla, ale v jeho hlase byl patrný strach.

„Já si pospíším,“ slíbila.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Bude lepší, když zůstaneme spolu,“ odpověděl. Obličej si zakryl rukama, stejně jako to udělal u vrat Midianu. „Nenechávej mě samotného,“ řekl tiše. „Nevím, kde jsem, Lori. Já vlastně ani nevím, kdo jsem. Zůstaň se mnou.“

Naklonila se k němu a políbila ho na hřbet ruky. Nechal obě ruce spadnout z obličeje. Políbila ho na tvář a pak na ústa. Rozjeli se spolu do hotýlku.

Její obavy se ve skutečnosti ukázaly být neopodstatněné. I kdyby Sherylina mrtvola byla přes noc skutečně objevena, což bylo vzhledem k místu, na kterém se nacházela, dosti nepravděpodobné, nebylo by tu žádné spojení s hotelem Sweetgrass Inn. A opravdu – nejen že tam nebyla žádná policie, která by jim zahradila cestu; ono tam bylo vůbec jen málo známek života. Pouze v jednom z pokojů nahoře ňafal pes a kdesi plakalo mimino. Opuštěná byla i hala – ani recepční se nezdržoval na svém stanovišti; zřejmě byl příliš zaneprázdněn sledováním ranních zpráv v televizi. Smích a hudba je provázely halou a pak po schodech do prvního patra. Přestože všechno probíhalo tak snadno, než došli k pokoji, Lori se tak třásly ruce, že ani nemohla zasunout klíč do zámku. Obrátila se k Boonovi,

aby jí pomohl, ale zjistila, že už nestojí za ní, ale postává na kraji schodiště a rozhlíží se po chodbě. Opět proklela sluneční brýle, které jí znemožňovaly udělat si alespoň trochu jasno o jeho pocitech. Než se opřel o zeď, jeho prsty stále jako by hledaly něco, co by mohly sevřít, ačkoli tam viditelně nic nebylo.

„Co se děje, Boone?“

„Nikdo tu není,“ odpověděl.

„To nám vyhovuje, nebo ne?“

„Ale já cítím…“

„Co cítíš?“

Zavrtěl hlavou.

„*Pověz mi to.*“

„Cítím krev.“

„Boone?“

„Já tak silně cítím krev.“

„Kde? Odkud?“

Neodpověděl, ani se na ni nepodíval, jen stále zíral do chodby.

„Já si pospíším,“ řekla mu. „Jen zůstaň, kde jsi, a já jsem hned zase u tebe.“

Poklesla v kyčlích, nemotorně zastrčila klíč do zámku, pak se napřímila a otevřela dveře. Z místnosti nevycházel žádný zápach krve, pouze vyčpělý parfém z předešlé noci. Hned jí připomněl Sheryl a to, jak jim spolu bylo dobře i uprostřed všeho toho zla. Ještě to ani nebylo čtyřiadvacet hodin, co se právě v tomto pokoji smála a o svém vrahovi mluvila jako o muži svých snů.

Když na to Lori pomyslela, ohlédla se po Boonovi. Byl stále opřený o zeď, jako by to byl jediný způsob, jak se ujistit, že se svět ještě nehroutí. Nechala ho tam, vkročila do pokoje a začala s balením. Napřed šla do koupelny pro své toaletní potřeby a pak zpátky do ložnice, aby si tam posbírala poházené šatstvo. Pukliny ve zdi si všimla, až když si pří balení postavila tašku na postel. Jako kdyby do zdi někdo vrazil z druhé strany – a to velmi silně. Uvolnily se hrudky sádry a vysypaly se na podlahu mezi postele. Na chvíli se na puklinu zadívala. Copak se ten mejdan tak zvrhl, že tam začali házet nábytkem?

Zvítězila nad ní zvědavost a přistoupila ke zdi. Stěna byla jen o málo silnější než pouhá příčka ze sádrové desky a náraz ze druhé strany v ní skutečně udělal díru. Vyňala kus uvolněné sádry a přiložila k otvoru oko.

V sousední místnosti měli ještě stažené záclony, ale slunce už svítilo tak silně, že jimi pronikalo a propůjčovalo pokoji okrovou zář. Při včerejším mejdanu se muselo hýřit daleko víc než předevčírem. Na stěnách byly skvrny od vína a účastníci pitky stále vyspávali na zemi.

Ale ten zápach: to přece nebylo víno.

Ustoupila od stěny a zvedal se jí žaludek.

Z ovoce taková šťáva netryská…

Další krok.

… zato z masa ano. A jestli to, co cítila, byla krev, tak to, co viděla, byla krev, a jestli to, co viděla, byla krev, tak ti spáči ve skutečnosti nespali, protože kdo by se natáhnul na jatkách? Jen mrtví.

Rychle přešla ke dveřím. Boone na chodbě už nestál. Seděl skrčený, opíral se o zeď a rukama si objímal kolena. Když k ní natočil obličej, měl ho plný nervózních tiků.

„Vstaň," řekla mu.

„Já cítím krev," pravil pomalu.

„Máš pravdu. Tak se zvedej. Rychle. Pomoz mi."

Byl úplně ztuhlý, jako by k té podlaze přimrzl. Tuhle jeho starou pózu už znala: schoulit se do koutka, třást se jako zbitý pes… V minulosti měla pro něj konejšivá slůvka, ale teď na takovou útěchu nebyl čas. Krvavou lázeň v sousedním pokoji možná někdo přežil. Pokud ano, musela mu pomoci, ať už s Boonem nebo bez něj. Stiskla kliku dveří, které vedly k těm jatkám, a otevřela je.

Když se jí vstříc vyvalil zápach smrti, Boone začal sténat.

„… krev …" slyšela, jak říká.

Všude krev. Stála tam a celou minutu jen zírala, než se donutila překročit práh, aby mohla pátrat po nějakých známkách života. Avšak i ten nejzběžnější pohled na jednotlivé mrtvoly potvrdil, že si onen noční děs jako daň vybral všech šest lidí. Znala také jeho jméno. Nechal tu svou značku: svými noži z obětí odstranil veškeré

jejich vnější rysy, stejně jako to udělal Sheryl. Tři z těch šesti byli přistiženi *in flagranti delicto*. Dva muži a jedna žena, všichni částečně obnažení a ležící na sobě ve smrtelné spleti. Ostatní zemřeli, když na různých místech pokoje leželi v lihem prosáklém komatu; s největší pravděpodobností se ani neprobudili. S rukou na ústech, aby zápach udržela venku a vzlyky v sobě, vyšla z místnosti a cítila, že má žaludek v krku. Když vykročila na chodbu, do oka jí padl Boone. Už tam neseděl, ale zcela cílevědomě se k ní přibližoval.

„Musíme… jít… pryč," zvolala.

Nedal najevo, že by ji vůbec zaslechl, a prošel kolem ní k otevřeným dveřím.

„Decker…" řekla. „… to byl Decker."

Stále jí nenabízel žádnou odpověď.

„Mluv se mnou, Boone."

Něco zamumlal…

„Mohl by tu ještě být," pravila. „Musíme si pospíšit."

… ale to už vcházel dovnitř, aby si tu krvavou lázeň prohlédl z bezprostřední blízkostí. Lori nijak netoužila to vidět ještě jednou a tak se místo toho vrátila do sousedního pokoje, aby tam dokončila své uspěchané balení. Když se do toho pustila, slyšela, jak se Boone pohybuje po vedlejší místnosti. Jeho dech zněl téměř bolestivě. Protože se ho tam už bála nechávat déle samotného, vzdala snahu posbírat úplně všechno, zachránila jen předměty, které měly největší vypovídací hodnotu – především fotografie a notýsek s adresami -, a když s tím skončila, vyšla na chodbu.

Tam ji přivítal randál policejních sirén. Okamžitě ji nakazila panika, kterou šířily. Přestože ty vozy slyšela teprve zdálky, nemohla pochybovat o jejich cíli. Jejich hlasitost se zvyšovala každým houknutím. Policisté přijížděli ke Sweetgrass Inn, celí nažhavení dopadnout viníka.

Zavolala na Boona.

„Už jsem hotová!" křikla. „Pojďme!"

Z místnosti nepřicházela žádná odpověď.

„Boone?"

Došla ke dveřím a snažila se nedívat na mrtvoly. Boone postával na druhém konci pokoje a jeho tělo se rýsovalo na pozadí záclon. Nebylo už vůbec slyšet, jak dýchá.

„Slyšíš mě?“ otázala se.

Ani nehnul brvou. Na jeho tváři nedovedla přečíst žádný výraz – byla už hodně tma – ale hned si všimla, že si sundal brýle proti slunci.

„Nemáme moc času,“ prohlásila. „Tak půjdeš?“

Jen to dořekla, vydechl. Nebyl to normální dech, to jí bylo jasné hned ve chvíli, když se mu z krku začal valit dým. Když z něj ten dým vyšel, zvedl Boone ruce k ústům, jako by jej chtěl zastavit, ale u brady se zastavily a začaly se prudce otřásat křečí.

„*Jdi pryč*,“ řekl týmž dechem, který vynesl ven ten kouř.

Nemohla se ani pohnout, dokonce ani z něj spustit oči. Tma nebyla tak hustá, aby neviděla přicházející změnu – jak se mu za závojem tmy přeskupuje celý obličej, jak mu v pažích hoří světlo a ve vlnách mu šplhá po krku, aby roztavilo kosti v hlavě.

„*Nechci, abys to viděla,*“ zaprosil ji, přičemž a jeho hlas se při tom skoro vytrácel.

Příliš pozdě. V Midianu viděla muže, který měl ve svém těle oheň, a také malíře se psí hlavou a řadu jiných bytostí. Boonova tělesná soustava měla všechny jejich neduhy. Teď se před Lorinýma očima zbavoval lidskosti a získával vlastnosti nočních děsů. Není divu, že když přišel na řadu obličej, zvrátil hlavu naznak a vyl.

Ten zvuk však málem přehlušily sirény. Mohly být odtud nanejvýš minutu.

Kdyby vyrazila hned, ještě by jim mohla uniknout.

Boone se před jejíma očima zcela přetvářel nebo možná zanikal. Sklonil hlavu a pozůstatky dýmu kolem něj se vypařovaly. Pak se začal pohybovat a jeho nové šlachy ho nesly zlehka, jako atleta.

Ještě pořád doufala, že si uvědomí nebezpečí, které mu hrozí, a v zájmu své záchrany hned poběží ke dveřím. Kdepak. Zamířil k nebožtíkům, k místu, kde stále ležela ona *ménage a trois*, a než ji napadlo se po něm podívat, natáhl jednu z rukou, zakončenou drápy, z hromady si vybral jednu mrtvolu a už si ji přitahoval k ústům.

„Ne, Boone!“ zavřískla. „*Ne*!“

Její hlas ho našel, nebo alespoň tu část, která byla stále Boonem, ztraceným v chaosu toho monstra. Na chvíli se přestal věnovat masu a pohlédl na Lori. Měl stále své modré oči, ale teď byly plné slzí.

Vykročila k němu.

„Nedělej to,“ prosila.

Na okamžik se zdálo, že váhá mezi láskou a chutí k jídlu. Pak ji přestal brát na vědomí a přitáhl si lidské maso ke rtům. Nemohla se dívat na to, jak se k masu přibližují jeho čelisti, ale ten zvuk k ní dolehl, a když ho slyšela trhat a přežvykovat, musela vynaložit veškeré úsilí, aby zůstala při vědomí.

Dole zaskřípaly brzdy a bouchly dveře. Za chvíli obklíčí celou budovu a zmaří jakoukoli naději na útěk; o něco málo později už budou vystupovat po schodech. Neměla jinou možnost než ponechat zrůdu jejímu hladu. Boone byl pro ni ztracen.

Rozhodla se, že se nevrátí cestou, kterou sem přišli, a místo toho půjde po zadním schodišti. Bylo to rozumné rozhodnutí. Ve chvíli, kdy na chodbě v patře zahnula za roh, zaslechla, jak na druhém konci policisté klepají na dveře. Takřka okamžitě poté slyšela shora zvuk prozrazující násilné vniknutí, a nato hned znechucené výkřiky. Podle těch zvuků se nemohlo jednat o objevení Boona; ten nebyl za zamčenými dveřmi. Tam nahoře určitě objevili něco jiného. Ani nebude muset poslouchat ranní zprávy, aby se dozvěděla, co to tam našli. Její instinkt jí hlasitě a jasně napovídal, jak důkladně si tu Decker včera v noci počínal. Někde v budově zůstal živý pes a ve svém rozohnění Decker přehlédl to miminko, ale zbytek si už vzal. Vrátil se sem hned po své neúspěšné akci v Midianu a pozabíjel to tu do posledního živáčka.

Vyšetřovatelé hroznou skutečnost objevovali po celé budově – nahoře i dole, a ze samého zděšení zapomněli na tu nejzákladnější opatrnost. Bez sebemenších potíží proto vyklouzla z budovy do houští vzadu. Až když se dostala pod ochranu stromů, objevil se u rohu budovy jeden z policistů, ale ten měl na práci něco docela jiného než pátrání. Jakmile byl z dohledu svých kolegů, vyzvrátil do

okolní špíny snídani, pak si přepečlivě otřel ústa kapesníkem a vrátil se ke svému poslání.

Byla si jistá, že venku prohledávat nezačnou, dokud neskončí uvnitř, a tak tedy vyčkávala. Co asi udělají s Boonem, až ho najdou? Nejspíš ho zastřelí. Nenapadalo ji, jak by tomu mohla zabránit. Minuty míjely, ale přestože se zevnitř ozývaly výkřiky, výstřel slyšet nebylo. Touto dobou by ho už museli najít. Zepředu možná získá lepší přehled o tom, co se děje.

Hotýlek Sweetgrass Inn zakrývaly ze tří stran stromy a křoviny. Nebylo obtížné si proklestit cestu podrostem až k boční stěně budovy. Když směřovala kupředu, cestu jí zkřížil příliv policistů vyzbrojených puškami, kteří měli zaujmout postavení u zadního východu. Na scénu přijely další dva hlídkové vozy. V jednom seděli další ozbrojení policisté, ve druhém pak vybraní zástupci dalších úřadů. Za nimi následovaly dvě sanitky.

Budou jich potřebovat víc, pomyslela si pochmurně. Mnohem víc.

Přestože shluk tolika vozů a ozbrojených mužů vyvolal pozornost kolemjdoucích, scéna vepředu se uklidňovala a stávala se až nenuceně neformální. Lidí, kteří tam postávali a civěli na budovu, bylo asi tolik jako těch, kteří do ní vnikli a prozkoumávali ji. Teď už to pochopili. Ta budova byla vlastně dvoupatrová rakev. Za jednu jediou noc tu bylo zavražděno nejspíš víc lidí, než kolik jich v Shere Necku zemřelo násilnou smrtí za celou dobu existence městečka. Každý, kdo se sem dnešního jasného rána připletl, byl pod drnem. Když si to uvědomili, nedostávalo se jim slov.

Její pozornost přešla od svědků k hloučku lidí, kteří stáli kolem auta v čele konvoje. Mezera v hloučku diskutujících jí umožnila letmý pohled na muže uprostřed. Střízlivý oblek, vyleštěné brýle, které se blýskaly ve slunci. Decker prostě zase řečnil. O čem se asi dohadoval: chtěl dostat šanci, aby mohl vylákat svého pacienta na volné prostranství? Pokud toto byl smysl jeho řečnění, pak se o jeho neúspěch postaral jediný z toho kroužku, kdo měl na sobě uniformu; zřejmě to byl šéf policie v Shere Necku, který jeho žádost zamítl mávnutím ruky a pak se z diskuse úplně stáhl. Z dálky nebylo možné vyčíst Deckerovu reakci, ale zdálo se, že se dokonale ovládá. Teď se

zrovna nakláněl, aby něco řekl do ucha jednomu z ostatních debatujících, který na jeho šeptem pronesenou poznámku pouze moudře pokýval hlavou.

Včera v noci viděla Lori šílence Deckera bez masky. Teď ho chtěla znovu odmaskovat. Strhnout z něj tu fasádu ušlechtilé účasti. Ale jak? Kdyby vyšla z úkrytu a utkala se s ním, kdyby to riskla a začala vysvětlovat vše, co viděla a zažila za posledních čtyřiadvacet hodin, vzali by jí míru na svěrací kazajku dříve, než by se znovu nadechla.

To *on* měl dobře střižený oblek, doktorát a přátele na vysokých místech; to byl *muž*, hlas rozumu a představitel analytického přístupu, zatímco ona – pouhá žena! – a jaká má vlastně doporučení? – milenka šílence, který se příležitostně mění ve zrůdu. Však se také Decker tvářil naprosto bezstarostně.

Zevnitř budovy se náhle ozvaly výkřiky. Na povel svého velitele policisté, stojící venku, zamířili pušky na přední vchod; další pak o pár metrů ustoupili. Dva policisté, s pistolemi namířenými na někoho vevnitř, vyšli pozpátku ze dveří. O chvíli později byl na světlo vystrčen Boone. Ruce měl spoutané vepředu. Světlo ho málem oslepilo a tak se snažil před jeho oslnivým jasem uniknout zpátky do budovy, ale za ním už kráčeli další dva ozbrojení muži, kteří ho popoháněli dopředu.

Po tvorovi, který se z něj stal, jak to zažila Lori, už nebylo ani památky, ale stop dokládajících jeho hlad zůstalo dost. Tričko měl až k hrudníku zamazané od krve a od krve měl postříkaný i obličej a paže.

Při pohledu na zabijáka v želízkách zazněl od uniformovaného obecenstva i z řad ostatních přihlížejících potlesk. Decker se k němu připojil. Když Boona odvedli a naložili do zadního prostoru jednoho z aut, Decker jen pokyvoval hlavou a usmíval se.

Lori tu scénu pozorovala. O její pozornost teď zápasilo tolik pocitů! Úleva nad tím, že Boona nezastřelili na místě, se mísila s hrůzou nad tím, kým teď je; se vztekem nad Deckerovým divadélkem; s odporem k těm, kteří se jím dali napálit.

Tolik masek. Byla snad jedinou, kdo neměl žádný tajný život, žádné druhé já, žádné rozpolcení těla či duše? Pokud ne, tak v této

hře *vnějších dojmů* pro ni možná nezbude žádná role; hlavní dvojicí představitelů zde asi byli Boone s Deckerem, kteří si vzájemně uštědřovali rány a pohledy, ale *rozhodně* přitom nezapomínali ani na ostatní.

A ona toho muže sevřela do náručí, žádala ho, aby ji objal, přiložila své rty k jeho tváři. Teď, když věděla, co číhá za jeho rty, za jeho očima, by to už nemohla udělat znovu. Nikdy by nemohla *políbit zrůdu*.

Jenže proč se tedy jí při tom pomyšlení tak rozbušilo srdce?

16. Teď nebo nikdy

1.

„Co mi to tu povídáte? Že jsou do toho zapletený ještě další podobný lidi? To myslíte jako nějakej kult?“

Decker nabral dech, aby znovu přednesl své varováním před Midianem. Policisté nazývali svého velitele za jeho zády všelijak, jen ne jeho pravým jménem. Pět minut v jeho přítomnosti a Deckerovi bylo jasné, proč tomu tak je; deset minut a už si představoval, jak toho chlapa rozsekává na kousky. Dnes ale ne. Dnes Irwina Eigermana potřeboval a Eigerman zase potřeboval jeho, i když to nechápal. Dokud ještě mělo vládu denní světlo, byl Midian zranitelný, ale museli by si počínat rychle. Už byla jedna hodina. Soumrak byl možná ještě hodně vzdálený, ale to Midian také. Vyslat speciální oddíl, který by měl za úkol ten hřbitov obrátit vzhůru nohama, to byla práce na několik hodin, a každá minuta ztracená dohadováním je okrádala o možnost podniknout akci.

„Pod hřbitovem…“ spustil Decker a navázal tam, kde začínal už před půl hodinou.

Eigerman ani příliš nepředstíral, že ho poslouchá. Jeho euforie se zvyšovala v přímé úměrnosti k počtu mrtvol vynesených ze Sweetgrass Inn, který v této chvíli činil šestnáct. Doufal, že jich bude ještě více. Jedinou lidskou bytostí, která to přežila, byla rok stará holčička, nalezená v haldě krví nasáklých prostěradel. Z budovy ji vynesl sám, to pro kamery. Zítra už celá země bude znát jeho jméno.

Nic z toho by samozřejmě nebylo možné bez Deckerova upozornění a jen proto s tím člověkem jednal vlídně, ačkoli ať se propadne, jestli se v tomto stádiu vývoje událostí, kdy scénu ovládli reportéři se světly blesků, vydá po několika pomatencích, kterým se zamlouval život ve společnosti nebožtíků, což mu právě Decker doporučoval.

Vytáhl z kapsy hřeben a začal se prohrabovat svou řídnoucí kšticí v naději, že ošálí kamery. Věděl, že není žádný krasavec, a i kdyby mu to někdy vyklouzlo z paměti, měl tu Annie, která mu to

připomínala. Vypadáš jako prase, poznamenávala s oblibou, obyčejně v sobotu v noci, než šli spolu do postele. Jenže lidé vidí jen to, co vidět chtějí. Po dnešku bude vypadat jako hrdina.

„Posloucháte mě?“ zeptal se Decker.

„Slyším vás. Jsou tam lidi, který vykrádají hroby. Je mi to jasný.“

„Žádné vykrádání hrobů. A také to nejsou *normální lidi*.“

„Cvokové,“ prohlásil Eigerman. „Těch už jsem viděl.“

„Jim se nic nevyrovná.“

„Netvrdíte ale, že někdo z nich byl taky ve Sweetgrass Inn?“

„To ne.“

„A máme tu chlapa, kterej má tu hrůzu na svědomí?“

„Ano.“

„Pěkně pod zámkem.“

„Ano. Ale v Midianu jsou další.“

„Vrahové?“

„Nejspíš.“

„Nejste si jistej?“

„Pošlete tam někoho ze svých lidí.“

„Proč ten spěch?“

„Jako bych vám to už tolikrát neříkal.“

„Tak mi to povězte ještě jednou.“

„Zátah se musí provést, dokud je denní světlo.“

„Co jsou zač? Nějaký krvežízniví upíři?“ zachechtal se svému žertu. „Je to tak?“

„Takříkajíc,“ přisvědčil Decker.

„Dobře, takže takříkajíc vám říkám, že se musí počkat. Mám tu, doktore, lidi, který se mnou chtějí udělat rozhovor. Nemůžu dopustit, aby se museli doprošovat. Není to zdvořilý.“

„Se zdvořilostí se jděte vycpat. Máte přece zástupce, nebo ne? Nebo má tohle město jenom jednoho policajta?“

Eigerman na to popuzeně pohodil hlavou.

„Zástupce mám.“

„Mohu vám tedy navrhnout, abyste jich několik vyslal do Midianu?“

„A co by tam měli dělat?“

„Rozkopat to tam.“

„To je přece vysvěcená půda, pane,“ namítl Eigerman. „To je posvátný.“

„To, co je tam pod zemí, posvátné není,“ opáčil Decker s vážností, která Eigermana umlčela. „Už jednou jste mi důvěřoval,“ připomněl mu. „A dopadl jste vraha. Důvěřujte mi znovu. Midian musíte obrátit vzhůru nohama.“

2.

Zážitky to byly děsivé, to tedy ano, ale staré imperativy zůstaly stejné: tělo muselo jíst a spát. Když Lori opustila Sweetgrass Inn, uspokojila první z nich. Bloudila ulicemi, dokud neobjevila příhodně anonymní a rušný obchod, kde si nakoupila hromadu potravin, kterými mohla okamžitě utišit hlad: koblihy, pudink s náplní, čokoládové mléko a sýr. Pak se usadila na sluníčko a jedla. Její otupělá mysl nebyla schopna vnímat nic jiného než jednoduchý proces kousání, žvýkání a polykání. Po jídle byla tak ospalá, že by nedovedla svým očním víčkům zabránit, aby klesla, i kdyby se o to pokusila. Když se pak probudila, její strana ulice, která se prve koupala ve slunečním svitu, teď ležela ve stínu. Kamenný schod byl studený a bolelo ji celé tělo. Jídlo a odpočinek, jakkoli primitivní, jí však prospěly. Její myšlenkový proces se pomalu dostával do normálních kolejí.

K optimismu neměla příliš důvodů, to bylo jisté, ale když poprvé procházela tímto městečkem, tehdy, když sem přišla najít místo, kde zahynul Boone, vypadala situace daleko pochmurněji. Tehdy věřila, že muž, kterého milovala, je mrtev; byla to vlastně pouť vdovy. Teď je alespoň naživu, i když jen Bůh ví, jaká hrůza se ho v midianských hrobkách zmocnila. Proto bylo možná dobře, že je v bezpečí v rukách zákona, jehož pomalý chod jí poskytne čas, aby si promyslela problémy jejich vztahu. Nejnaléhavějším z nich je způsob, jak odhalit Deckera. Nikdo přece nemůže pozabíjet tolik lidí, aniž by po sobě zanechal nějakou stopu, která by ho usvědčila. Možná zrovna v té restauraci, kde zavraždil Sheryl. Pochybovala o tom, že by tam Decker zavedl policisty, stejně jako je dovedl do

Sweetgrass Inn. Kdyby znal všechna místa vražd, mohli by ho podezírat ze spolupachatelství s obviněným. U druhé mrtvoly určitě počká, až ji někdo objeví náhodou, protože ví, že i tento zločin bude připisován Boonovi. Což – snad – znamenalo, že ono místo zůstalo nedotčené a že by tam mohla najít nějakou stopu, která by svědčila proti němu, nebo která by v nejhorším alespoň otevřela puklinu v té jeho čisťounké tvářičce.

Návrat na místo, kde zahynula Sheryl a kde ona sama statečně přečkala Deckerův útok, nebude žádný piknik, ale byla to jediná alternativa, kterou měla, když nepočítá kapitulaci.

Kráčela rychle. Za denního světla měla naději, že v sobě sebere odvahu, aby prošla těmi ohořelými dveřmi. V noci by to už bylo jiné.

3.

Decker pozoroval, jak Eigerman dává instrukce svým zástupcům, čtyřem mužům, kteří měli se svým velitelem společné vzezření polepšených lotrů.

„Já našemu zdroji důvěřuju," prohlásil Eigerman velkodušně a vrhl dozadu pohled po Deckerovi. „Když mi říká, že se v Midianu děje něco nekalýho, tak si myslím, že stojí za to si ho poslechnout. Chci, abyste to tam trošku rozkopali. No a pak uvidíte, co uvidíte."

„A co přesně hledáme?" chtěl vědět jeden z mužů. Jmenoval se Pettine. Čtyřicátník se širokým a prázdným obličejem komikova jevištního partnera, s příliš hlučným hlasem a příliš velkým břichem.

„Cokoli, co je nenormální," řekl mu Eigerman.

„Jako třeba lidi, který si hrajou s mrtvolami?" nadhodil nejmladší z té čtveřice.

„Třeba to, Tommy," přikývl Eigerman.

„Víc než to," vmísil se Decker. „Věřím, že Boone má na hřbitově přátele."

„Takovej hajzl že má přátele?" zvolal Pettine. „To bych teda sakra chtěl vidět, jak ti musí vypadat."

„No, mládenci, tak je sem teda přiveďte."

„A co když sem nebudou chtít?"

„Na co se mě to ptáš, Tommy?"

„Máme použít násilí?“

„Mládenci, pusťte se do nich dřív, než se oni pustí do vás.“

„Jsou to správný chlapi,“ řekl Eigerman Deckerovi, když čtveřice byla vyslána do akce. „Jestli se tam dá něco najít, tak oni to najdou.“

„To rád slyším.“

„Půjdu se podívat na vězně. Chcete jít se mnou?“

„Boona jsem si užil už tolik, že ho nechci ani vidět.“

„Nevadí,“ řekl Eigerman a ponechal Deckera jeho úvahám.

Decker se předtím už téměř rozhodl, že pojede s policisty do Midianu, ale měl tu příliš mnoho práce, protože musel připravit půdu pro další odhalení. A ta odhalení *přijdou*. Ačkoli Boone dosud odmítal reagovat i na ty nejbanálnější dotazy, nakonec své mlčení prolomí, a až to udělá, Decker už na něj bude mít ty pravé otázky. Nebezpečí, že by některé z Boonových obvinění mohlo obstát, nehrozilo – našli ho přece s lidským masem v ústech, zakrváceného od hlavy k patě, ale události z poslední doby přece jen obsahovaly určité prvky, které uváděly do rozpaků i Deckera, a dokud nebude každá proměnná rovnice zjištěna a pochopena, bude se Decker užírat.

Tak například, co se vlastně Boonovi přihodilo? Jak se z obětního beránka, prošpikovaného kulkami a prohlášeného za mrtvého, stalo vyhladovělé monstrum, které ho včera v noci málem připravilo o život? Prokristapána, vždy Boone o sobě dokonce tvrdil, že je mrtvý, a Decker v té chvíli mrazivé hrůzy té psychóze skoro podlehl. Teď už to viděl jasněji. Eigerman měl pravdu. Jsou to cvokové, i když ještě podivnější než je obvyklý průměr. Věci, které odporují přírodním zákonům, je třeba vyhrabat zpod kamenů a pěkně je napustit benzínem. S radostí pak osobně škrtne zápalkou.

„Deckere?“

Vytrhl se ze zamyšlení a spatřil, jak Eigerman zavírá dveře před švitořícími novináři, kteří postávali venku. Veškerá jeho předchozí sebedůvěra byla tatam. Vydatně se potil.

„Teď mě poslouchejte. Co se to tu do prdele děje?“

„Máme nějaký problém, Irwine?“

„To bych sakra řek, že máme problém.“

„Boone?“

„Jasně že Boone.“

„Co se děje?“

„Teď ho zrovna prohlídli doktoři. To je obvyklej postup.“

„A?“

„Kolikrát jste do něj střelili? Třikrát, čtyřikrát?“

„Asi tak.“

„No, tak ty kulky má pořád ještě v těle.“

„To mě ani nepřekvapuje,“ prohlásil Decker. „Říkal jsem vám, že tady nemáme co do činění s normálními lidmi. A co na to ti lékaři? Říkají, že by už měl být vlastně mrtvý?“

„*On je mrtvej*.“

„Kdy se to stalo?“

„Vy blboune, já to nemyslím tak, že tam leží mrtvej,“ vybuchl Eigerman. „Myslím to tak, že v tý zasraný cele sice normálně dřepí, ale je vlastně mrtvej. Myslím to tak, že mu nebije srdce.“

„To je nemožné.“

„Teď tu mám dva chytrolíny, který mi povídají, že ten chlap je chodící nebožtík, a taky mi nabídli, ať si to poslechnu sám. Chcete mi o tom něco povědět, doktore?“

17. Delirium

Lori stála na ulici proti vyhořelé restauraci a nejméně pět minut ji pozorovala, jestli neuvidí náznak toho, že by se uvnitř něco dělo. Nic takového.

Až teď za plného denního světla, si všimla, jak je tato čtvrť zpustlá. Decker si vybral dobře. Šance, že by i včera v noci někdo zahlédl, jak tam vchází nebo jak odchází, se téměř rovnala nule. I teď v pravé poledne, po ulici neprošel ani jediný chodec, a těch pár vozidel, která použila zdejší silnici, zase rychle ujíždělo někam jinam, kde to vypadá slibněji.

Na té scéně jí něco – snad žár slunce, nehodící se k Sherylinu neoznačenému hrobu – znovu připomnělo její jedinečné dobrodružství v Midianu, zejména její setkání s Babettou. To děvčátko si nepředstavovala jen vnitřním zrakem. Zdálo se jí, že jejich první setkání teď prožívá celé její tělo. Cítila tíhu zvířátka, které zdvihla zpod stromu a přivinula si na prsa. V uších jí znělo jeho namáhavé oddychování a do nosu ji štípal jeho nahořkle sladký pach.

Vjemy se dostavily s takovou prudkostí, že se téměř rovnaly výzvě; překonaná nebezpečí ohlašující hrozby přítomnosti. Zdálo se jí, že vidí to dítě, jak k ní vzhlíží z jejího náručí, ačkoli Babettu v její lidské podobě v rukách nikdy nechovala. Dětská ústa se otevírala a zase zavírala a vyslovovala naléhavou prosbu, kterou však Lori nedovedla ze rtů vyčíst.

A pak, jako když se uprostřed filmu zatmí plátno v kině, obraz zmizel a zůstala jí jen jeden soubor vjemů: ulice, slunce a vyhořelá budova naproti.

Nemělo už smysl tu ošklivou chvilku déle odkládat. Přešla ulici a vystoupila na chodník. Když pak procházela zuhelnatělým rámem dveří do tmy, která se za nimi rozprostírala, nepřipustila, aby bušení srdce zpomalilo její krok. Jak rychle se jen rozhostila tma! Jak rychle ji jen ovanul chlad! Jeden krok ze slunečního světla a už byla v úplně jiném světě. Teď když zdolávala změť trosek, které ležely mezi hlavním vchodem a kuchyní, trochu zvolnila tempo. V mysli měla

pevně zafixován jen jediný záměr: najít důkaz, třeba i sebemenší, který by usvědčil Deckera. Všechny ostatní pocity – ošklivost, žal i strach – musela udržet na uzdě. Musela být chladnokrevná a klidná. Musela hrát Deckerovu hru.

Když se takto obrnila, prošla klenutou chodbou.

Jenže ne do kuchyně, nýbrž do *Midianu*.

V tom okamžiku, kdy se to stalo, hned věděla, kde je: chlad a temnota hrobek je nezaměnitelná. Kuchyně prostě zmizela; do poslední dlaždičky.

Na druhém konci místnosti stála Ráchel a úzkostlivě vzhlížela ke stropu. Na chvíli se zadívala na Lori, přičemž ani trochu nedávala najevo, že by byla překvapená její přítomností. Pak už se zase jen dívala a naslouchala.

„Něco se děje?“ zeptala se Lori.

„Pst!“ sykla Ráchel ostře. Pak se zdálo, že své příkrosti lituje, a rozevřela náruč. „Pojď ke mně, děťátko,“ řekla.

Děťátko. Tak je to tedy. Ve skutečnosti vlastně vůbec nebyla v Midianu. Byla v Babettě a na svět se teď dívala očima té holčičky. Vzpomínky, které před chvílí na ulici tak silně pociťovala, byly jen předehrou ke spojení myslí.

„Je to skutečné?“ otázala se.

„Skutečné?“ zašeptala Ráchel. „Samozřejmě, že je to skutečné…“

Hlas jí přeskakoval. Když se podívala na svoji dceru, měla v obličeji vepsanou otázku.

„Babetto?“ zarazila se.

„Ne…“ odpověděla Lori.

„Babetto. Cos to provedla?“

Blížila se k dítěti, které před ní ustupovalo. Pohled těma uloupenýma očima měl v sobě příchuť šťastných dnů dětství. Ráchel se jí zdála až neskutečně vysoká a její krok těžkopádný.

„Cos to provedla?“ zeptala se znovu.

„Přivedla jsem ji,“ odpověděla holčička. „Aby to také viděla.“

Ráchelin obličej se zkřivil zlostí. Chňapla po dcerčině paži. Děvčátko ale bylo na ni příliš rychlé. Než je Ráchel mohla chytit,

uskočilo z jejího dosahu. Lorin vnitřní zrak ji následoval, úplně omámen tím rychlým pohybem.

„Pojď sem zpátky," zašeptala Ráchel.

Babetta její příkaz ignorovala, zamířila do spleti tunelů a pobíhala kolem rohů s lehkostí toho, kdo zná labyrint jako své boty. Trasa svedla běžící holčičku a jejího pasažéra z hlavních spojovacích chodeb a vedla ji do stále temnějších a užších chodbiček, dokud si Babetta nebyla jistá, že není pronásledována. Doběhly k otvoru ve zdi, který byl příliš malý, než aby dovolil průchod dospělému člověku. Babetta jím prolezla do prostoru, který nebyl větší než chladnička, a byl zrovna tak studený. Děvčátku sloužil jako úkryt. Posadila se, aby popadla dech, a její citlivé oči pronikaly naprostou tmou. Kolem ní se povalovalo několik jejích pokladů. Panenka vyrobená ze stébel trávy a ozdobená korunkou z jarních kvítků, dvě ptačí lebky a malá sbírka kamínků. I přes svou výjimečnost byla Babetta v tomto ohledu jako každé jiné dítě: citlivá a milující rituály. Tady byl její svět. To, že Lori dovolila, aby ho spatřila, nebyla zrovna malá poklona.

Jenže ona sem Lori nedovedla proto, aby jí ukázala své poklady. Nad nimi se ozývaly hlasy; byly dost blízko, aby je mohly zřetelně slyšet.

„*No teda!* Podívejte se na tu vopičárnu. Dyť tady bys moh sakra schovat celou armádu."

„Nepovídej, Casi."

„Nasral sis do kaťat, Tommy?"

„Né."

„Ale smrdí to tu tak."

„Vlez mi na hrb."

„Sklapněte, vy dva. Máme tu práci."

„Kde začneme?"

„Hledáme nějaký známky rušení veřejnýho pořádku."

„Tady někde jsou lidi. Já je cítím. Decker měl pravdu."

„Tak ty hajzly pěkně vylovíme, abysme si je mohli prohlídnout."

„To jako myslíš… *jít dolů*. Já tam dolů teda nepůjdu."

„To taky není nutný."

„Tak jak je sakra dostaneme nahoru, ty blboune?“

Odpovědí nebylo slovo, nýbrž výstřel, který se odrazil od kamene.

„To je jako bys střílel po rybě v sudu,“ poznamenal někdo z nich. „Jestli nevyjdou nahoru, můžou tam dole bejt věčně.“

„Leda bysme rozkopali hroby!“

Co je to za lidi? pomyslela si Lori. Sotva si tu otázku položila, Babetta už byla na nohách a lezla do úzkého průchodu, který ústil z jejího dětského pokojíčku. Průchod byl sotva tak velký, aby přijal její malé tělíčko. Lori pocítila, jak se o ni pokouší klaustrofobie, ale odměna ji neminula. Tam dopředu dopadalo shora denní světlo.

Průchod byl zjevně součástí odvodňovací sítě. Dítě se proplétalo hromadou trosek a zastavilo se jen aby převalilo mrtvolku rejska, který tam v průchodu zahynul. Hlasy přicházející shora se ozývaly z těsné blízkosti.

„Povídám, začneme tady a zotvíráme všechny ty zatracený hrobky, dokud nenajdeme někoho, koho vezmeme s sebou.“

„Nechce se mi brát s sebou někoho odsud.“

„Drž hubu, Pettine, já chci *zajatce*. Chci tolik těch hajzlů, kolik jich čapneme.“

„Neměli bysme napřed zavolat na stanici?“ nadhodil čtvrtý muž. Jeho rozkolísaný hlas nebylo ve výměně názorů dosud slyšet. „Možná má šéf pro nás čerstvý pokyny.“

„Šéfovi můžeš vylízat prdel,“ poradil mu Pettine.

„Jen když mě o to *slušně* poprosí,“ zněla Casova odpověď.

Ve smíchu, který následoval, si vyměnili další poznámky; většinou vulgárnosti. Až Pettine bujaré veselí utišil.

„Oukej. Tak se do toho sakra pustíme.“

„Čím dřív, tím líp,“ souhlasil Cas. „Tommy, jseš připravenej?“

„Já jsem vždycky připravenej.“

Zdroj světla, ke kterému se Babetta plazila, už byl jasně viditelný. Byla to mříž na jednom konci tunelu.

Lori se přistihla, že ji napadá Dávej pozor a nevycházej na slunce.

To je v pořádku, odvětily Babettiny myšlenky. Tuhle špehýrku určitě nepoužívala poprvé. Jako vězeň bez naděje na omilostnění

brala zavděk jakoukoli zábavou, kterou mohla najít; hlavně když jí ulehčila plynutí času. Pozorování venkovního světa z tohoto místa jistě patřilo mezi taková rozptýlení. Stanoviště si vybrala opravdu dobře. Mřížka jí nabízela pohled na uličky, ale zároveň byla tak dobře umístěná ve zdi hrobky, že jí přímé sluneční světlo nepronikalo. Babetta přiložila tvář těsně k mřížce, aby si udělala přesný obrázek o tom, co se venku odehrává.

Z těch čtyř mužů, kteří tam hovořili, viděla Lori tři. Všichni byli v uniformách a všichni – i přes své statečné řeči – vypadali jako muži, kteří si dovedou představit spoustu lepších míst, kde by zrovna chtěli být. I když vládlo denní světlo, oni byli po zuby ozbrojení a pohybovali se v bezpečí na slunci, cítili se tu nejistě. Nebylo těžké uhádnout proč. Kdyby přišli zajmout někoho do činžáku, obešlo by se to bez těch pokradmých pohledů a nervózních tiků. Jenže tady bylo území Smrti a oni se tu cítili jako nezvaní hosté.

Za jiných okolností by byla potěšena jejich rozpaky. Ne ale tady a teď. Věděla, čeho jsou schopni vystrašení muži, muži, kteří mají strach z vlastního strachu.

Slyšela, jak Babettu napadlo: *Oni nás, najdou.*

Doufejme, že ne, odvětily její myšlenky.

Ale najdou, prohlásilo dítě. Prorok to říká.

Kdo?

Babettinou odpovědí byl obraz tvora, kterého už Lori jednou letmo zahlédla; to když tenkrát pátrala po Boonovi v soustavě tunelů: monstrum s mnoha ranami, ležící na žíněnce v opuštěné cele. Teď ho viděla v úplně jiné situaci – nad hlavy shromážděných ho pozdvihli dva příslušníci Rasy, po jejichž potících se rukách proudila dolů jeho hořící krev. Právě hovořil, ale jeho slova nepochytila. Předpokládala, že jde o jakési proroctví.

Najdou nás a pokusí se nás všechny pozabíjet, pomyslelo si dítě.

A podaří se jim to?

Dítě mlčelo.

Podaří se jim to, Babetto?

Prorok to nevidí, protože je jedním z těch, kteří zahynou. Já možná zahynu také.

Tu myšlenku nepronesl hlas, přišla jako čistý pocit, jako vlna smutku, kterému Lori nemohla nijak čelit a ani jej nemohla nijak vyhojit.

Teď si Lori všimla, že jeden z těch mužů se přitočil ke svému kolegovi a pokradmu ukázal na jednu hrobku po jejich pravici. Její dveře byly mírně pootevřené a uvnitř se určitě něco pohybovalo. Lori tušila, k čemu se schyluje, holčička stejně tak. Cítila, jak Babettě běhá mráz po zádech; cítila, jak se její prstíky ovinuly kolem mříže, jak ji sevřela a očekává hrůzu, která číhá tam vepředu. Najednou stáli ti dva muži u dveří hrobky a kopancem je rozevřeli. Zevnitř se ozval výkřik a někdo tam upadl. Služebně starší policista byl vevnitř v několika okamžicích, následován svým partnerem, a ten hluk přiměl třetího a čtvrtého policistu, aby zaujali postavení u dveří hrobky.

„Z cesty!“ zařval zevnitř policista. Jeho kolegové ustoupili a strážce pořádku se spokojeným úšklebkem na tváři vytáhl z úkrytu svého zajatce, kterého druhý policista kopal zezadu.

Lori jejich oběť zahlédla jen koutkem oka, ale bystrooká Babetta ji pojmenovala myšlenkou.

Ohnaka.

„Na kolena, ty hajzle,“ přikázal policista, který kryl ústup, a zajatci podkopl nohy. Muž padl na zem a skláněl hlavu, aby slunce nemohlo prorazit obranu, kterou tvořil klobouk se širokou krempou.

„Dobrá práce, Gibbsi,“ zazubil se Pettine.

„No a kde jsou ti ostatní?“ tázal se nejmladší z té čtveřice, vyzáblý klučík.

„V podzemí, Tommy,“ prohlásil čtvrtý muž. „Tak to říkal Eigerman.“

Gibbs sevřel Ohnaku.

„Donutíme tohohle sráče, aby nám ukázal, kde jsou,“ řekl. Pohlédl na Tommyho společníka – podsaditého a rozložitého muže. „Casi, ty se umíš dobře vyptávat.“

„Nikdo mi zatím ještě neřek ne,“ odvětil tento muž. „Je to pravda nebo ne?“

„Je to pravda,“ potvrdil Gibbs.

„Chceš, aby se ti věnoval tenhle chlap?“ otázal se Pettine Ohnaky. Zajatec nic neříkal.

„Nejspíš nerozuměl," poznamenal Gibbs. „Casi, zeptej se ho."

„Jasně."

„Zeptej se ho *důrazně*."

Cas přistoupil k Ohnakovi, sáhl po něm a strhl mu z hlavy klobouk se širokou krempou. Ohnaka začal vřeštět.

„Drž hubu, sakra!" zařval na něj Cas a uštědřil mu kopanec do břicha.

Ohnaka však vřeštěl dál, a když se pracně sbíral ze země, zkřížil ruce nad lysou hlavou, aby si ji tak chránil před sluncem. Se zoufalou touhou po záštitě, kterou by mu poskytla tma, vyrazil dozadu k otevřeným dveřím, ale tam už byl mladý Tommy a zablokoval mu cestu.

„Seš pašák, Tommy!" hulákal Pettine. „Jen si pro něj jdi, Casi!"

Když byl Ohnaka donucen se vrátit na slunce, začal se třást, jako kdyby dostal nějaký záchvat.

„Co se ksakru děje?" zvolal Gibbs.

Zajatec už neměl v rukách takovou sílu, aby si jimi mohl chránit hlavu. Ruce, z nichž se začalo kouřit, mu klesly k bokům, čímž umožnily Tommymu, aby mu pohlédl přímo do obličeje. Mladičký policista nebyl schopen slova. Udělal jen dva vrávoravé kroky vzad a upustil pušku.

„Co to děláš, ty pitomče?" zařval Pettine. Natáhl se a chytil Ohnaku za paži, aby mu zabránil zmocnit se upuštěné zbraně. Ve zmatku, který nastal, Lori jen s velkými obtížemi sledovala, co se vůbec děje, ale vypadalo to tak, že Ohnakovo tělo povolilo. Z Casových úst zazněl znechucený výkřik, z Pettinových zase zuřivý. Ucukl rukou a pustil na zem hrst tkaniny a prach.

„Co se ksakru děje?" křičel Tommy. „Co se ksakru děje? Co se ksakru děje?"

„Drž zobák!" nařídil mu Gibbs, ale mládenec se už přestal ovládat. Znovu a znovu stejná otázka:

„Co se ksakru děje?"

Bez ohledu na paniku, které Tommy propadl, udeřil Cas Ohnaku, aby ho srazil na kolena. Rána, kterou mu uštědřil, měla horší následky, než zamýšlel. Úder zlomil Ohnakovi paži v lokti a končetina odpadla Tommymu k nohám. Jeho výkřiky přerostly ve

zvracení. Teď už ustupoval dokonce i Cas, který jen nevěřícně vrtěl hlavou.

Ohnaka mezitím dospěl k bodu, od kterého už nebylo návratu. Nohy pod ním podklesly a jeho tělo pod útokem slunce stále sláblo. Nejhlasitější výkřiky ale vyvolával jeho obličej, a to ve chvíli, když maso začalo odpadávat a z očních důlků vystupoval dým, jako kdyby Ohnakovi hořel mozek.

Už ani nevyl. Jeho tělu už na to nezbývalo sil. Prostě klesl k zemi a zvrátil hlavu, jako kdyby chtěl pobídnout slunce, aby si pospíšilo, aby už měl tu agónii za sebou. Než ale dopadl na dlažbu, praskl v jeho bytosti jakýsi poslední steh – zaznělo to jako výstřel. Po té explozi se jeho hnijící ostatky rozlétly jako krví prosycená směs prachu a kostí.

Lori přesvědčovala silou vůle Babettu, aby se dívala jinam – jak kvůli sobě, tak kvůli dítěti. Babetta však odmítla uhnout pohledem. I když už bylo po hrůze a Ohnakovo tělo se rozpadlo na kousky a rozprášilo po celé uličce, stále tiskla tvářičku k mříži, jako by chtěla dopodrobna poznat smrt, kterou působí sluneční světlo, a dokud se dítě nepřestávalo dívat, nemohla svůj zrak odvrátit ani Lori. Prožívala každé zachvění v Babettiných končetinách a cítila slzy, které zadržovala, aby jí nezastřely výhled. Ohnaka byl mrtev, ale jeho katani své dílo ještě neskončili. Dokud bude co pozorovat, dítě je nespustí z očí.

Tommy si snažil setřít zvratky, kterými měl potřísněný předek uniformy. Pettine kopal do útržku Ohnakovy mrtvoly a Cas si bral cigaretu z Gibbsovy náprsní kapsičky.

„Připal mi, jo?“ požádal. Gibbs hrábl chvějící se rukou do kapsy u kalhot pro zápalky, ale oči měl pořád upřené na doutnající ostatky.

„Něco takového jsem ještě neviděl,“ prohodil Pettine téměř nezúčastněně.

„Tak tentokrát ses už posral, Tommy?“ zajímal se Gibbs.

„Polib mi šos,“ zněla odpověď a Tommy přes svou světlou pleť zrudl. „Cas říkal, že bysme měli zavolat šéfovi,“ pravil. „Měl pravdu.“

„Co sakra takovej Eigerman může vědět?“ poznamenal Pettine a odplivl si do zrudlého prachu u svých nohou.

„Podívejte se na ksicht toho hajzla,“ řekl Tommy. „Vidíte, jak po mně koukal? Málem bylo po mně, to vám teda povím. Dostal by mě.“

„Co se to tu děje?“ nadhodil Cas.

Gibbs měl po ruce odpověď, která byla téměř správná.

„Sluneční světlo,“ odvětil. „Slyšel jsem, že existujou podobný nemoci. Dostalo ho slunce.“

„To není možný, člověče,“ namítl Cas. „Nikdy jsem nic takovýho neviděl ani neslyšel.“

„No, tak *teď* jsme to viděli i slyšeli,“ prohlásil Pettine a v jeho hlase bylo slyšet víc než jen trochu uspokojení. „To nebyly žádný halucinace.“

„Co teda uděláme?“ chtěl vědět Gibbs. Zápalku, kterou držel v roztřesených prstech, jen obtížně přikládal k cigaretě ve rtech.

„Porozhlídneme se po dalších,“ řekl Pettine. „Nesmíme jim dát pokoj.“

„Já teda ne,“ odmítl Tommy. „Já zavolám tomu našemu zatracenýmu šéfovi. Nevíme přece, kolik těch cvoků tady vlastně je. Mohly by jich tu bejt stovky. Sám jsi to přece říkal. Říkal jsi, že by se tu schovala celá armáda.“

„Čeho se tak bojíš?“ opáčil Gibbs. „Viděl jsi, co s ním udělalo slunce.“

„Jo. A co se stane, až slunce zapadne, pane Chytrej?“ odsekl Tommy.

Gibbs si plamínkem zápalky popálil prsty a s kletbou na rtech ji upustil.

„Viděl jsem to ve filmech,“ pokračoval Tommy. „V noci vylejzaj různý příšery.“

Podle výrazu v Gibbsově obličeji se dalo soudit, že i on viděl podobné filmy.

„Možná bys *měl* přivolat pomoc,“ přiznal. „Jen tak, pro všechny případy.“

Loriny myšlenky chvatně hovořily k dítěti.

Musíš varovat Ráchel. Pověz jí, co jsme viděly.

Už to vědí, odpovědělo dítě.

Pověz jim to stejně. Na mě se neohlížej! Pověz jim to, Babetto, než bude pozdě.

Nechci tě opustit.

Já ti nemůžu pomoct, Babetto. Já k vám nepatřím. Já…

Snažila se zabránit tomu, aby tu myšlenku vyslovila, ale bylo už pozdě.

Já jsem normální. Mě slunce nezabije tak jako tebe. Já jsem živá. Já jsem člověk. Já k vám nepatřím.

Nedostala příležitost tu zbrklou poznámku nějak zmírnit. Kontakt se okamžitě přerušil. Obraz viděný Babettinýma očima zmizel a Lori zjistila, že stojí zase na prahu kuchyně.

V hlavě slyšela hlasité bzučení much. To už nebyla ozvěna Midianu, ale skutečnost. Kroužily v místnosti kolem ní. Věděla příliš dobře, jaký pach je sem přivábil, věděla, že jsou obtěžkané vajíčky a hladové; a se stejnou jistotou věděla, že po tom, co zažila v Midianu, už nedokáže udělat byť i jeden jediný krok k mrtvole na podlaze. V jejím světě, v jejím nitru bylo už tak příliš smrti. Kdyby tomu neunikla, zešílela by. Musí jít ven na čerstvý vzduch, kde by mohla volně dýchat. Třeba by mohla najít nějakou obyčejnou prodavačku, se kterou by si popovídala o počasí, o cenách dámských vložek, prostě o čemkoli, jen aby to bylo banální a předvídatelné.

Mouchy jí ale chtěly bzučet v uších. Pokoušela se je zahnat, plácala po nich rukou, ale stále na ni nalétávaly. Křidélka měly potřená smrtí a jejich nožičky byly smrtí zbarvené do ruda.

„Nechte mě na pokoji," zavzlykala. Její rozrušení je však přitahovalo ve stále větším množství. Když zazněl její hlas, vyrojily se od svého jídelního stolu, který byl za sporákem ukrytý tak, že ani nebyl vidět. Její mysl se úporně snažila držet se skutečnosti, do které byla vržena, zatímco její tělo se zase chtělo obrátit a z kuchyně utéct.

Selhalo obojí – mysl i tělo. Mrak se na ni snesl. Much teď bylo tolik, že když byly pohromadě, zešeřilo se. Nejasně si uvědomovala, že takové množství je nemožné a že si tuto hrůzu pouze vytváří její naprosto zmatená mysl. Dostala se už ale příliš daleko, než aby mohla udržet šílenství pod kontrolou. Rozum se sice snažil, ale mrak much byl už přímo na ní. Cítila, jak jí jejich nožičky zanechávají na

pažích a na obličeji stopy všeho možného, v čem se cachtaly-byla to Sherylina krev, Sherylina žluč, Sherylin pot a Sheryliny slzy. Much bylo tolik, že si všechny ani nemohly najít kousíček těla, na kterém by zaujaly postavení, a tak si začaly vynucovat přístup mezi její rty a šplhaly jí do nosních dírek a po očích.

Jak to bylo tenkrát v Midianu v tom snu, nepřišli k ní ze všech čtyř světových stran nebožtíci v podobě prachu? A nestála tam uprostřed bouře – laskána i odírána – celá šťastná, že ví, že v tom větru jsou mrtví? Teď se totiž dostavil druhý sen z páru: hrůza, která tvořila protiklad k nádheře prvního snu. Svět much, který představoval doplněk světa prachu; svět neporozumění a slepoty, svět mrtvých, kterým byl odepřen pohřeb a vítr, který by je odvál pryč. Jenom mouchy, které na nich hodovaly a kladly do nich vajíčka, aby tak stvořily další mouchy.

Když porovnávala prach s mouchami, věděla, čemu dává přednost; když ji zcela opouštělo vědomí, věděla, že kdyby připustila, aby Midian zanikl – kdyby Pettine, Gibbs a jejich společníci rozkopali útočiště Noční rasy, pak *ona sama*, která se jednoho dne rovněž stane prachem, nebude mít už místo, kam by mohla být odváta, takže její tělo i duše budou patřit jen mouchám.

Pak dopadla na dlaždičky.

18. Hněv spravedlivého

1.

U Eigermana byly vynikající nápady nerozlučně spjaty s vyměšováním; nejlépe se mu přemýšlelo, když měl kalhoty kolem kotníků. Když byl opilý, často vykládal každému, kdo byl ochoten ho poslouchat, že by se lidstvo světového míru a léku na rakovinu mohlo dobrat přes noc, jen kdyby se moudří a dobří lidé prostě posadili a společně zatlačili.

Když byl střízlivý, představa společného konání těchto nejsoukromějších tělesných funkcí by ho vyděsila. Záchod byl prostředím pro samotářské snažení, místem, kde lidé, zatížení vysokým úřadem mohli urvat alespoň trochu času, aby se pěkně uvelebili a meditovali o svém břemeni.

Prohlížel si nápisy na dveřích před sebou. Na těch oplzlostech nebylo nic nového, což bylo uklidňující. Stále stejné lechtivé sprosťárničky, které se pak musí seškrabávat. To mu dávalo odvahu čelit problémům.

Ty byly v podstatě dva. Za prvé, ve vazbě měl nebožtíka. To, podobně jako ty nápisy, už také byla obnošená vesta. Jenomže zombie patří do filmů uváděných v pozdních nočních hodinách a sprosťárny se hodí jen na stěny záchodků. Ve skutečném světě pro ně není místo. To ho přivedlo k jeho druhému problému: vyplašenému telefonátu Tommyho Caana, který mu hlásil, že se v Midianu děje něco nekalého. Po zralé úvaze přidal k těmto dvěma problémům ještě třetí: doktora Deckera. Nosil luxusní oblek, hovořil vybraně, ale bylo na něm něco chorobného. Eigerman si to podezření připustil až teď, když seděl na záchodě, ale když o tom tak uvažoval, bylo to jasné jako facka. Ten parchant toho věděl víc, než jim řekl: nejen o Nebožtíku Boonovi, ale také o Midianu a o tom, co se tam děje. Jestliže nejlepšímu občanovi z Shere Necku nastražil nějakou past, přijde čas zúčtování, na to může vzít jed, a pak toho bude litovat.

Jako velitel musel mezitím učinit určitá rozhodnutí. Dnešní den začal jako hrdina – to když řídil zatčení Calgarského zabijáka, ale

instinkt mu napovídal, že by se mu události mohly rychle vymknout z ruky. Vždyť celé se to skládalo z tolika nezměřitelných veličin – a bylo tu tolik otázek, na které neměl odpovědi. Samozřejmě se nabízel velice jednoduchý způsob, jak se z toho dostat. Mohl by zatelefonovat svým nadřízeným do Edmontonu a nechat je, ať si s tím průserem poradí. Kdyby se ale problému takto zbavil, vzdal by se i slávy. Jedinou alternativou bylo jednat hned – dříve, než nastane noc, jak Tommy neustále opakoval. Kolik času jím vlastně ještě zbývá, aby v Midianu vymýtili všechny ty ohavnosti: tři, čtyři hodiny? Kdyby uspěl, jen by zdvojnásobil porci chvalozpěvů na svou osobu. Za jediný den by spravedlnosti předal zloducha v lidské podobě a ještě navíc by vyčistil žumpu, v níž ten padouch našel útočiště: to byla vábivá představa.

Zodpovězené otázky však znovu zvedly hlavy a nebyly hezké. Pokud se dalo věřit doktorům, kteří prohlédli Boona, a hlášením přicházejícím z Midianu, pak to, o čemž dosud slýchal jen v povídačkách, se dnes stalo skutečností. Opravdu chtěl změřit svůj důvtip s nebožtíky, kteří chodí, a s obludami, které zabíjí sluneční světlo?

Seděl, tlačil a zvažoval alternativy. Trvalo mu to sice půl hodiny, ale nakonec dospěl k rozhodnutí. Jako obvykle, když je už vypotil, se zdálo být velice jednoduché. Dnes možná svět není zcela takový, jaký byl ještě včera. Dá-li ale Bůh, pak zítra bude vše zase při starém: nebožtíci budou mrtví a oplzlosti budou jen na zdech, kam patří. Jestliže se nechopí této příležitosti, jak se stát mužem Osudu, druhá se už nenaskytne – a když, tak už bude příliš starý, než aby byl schopen zabývat se něčím složitějším než léčením svých hemeroidů. Tuto příležitost ukázat, co v něm vězí, mu seslal sám Bůh. Nemohl si dovolit ji pustit.

S novým odhodláním v nitru si vytřel zadnici, natáhl si kalhoty, spláchl záchod a vykročil ven, s hlavou vztyčenou a vstříc výzvě.

2.

„Cormacku, chci dobrovolníky, který by se mnou šli do Midianu a pomohli tam kopat.“

„Jak brzy je budete potřebovat?“

„*Teď hned*. Nemáme moc času. Začni v putykách a vem s sebou Hollidaye.“

„Co jim máme říct, když se budou ptát, k čemu to je?“

Eigerman o tom chvíli přemýšlel: co jen říct.

„Říkej, že jdeme po vykradačích hrobů. To tu pak bude nával. Bereme každýho, kdo má bouchačku a rejč. Chci je tu mít nastoupený za hodinu. Jestli to dokážeš, tak i dřív.“

Když Cormack odcházel za svým posláním, Decker se jen usmíval.

„Teď jste spokojenej?“ otázal se Eigerman.

„S radostí konstatuji, že jste si vzal moji radu k srdci.“

„Vaši radu – jděte se vycpat.“

Decker se stále jen usmíval.

„Teď se sakra ztraťte,“ vyzval ho Eigerman. „Mám tu práci. Vraťte se, až si najdete nějakou bouchačku.“

„Možná bych vážně měl.“

Eigerman sledoval, jak odchází, a pak zvedl sluchátko telefonu. Existovalo jisté číslo, které se chystal vytočit už od chvíle, kdy se rozhodl, že se vydá do Midianu; číslo, které neměl důvod volat už hezky dlouho. Teď je tedy vytočil. Za pár vteřin byl na drátě otec Ashbery.

„Nějak popadáte dech, otče.“

Ashbery nepotřeboval nápovědu, aby poznal, kdo mu volá.

„Eigerman.“

„Na první pokus. Copak jste zrovna dělal?“

„Byl jsem si zaběhat.“

„Dobrej nápad. Aspoň jste vypotil nemravný myšlenky.“

„Co chcete?“

„Co si asi tak myslíte, že chci? Kněze.“

„Nic jsem neudělal.“

„Já mám jiný hlášky.“

„Já vám nic nedám, Eigermane. Bůh mi mě hříchy už odpustil.“

„O to nejde.“

„Tak mě nechte na pokoji.“

„Nezavěšujte!“

Ashbery rychle odhalil náhlý úzkostný tón v Eigermanově hlase.

„No tak dobře," svolil.

„Co."

„Máte nějaký problém?"

„Možná ho máme oba."

„Jak to?"

„Chci, abyste sem rychle přijel, a křížů a svěcený vody s sebou vezměte, kolik toho jen seženete."

„K čemu to?"

„Důvěřujte mi."

Ashbery se zasmál.

„Já už nemusím tancovat, jak pískáte, Eigermane. Mám tu teď stádečko, o které se musím starat."

„Tak to udělejte pro ně."

„O čem to mluvíte?"

„Kážete přece o Dnu posledního soudu, je to tak? No, tak v Midianu se na něj už připravujou."

„Kdo to je?"

„Já nevím kdo a nevím proč. Všechno, co vím, je to, že potřebujeme mít na svý straně trošku svátosti a vy jste jedinej kněz, kterýho tu mám."

„Z toho se musíte dostat sám, Eigermane."

„Vy jste mě asi neposlouchal. Já mluvím vážně, do prdele."

„Já už se žádné z těch vašich zatracených sviňáren účastnit nebudu."

„Já to myslím vážně, Ashbery. Jestli nedodržíte dohodu, se kterou jste sám souhlasil, tak vás k tomu donutím."

„Spálil jsem negativy, Eigermane. Jsem už svobodný člověk."

„Nechal jsem si kopie."

Otec se odmlčel. Pak řekl:

„Přísahal jste mi."

„Lhal jsem," ozvala se odpověď.

„Jste parchant, Eigermane."

„A vy zase nosíte spodní prádýlko s kraječkami. Za jak dlouho se tu můžete objevit?"

Ticho.
„Ashbery. Na něco jsem se vás ptal.“
„Dejte mi hodinu.“
„Máte na to pětačtyřicet minut.“
„Jděte do prdele.“
„Přesně tohle mám rád: bohabojnou dámu.“

3.

Venku musí být horko, pomyslel si Eigerman, když viděl, kolik mužů shromáždili Cormack s Hollidayem za šedesát minut. Horké počasí v lidech vždy vyvolává vzrušení, které může vést možná ke smilstvu, možná k vraždění. A protože městečko Shere Neck bylo takové, jaké bylo, a ke smilnění jste se tu ve chvíli, kdy jste po něm zrovna toužili, zase tak snadno nedostali, byl dnes hlad po střílení docela slušný. Venku na sluníčku se shromáždilo dvacet mužů a k cestě se odhodlaly i tři nebo čtyři ženy; navíc pak ještě Ashbery se svou svěcenou vodou.

Během této hodiny přišly z Midianu ještě dva další telefonáty. Jeden od Tommyho, který byl posléze odvelen zpět na hřbitov, aby pomohl Pettinovi držet nepřítele v šachu, než dorazí posily; druhý telefonát pak byl od samotného Pettina, který Eigermana informoval o tom, že jednomu z obyvatel Midianu se zdařil pokus o útěk. Zatímco jeho společníci provedli manévr k odvedení pozornosti, proklouzl hlavními vraty. Povaha toho manévru vysvětlovala nejen, proč se Pettine při podávání hlášení dusil, ale také proč se policisté vzdali pronásledování. Někdo jim totiž podpálil pneumatiky vozů. Požár vozy rychle pohltil, a to včetně rádia, kterým Pettine podával hlášení. Zrovna vysvětloval, že další zprávy už nebudou, když najednou v éteru zavládlo hrobové ticho.

Eigerman si tuto informaci ponechal pro sebe, protože se obával, že by v lidech zchladila chuť na blížící se dobrodružství. Ze zabíjení si nikdo z nich nedělal hlavu, ale nebyl si už tak jistý tím, že by se s ním vydalo tolik lidí, kdyby vešlo ve všeobecnou známost, že někteří z těch parchantů na hřbitově jsou připraveni se bránit.

Když konvoj vyrazil na cestu, podíval se Eigerman na hodinky. Do soumraku zbývaly možná dvě a půl hodiny slušného světla. Jízda do Midianu trvá tři čtvrtě hodiny, takže na to, aby se s těmi hajzly vypořádali dříve, než bude mít nepřítel na své straně noc, zůstávala hodina a tři čtvrtě. To byla dost dlouhá doba, pokud ovšem budou postupovat organizovaně. Nejlepší bude k tomu přistoupit jako k normální šťáře, soudil Eigerman. Naženou ty parchanty na světlo a pak se uvidí, co se bude dít. Kdyby se rozpárali ve švech, jak pořád mlel ten pochcánek Tommy, pak by to stačilo soudci jako důkaz, že se jedná o nesvatá, pekelná stvoření. Jestli ale ne, jestli Decker lhal a Pettine byl zase zfetovaný a tohle všechno byl jenom apríl, pak už si najde někoho, koho zastřelí, aby tam nevážili cestu nadarmo. Možná by mohl jet zpátky a napálit kulku do toho zombie v cele číslo pět; do chlapa, který nemá puls a v těle krev.

Ať už to dopadne jakkoli, nedopustí, aby tenhle den skončil bez slzí.

19. Nepřátelská tvář

„Nedotkne se tě žádný meč.
Nebude-li to ovšem ten můj.“
Milencovu přísaha
(Anonym)

1.

Proč se jen musela probudit? Proč jen musela přijít k sobě? Copak nemohla jen klesat a klesat, pořád hlouběji do ničeho, kde už by si našla nějaké útočiště? Jenže tam ji nechtěli. Nedobrovolně zase stoupala a vracela se ke staré známé bolesti života a umírání.

Mouchy zmizely. Aspoň něco. Postavila se na nohy, ale připadala si nemotorná a měla rozpačité pocity. Když se pokusila oprášit si špínu ze šatů, zaslechla, jak nějaký hlas volá její jméno. Zdálo se tedy, že se neprobrala sama od sebe. Někdo ji volal. V jednom příšerném okamžiku ji napadlo, že je to Sherylin hlas, už si myslela, že se mouchám zdařilo jejich úsilí dohnat ji k šílenství. Když se ale hlas ozval podruhé, už si ho zařadila Babetta. Volalo ji to dítě. Obrátila se zády ke kuchyni, zdvihla ze země tašku a vydala se mezi troskami ven na ulici. Od chvíle, kdy sem vešla, se změnilo osvětlení. Zatímco vedla rozhovor se spánkem, hodiny ubíhaly. Její hodinky, které se rozbily při pádu, však odmítaly prozradit, kolik času mezitím uplynulo.

Na ulici bylo stále příjemně, ale polední žár už byl dávno pryč. Odpoledne se chýlilo ke konci a do soumraku už nemohlo být daleko.

Vykročila, aniž by se po restauraci ohlédla. Ať už krize, která ji tam přemohla, byla jakákoli, Babettin hlas ji z ní odvolal. Měla teď takový zvláštní povznášející pocit, jako by právě pochopila, jak je to na světě zařízené.

Věděla, co to je, aniž by si musela příliš lámat hlavu. Nějaká významná část jejího těla, ať už srdce nebo hlava nebo možná obojí, se smířila s Midianem a se vším, co skrýval. Nic v jeho komnatách

nebylo tak mučivé jako to, čemu čelila ve vyhořelé budově: opuštěnosti Sherylina těla, zápachu pozvolna postupujícího rozkladu, nevyhnutelnosti toho všeho. Ve srovnání s tím jí transformující se a přeskupující se midianská monstra-velvyslanci zítřejších těl a pozůstatky včerejších – připadala jako plná možností. Neměli ti tvorové vlastnosti, které jim záviděla? Třeba schopnost létat, transformovat se, vyznat se ve zvířatech, vzdorovat smrti.

Vše, po čem bažila a co záviděla svým vrstevnicím, jí nyní připadalo bezcenné. Sny o dokonalé anatomii – tvářička jako z televizního seriálu a perfektně vytvarované tělo – ji kdysi popletly svými sliby pravého štěstí. Prázdné sliby. Tělo si nemohlo podržet půvab a oči zase svůj lesk. Záhy přijdou vniveč.

Monstra však byla věčná. Zakázaná součást jejího já. Jejího temného, transformujícího se já. Toužila po tom, aby se už mohla mezi ně počítat.

Toho, s čím se ještě musela vyrovnat, zbývalo ještě dost, a nebyla to jen jejich záliba v lidském mase, kterou poprvé viděla na vlastní oči ve Sweetgrass Inn. Mohla by se ale naučit to chápat. Reálně vzato vlastně neměla žádnou jinou volbu. Vždyť už byla změněna znalostí, která přetvořila krajinu jejího nitra k nepoznání. K nemastným neslaným pastvinám dospívání a raného ženství už cesta zpátky nevede. Musela jít kupředu, což zrovna teď znamenalo jít po této vylidněné ulici, aby viděla, co má nadcházející noc ještě v zásobě.

Její pozornost náhle upoutal naprázdno běžící motor vozu na opačné straně ulice. Pohlédla na něj. Přestože byl vzduch venku stále teplý, byla všechna okénka vozu úplně vytažená, což jí hned připadalo podivné. Řidiče vidět nemohla; okna i čelní skla byla pokryta silnou vrstvou špíny. Rostlo v ní nepříjemné podezření. Ten, kdo tam sedí, na někoho čeká. A když vzala v úvahu, že nikdo jiný na ulici není, pak tím, na koho ten dotyčný čeká, byla nejspíš ona.

Je-li tomu tak, pak by mohl být řidičem jen jediný člověk, protože jen jediný člověk věděl, že má důvod se tu zdržovat: Decker.

Rozběhla se.

Motor naskočil. Ohlédla se za sebe. Vůz se pomalu odlepil z místa, kde parkoval. Neměl důvod pospíchat. Na ulici nebyla dosud

sebemenší známka života. Pomoc tam někde bezpochyby *byla*, jen kdyby věděla, jakým směrem má běžet. Vůz však už zkrátil vzdálenost mezi nimi na polovinu. Přestože věděla, že mu nemůže uniknout, stále utíkala. Zvuk motoru za ní byl stále hlasitější. Zaslechla, jak pneumatiky zaskřípaly o chodník. Pak se vůz objevil vedle ní a držel s ní i tempo.

Dveře se otevřely, ale Lori běžela dál. Vůz stále udržoval rychlost, doprovázel ji a dveře se dřely o beton.

Pak zevnitř zaslechla pozvání.

„Nasedněte si.“

Parchant, že je *tak* chladnokrevný.

„Nasedněte si, než nás zatknou.“

To nebyl Decker. Toto zjištění jí příliš času nezabralo – pochopila to ve zlomku okamžiku; z auta *nehovořil* Decker. Přestala utíkat a ztěžka oddychovala, jak se snažila popadnout dech.

Vůz také zastavil.

„Nasedněte si,“ vyzval ji znovu řidič.

„Kdo…?“ pokusila se říct, ale její plíce příliš žárlivě střežily dech, než aby jí to dovolily.

Odpověď ale stejně přišla.

„Boonův přítel.“

Přesto zůstávala stát před otevřenými dveřmi.

„Babetta mi prozradila, kde vás najít,“ pokračoval ten muž.

„Babetta?“

„Tak si už nasedněte! Máme toho tolik na práci.“

Přistoupila ke dvířkům. V té chvíli muž řekl: „Nezačněte vřískat.“

Nemohla sice popadnout dech, aby ze sebe mohla vydat nějaký zvuk, ale když její zrak dopadl na obličej v přítmí vozu, měla k tomu rozhodně *nutkání*. Bylo to bezpochyby jedno z midianských stvoření, ale určitě to nebyl bratr těch bájných bytostí, které spatřila v bludišti tunelů. Mužův vzhled byl prostě příšerný; obličej měl syrový a červený jako neuvařená játra. Kdyby byla jiná situace, asi by mu nevěřila, protože o podvodnících a šarlatánech už věděla své. Tento tvor však nic předstírat nemohl: jeho rány byly strašlivě poctivé.

„Jmenuji se Narcisse,“ řekl. „Mohla byste, prosím vás, zavřít dveře? Ať sem nejde světlo. A mouchy.“

2.

Ujeli dva a půl bloku, než jí vypověděl svůj příběh nebo alespoň jeho kostru. Jak se poprvé setkal s Boonem v nemocnici, jak později přišel do Midianu a znovu se setkal s Boonem, jak spolu přestoupili zákony Midianu tím, že bez dovolení vystoupili na zem. Vyprávěl jí, že na toto dobrodružství mu zůstala památka v podobě rány na břiše, na které by nikdy neměl spočinout pohled dámy.

„Vás tedy vyhnali stejně jako Boona?“ zeptala se.

„Pokusili se o to,“ řekl jí. „Ale já jsem se tam pořád potloukal, protože jsem doufal, že bych si mohl vysloužit omilostnění. Pak ale, když přišli ti policajti, mě napadlo: dobře, my jsme to spískali, takže bych měl zkusit najít Boona, abychom se pokusili zastavit to, co jsme vlastně začali.“

„Vás slunce nezabije?“

„Ne, snesu to – možná nejsem mrtvý ještě dost dlouho.“

„Víte, že Boone je ve vězení?“

„Jo, vím. Právě proto jsem přiměl tu holčičku, aby mi vás pomohla najít. Myslím, že společně ho můžeme dostat ven.“

„Jak to proboha uděláme?“

„Já nevím,“ přiznal Narcisse. „Ale co, zatraceně, zkusíme to. Musíme sebou ale hodit. Teď už mají v Midianu lidi, který to tam rozkopávají.“

„I když se nám podaří Boona osvobodit, není mi jasné, co on může udělat.“

„Šel přece do Křtitelovy komnaty,“ odvětil Narcisse a prstem se dotkl rtů a srdce. „Mluvil s Bafometem. Podle toho, co jsem slyšel, nikomu předtím – kromě Lylesburga – se nepovedlo tam dojít a přežít. Doufám, že mu Křtitel předal nějaký svý triky. Něco, co nám pomůže zastavit zkázu.“

Lori si vybavila Boonův vyděšený obličej, když se vypotácel z komnaty.

„Nemyslím si, že by mu Bafomet něco sdělil,“ řekla Lori. „Jen tak-tak utekl živý.“

Narcisse se zasmál.

„Ale *utekl*, nebo ne? Myslíte, že by to Křtitel dovolil, kdyby k tomu neměl důvod?“

„V pořádku… tak jak se k němu dostaneme? Určitě ho hlídají tak, že nám ho živého nevydají.“

Narcisse se usmál.

„Co je na tom tak veselého?“

„Zapomínáte na to, kým *teď* je,“ podotkl Narcisse. „Má teď jistý schopnosti.“

„Já na to *nezapomínám*,“ opáčila Lori. „Já tomu jen *nerozumím*.“

„On vám nic neřekl?“

„Ne.“

„Vydal se do Midianu, protože věřil tomu, že prolil krev.“

„To jsem si domyslela.“

„Samozřejmě žádnou krev neprolil. Byl nevinný, čímž se tu ale stal masem.“

„Myslíte tím to, jak ho napadli?“

„Ano, málem ho zabili, ale podařilo se mu utéct – alespoň do městečka.“

„Kde už na něj čekal Decker,“ řekla Lori, čímž příběh dokončila nebo vlastně začala. „Měl z pekla štěstí, že ho žádná z těch kulek nezabila.“

Narcissův úsměv, který na jeho tváři setrvával více či méně od té chvíle, kdy Lori udělala poznámku o tom, že jim Boona živého nevydají, teď zmizel.

„Jak to myslíte…“ zarazil se. „… že ho žádná z těch kulek nezabila? Co myslíte, že ho přivedlo zpátky do Midianu? Proč si myslíte, že podruhé mu své hrobky už otevřeli?“

Nepřítomně na něj zírala.

„Já vám nerozumím,“ vypravila ze sebe a doufala, že mu opravdu nerozumí. „Co mi to tu povídáte?“

„Při jeho první návštěvě ho kousl Peloquin,“ vysvětloval Narcisse. „Kousl ho a infikoval. Do krve se mu dostal balzám…“ Odmlčel se. „Chcete, abych pokračoval?“

„Ano.“

„Do krve se mu dostal balzám a dodal mu síly. Probudil v něm i hlad a umožnil mu, aby v márnici vstal ze stolu a odešel.“

Jeho hlas ke konci vyprávění slábl; byla to reakce na zděšení v Lorině obličeji.

„Je mrtvý?“ zamumlala.

Narcisse přikývl.

„Myslel jsem si, že to chápete,“ řekl. „Myslel jsem, že jste prve žertovala… o tom, jak…“ Jeho poznámka pomalu zapadla do naprostého ticha.

„Tak tohle je na mě moc,“ řekla Lori. Sevřela kličku ode dveří, ale neměla dost síly, aby za ni zatáhla. „… to je moc.“

„Být mrtvý není tak špatné,“ prohodil Narcisse. „Není to ani tak velký rozdíl. Je to prostě… nečekané.“

„To mluvíte ze své vlastní zkušenosti?“

„Ano.“

Spustila ruku ze dveří. Poslední zbytky síly ji právě opustily.

„Teď mě neopouštějte,“ zaprosil Narcisse.

Nebožtíci, samí nebožtíci. V náručí i v mysli.

„Lori. Mluvte se mnou. Řekněte něco, i kdyby to mělo být jen na shledanou.“

„Jak… můžete… o tom žertovat?“ otázala se ho.

„Když něco není veselé, tak jaké to je? Smutné. Nechtějte být smutná. Usmějte se, ano? Vy a já teď pojedeme zachránit toho vašeho milovníka.“

Neodpověděla.

„Mám brát mlčení jako souhlas?“

Stále neodpovídala.

„Tak tedy ano.“

20. Posedlost

1.

Eigerman byl předtím v Midianu jen jednou – to když při pronásledování Boona zajišťoval podporu pro jednotky z Calgary. Právě tehdy se setkal s Deckerem, který se stal hrdinou dne, neboť riskoval život ve snaze vylákat svého pacienta z úkrytu. Pochopitelně se mu to nepodařilo a celé to skončilo Boonovou popravou. Jestli se měl kdy kdo složit a zemřít, byl to právě tenhle člověk. Eigerman nikdy neviděl v jednom těle tolik kulek. Jenomže Boone se nesložil. Přinejmenším tedy nezůstal ležet. Srdce mu sice nebilo a měl barvu syrové ryby, ale přesto si klidně odešel.

Odporná záležitost. Eigermana obestřel podivný a nepříjemný pocit, když na to jen pomyslel. Ne že by se chystal tuto skutečnost někomu přiznat. Dokonce ani svým spolucestujícím na zadních sedadlech – knězi a doktorovi, z nichž každý měl své vlastní tajemství. Ashberyho tajemství znal. Tento muž se s oblibou oblékal do dámského elegantního prádélka, kteréhožto faktu Eigerman využíval jako páky, kdykoli potřeboval posvětit nějaký svůj vlastní hříšek. Zato Deckerova tajemství zůstávala záhadou. Jeho tvář nic neprozradila, dokonce ani očím tak cvičeným v rozeznávání viny jako byly Eigermanovy.

Velitel upravil polohu zrcátka a podíval se na Ashberyho, který po něm šlehl nevrlým pohledem.

„Už jste někdy z někoho vyháněl ďábla?“ otázal se kněze.

„Ne.“

„A viděl jste někdy, jak se to dělá?“

Znovu: „Ne.“

„Ale věříte na to,“ naléhal Eigerman.

„Na co?“

„Proboha, přece na Nebe a Peklo.“

„Definujte tyto pojmy.“

„Cože?“

„Co *myslíte* Nebem a Peklem?“

„Ježíši Kriste, já tu přece nechci nějakou podělanou debatu. Ashbery, vy jste přece kněz. Vy máte na Ďábla věřit. Není to tak, Deckere?“

Doktor zamručel a Eigerman trochu přitvrdil.

„Každej už viděl věci, který si nedovede vysvětlit, nebo ne? Zvlášť doktoři, je to tak? Vy jste měl jistě taky pacienty, který vám ledacos řekli.“

„To bych ani netvrdil,“ odvětil Decker.

„Tak je to v pořádku? Je tohle všechno v souladu s vědou, je?“

„Řekl bych, že je.“

„Tak vy byste řek, že je. A co byste mi takhle řek o Boonovi?“ naléhal Eigerman. „Je takovej zatracenej zombie taky v souladu s vědou?“

„To nevím,“ zamumlal Decker.

„Dobrý, tak se na to podívejte takhle. Mám tu kněze, kterej nevěří na Ďábla, a doktora, kterej ví kulový, co je v souladu s vědou. To se teda vážně cítím dobře a bezpečně.“

Decker neodpověděl. Ashbery zato ano.

„Vy si opravdu myslíte, že tam něco je, viďte?“ zeptal se. „Pot z vás teče jako povodeň.“

„Nebuďte moc chytrej, drahoušku,“ odbyl ho Eigerman. „Jen si pěkně vyhrabejte tu svou knížečku o vyhánění ďábla. Chci ty hajzly poslat tam, odkud přišli, a od vás se očekává, že budete vědět, jak to udělat.“

„V dnešní době existují i jiná vysvětlení, Eigermane,“ odvětil Ashbery. „Tohle není Salem. Nesáhneme přece k upalování.“

Eigerman obrátil pozornost zase k Deckerovi a další otázku nadhodil lehčím tónem.

„Co si myslíte vy, doktore? Myslíte si, že bysme měli radši zkusit položit nějakýho toho zombie na pohovku a zeptat se ho, jestli chtěl někdy šukat se svou sestřičkou?“ Eigerman teď mrkl na Ashberyho. „Nebo jestli se chtěl oblíct do jejího prádýlka?“

„Myslím, že my *jedeme* do Salemu,“ poznamenal Decker. V jeho hlase byl podtón, který u něj Eigerman dosud neslyšel. „A já si myslím, že na to, čemu věřím nebo nevěřím, zvysoka kašlete. Vy je stejně nakonec vyženete ohněm.“

„Správně,“ prohlásil Eigerman s hrdelním smíchem.

„A také si myslím, že Ashbery má pravdu. Vy se *bojíte*.“

Tím smích umlčel.

„Blboune,“ ozval se Eigerman tiše.

Zbytek cesty dojeli mlčky. Eigerman nasadil konvoji nové tempo, Decker pozoroval, jak světlo každým okamžikem slábne, Ashbery po několika minutách sebezpytování zalistoval svou Knihou modliteb, rychle obracel téměř průsvitné stránky a hledal pasáže věnované vymítání ďábla.

2.

Pettine na ně čekal padesát metrů od vrat nekropole. Obličej měl celý učouzený od kouře, který přicházel ze stále ještě hořících vozů.

„Jaká je situace?“ chtěl vědět Eigerman.

Pettine se ohlédl ke hřbitovu.

„Od toho útěku jsme žádnej pohyb nezaznamenali. Zato jsme ale něco slyšeli.“

„Co jako?“

„Bylo to, jako kdybysme seděli na vrcholu termitiště,“ vyprávěl Pettine.

„Pod zemí se něco pohybovalo. O tom není pochyb. Cítíte to stejně dobře, jako to slyšíte.“

Decker přistoupil a vmísil se do hovoru. Pettinovu řeč uťal v půli a oslovil Eigermana.

„Do západu slunce nám zbývá hodina a dvacet minut.“

„Já umím počítat,“ odvětil Eigerman.

„Tak kdy začneme kopat?“

„Až *já* řeknu, Deckere.“

„Decker má pravdu, šéfe,“ podotkl Pettine. „Ti parchanti se bojí slunce. Říkám vám, že až se setmí, tak tu podle mě nemáme co pohledávat. Tam dole jich je hodně.“

„Budeme tu tak dlouho, kolik bude zapotřebí, abysme tohle svinstvo vyčistili,“ řekl Eigerman. „Kolik je tu vrat?“

„Dvoje. Tyhle velký a pak ještě jedny na severovýchodní straně.“

„V pořádku. Nemělo by bejt tak těžký je tu zadržet. Jeden z nákladáků přistavíte před hlavní bránu a kolem zdí pak rozmístíme v odstupech muže – to pro jistotu, aby nám nikdo neupláchnut. A až je takhle obklíčíme, vyrazíme na ně.“

„Vidím, že jste si přivezl pojistku,“ poznamenal Pettine a pohlédl na Ashberyho.

„To bych sakra řek.“

Eigerman se obrátil ke knězi.

„Umíte posvětit vodu, že jo? Umíte z ní udělat svěcenou?“

„Ano.“

„Tak to udělejte. Posvětíte všechnu vodu, kterou najdeme. Posvětíte ji a pak ji rozdáte mužům. Může bejt užitečná, když selžou kulky. A vy, Deckere, vy se sakra kliďte z cesty. Teď už je to záležitost policie.“

Eigerman vydal rozkazy a vydal se ke hřbitovním vratům. Když kráčel po vyschlé zemi, rychle pochopil, co Pettine mínil tím *termitištěm*. Tam pod zemí se něco dělo. Dokonce se mu zdálo, že slyší hlasy, což v jeho mysli vyvolalo představu předčasného pohřbu. Jednou ho už zažil, nebo vlastně jeho důsledky. Vlastníma rukama dobýval rýčem ze země ženu, protože lidi uslyšeli, jak křičí z podzemí. Měla k tomu důvod: než ve své rakvi zemřela, stačila ještě porodit. Dítě – hotová zrůdička – přežilo. Skončilo nejspíš v nějakém sirotčinci. Nebo je teď možná tady, pod zemí, s tou ostatní pakáží.

Pokud ano, už si mohlo na šesti prstech své ruky počítat minuty, které mu z jeho chorobného života ještě zbývají. Jakmile někdo vystrčí hlavu, Eigerman ho už nakope zpátky tam, odkud přišel, a přidá ještě kulku do mozku. Jen ať si přijdou. Nebál se jich. Jen ať přijdou. Jen ať si zkusí prohrabat cestu.

Už měl napřáhnuto.

3.

Decker pozoroval organizování bojových jednotek tak dlouho, dokud si nezačal připadat trapně. Poodešel trochu výše do kopce. Nesnášel, když musel přihlížet úsilí druhých. To si vždy připadal jako impotent a pociťoval nutkání ukázat jim svou sílu. A takovéto nutkání bývalo nebezpečné. Pohled na své vražednické ztopoření mohl s klidem dovolit jen očím, které měly brzy dostat skelnatý lesk, a dokonce i ty pak musel zničit – to ze strachu, že budou vyprávět, co viděly.

Obrátil se ke hřbitovu zády a zaměstnával se plány do budoucna. Až skončí soudní proces s Bonnem, bude mít volné ruce a Maska obnoví svou činnost. Těšil se na to přímo vášnivě. Vydá se ale do vzdálenějších míst. Ke svým řezničinám si najde nějaké vhodné místo v Manitobě nebo v Saskatchewanu, nebo možná až ve Vancouveru. Úplně se rozpálil potěšením, když o tom jen uvažoval. Z aktovky, kterou měl s sebou, téměř slyšel, jak se ze stříbrných rtů Knoflíkové tvářičky derou vzdechy.

Přistihl se, že Masku okřikuje: *„Pst!“*

„Co je?“

Decker se otočil. Necelý metr od něj stál Pettine.

„Říkal jste něco?“ chtěl vědět ten policajt.

Ten půjde ke zdi, rozhodla Maska.

„Ano,“ odvětil Decker.

„Nerozuměl jsem vám.“

„Jen jsem si povídal pro sebe.“

Pettine pokrčil rameny.

„Mám vzkaz od šéfa. Říká, že tam teď vtrhneme. Chcete nám píchnout?“

„Já jsem připravená,“ pospíšila si Maska.

„Ne,“ odvětil Decker.

„Nic vám nevyčítám. Vy jste doktor přes hlavu?“

„Ano. Proč?“

„Asi nebude trvat dlouho a mohli bysme nějaký doktory potřebovat. Ti dole se bez boje určitě nevzdají.“

„Já vám pomoci nemohu. Já dokonce ani nesnesu pohled na krev.“

Z aktovky se ozval smích tak hlasitý, že si Decker byl jistý, že ho musel slyšet i Pettine. Neslyšel.

„Tak se radši držte v povzdálí,“ poradil mu Pettine a obrátil se a zamířil k bitevnímu poli.

Decker si přitáhl aktovku k hrudi a pevně ji sevřel v náručí. Zevnitř dobře slyšel, jak se zip masky otevírá a zavírá, otevírá a zavírá.

„Sakra, buď už zticha,“ zašeptal.

„Nezavírej mě,“ kňourala Maska. „Zrovna dneska v noci. Když nesnášíš pohled na krev, tak mě nech, ať se dívám za tebe.“

„To nejde.“

„Dlužíš mi to,“ naléhala. „V Midianu jsi mě zapřel, vzpomínáš si?“

„Neměl jsem jinou možnost.“

„Teď ji ale máš. Můžeš mi dopřát trochu prostoru. Víš přece, že se ti to bude líbit.“

„Uvidím.“

„Tak ale hned.“

Decker neodpověděl.

„Hned!“ křikla Maska.

„Pst!“

„Tak to řekni.“

„… prosím…“

„Řekni to.“

„Ano. Tak tedy hned.“

21. Touha

1.

Na policejní stanici byli ponecháni dva muži, kteří měli za úkol střežit vězně v cele číslo pět. Eigerman jim dal zcela jasné pokyny. Za žádných okolností neměli odemknout dveře cely – a to bez ohledu na to, jaké zvuky zevnitř uslyší. Stejně tak neměli nikomu zvenku umožnit přístup k vězni – ani soudci, ani doktorovi, ani samotnému Bohu Všemohoucímu. A aby bylo možné tato nařízení i prosadit, dostali policisté Cormack a Koestenbaum klíče od zbrojnice a volnou ruku použít mimořádných prostředků, kdyby byla bezpečnost stanice ohrožena. Překvapeni tím nebyli. Městečko Shere Neck už s největší pravděpodobností nikdy nezažije vězně, který si cestu do análů krutosti najde s takovou samozřejmostí jako Boone. Kdyby se mu podařilo uniknout z vazby, Eigermanovo jméno by bylo proklínáno od pobřeží k pobřeží.

Jenže v tomhle případu bylo ještě něco navíc – a oba to věděli. Ačkoli se velitel o zajatcově stavu nijak nešířil, dohady se to tu jen hemžilo. Ten muž byl jaksi *abnormální*; byl v zajetí sil, které ho dělaly nebezpečným dokonce i za zámkem a závorou.

Cormack byl tedy vděčný za to, že ho nechali střežit přední trakt stanice, zatímco Koestenbaum hlídal přímo celu. Celé mu to tu připomínalo pevnost, neprodyšně uzavřenou do posledního okna, do posledních dveří. Teď šlo prostě jen o to, aby si to tu odseděl, s puškou pěkně připravenou k palbě, dokud se kavalerie nevrátí z Midianu.

Určitě to nebude trvat dlouho. Ten lidský odpad, který asi v Midianu najdou – narkomany, zvrhlíky a radikály – tam vyhmátnou za pár hodin a pak se vydají na zpáteční cestu, aby vystřídali hlídku na policejní stanici. Zítra pak přijedou jednotky z Calgary, které si vězně převezmou, a věci se zase ustálí do pravidelného rytmu. Cormack nebyl u policie proto, aby seděl a potil se tak jako teď, – ale kvůli tomu uvolněnému pocitu, který se dostavil jedné letní noci, když si mohl zajet na roh Jižní a Emmettovy a donutit jednu z

tamních profesionálek, aby mu na půlhodiny zabořila obličej do klína. To proto miloval zákon. Přece ne kvůli téhle obklíčené pevnosti, sakra.

„Pomozte mi," zvolal někdo.

Slyšel ta slova naprosto zřetelně. Vyslovila je jakási žena, která stála zrovna před hlavním vchodem.

„Pomozte mi, *prosím*."

Ta prosba byla tak úpěnlivá, že ji nemohl ignorovat. S odjištěnou puškou došel ke dveřím. Nebylo na nich sklo, dokonce ani špehýrka, takže si tu ženu na schodech nemohl ani prohlédnout. Znovu ji však zaslechl. Napřed vzlyknutí a pak tiché ťukání, které se okamžitě zase vytratilo.

„Budete muset jít někam jinam," řekl. „Já vám teď nemůžu pomoct."

Zdálo se mu, že říká: „Jsem zraněná," ale nebyl si tím jistý. Přiložil ucho ke dveřím.

„Slyšela jste mě?" otázal se. „Já vám nemůžu pomoct. Jděte si do lékárny."

Jako odpověď už nepřišlo dokonce ani to vzlyknutí – jen docela nezřetelný výdech.

Cormack měl ženy rád; rád si hrál na pána a velitele a živitele rodiny. Dokonce i na hrdinu, pokud ho to ovšem nestálo příliš potu. Bylo mu proti srsti neotevřít ženě, která žadonila o pomoc. Podle hlasu byla mladá a zoufalá, a když si představil její bezbrannost a zranitelnost, tak to rozhodně nebylo srdce, co mu ztvrdlo. Napřed si zkontroloval, že nablízku není Koestenbaum, aby ho neviděl, jak porušuje Eigermanovy příkazy, a pak zašeptal:

„Vydržte."

A odsunul závory na horní i dolní části dveří.

Pootevřel je jen na kousíček a už dovnitř vystřelila ruka, jejíž palec mu rozřízl tvář. Rána minula oko jen o centimetr, ale krve vytrysklo tolik, že svět viděl napůl rudě. Když ona síla dveře zcela rozrazila, poloslepý byl vržen dozadu. Pušku však nepustil. Vystřelil napřed na ženu (jenže se minul) a pak na jejího společníka, který se na něj řítil napůl skrčený, aby se vyhnul kulkám. I když druhý výstřel – stejně jako ten první – cíl nezasáhl, krev přesto tekla. Jenže ne z

jeho cíle, nýbrž z jeho vlastní boty, a maso s kostí uvnitř se rozplesklo po podlaze.

„Ježíši Kriste, do prdele!“

V hrůze pustil pušku z ruky. Protože věděl, že se nebude moci sehnout a zase ji uchopit, aniž by ztratil rovnováhu, obrátil se a začal poskakovat k psacímu stolu, kde ležel jeho revolver.

Jenomže tam už byl Stříbrný palec a polykal náboje jako vitamínové tabletky.

Cormack byl tak zbaven všech prostředků sebeobrany a dobře věděl, že nevydrží ve svislé poloze déle než pár sekund, a tak tedy začal skučet.

2.

Před celou číslo pět držel hlídku Koestenbaum. Měl své instrukce. Ať se za dveřmi, které vedou do stanice, stane cokoli, měl střežit celu a bránit ji před jakýmkoli útokem. Byl odhodlán to učinit bez ohledu na to, jak moc tam Cormack řve.

Rozmáčkl zbytek cigarety, odsunul záklopku u dveří cely a přiložil oko ke špehýrce. Zabiják se v posledních několika minutách začal pohybovat. Postupně se přesouval do rohu, jako by byl pronásledován nevelkým proužkem slabého slunečního světla, které pronikalo malým okénkem umístěným vysoko nad jeho hlavou. Teď už ale nemohl jít dále. Byl vklíněný v rohu a schoulený do sebe. Nehledě na ten pohyb vypadal i teď stejně jako celou tu dobu: jako troska. Pro nikoho už nepředstavoval nebezpečí.

Vnější dojem však samozřejmě mate. Koestenbaum byl v uniformě dost dlouho na to, aby si v těchto záležitostech nepřipouštěl žádné naivní představy. Když ale viděl poraženého muže, tak ho poznal. Boone ani nezvedl zrak, když Cormack ze sebe vydal další výkřik. Jen koutkem oka pozoroval, jak se k němu blíží sluneční světlo, a chvěl se.

Koestenbaum práskl krytem špehýrky a otočil se, aby hlídal dveře, kterými museli přijít ti, kteří napadli Cormacka – ať už to byl kdokoli. Najdou ho tu, jak na ně čeká dokonale připravený, a pak se rozštěkají zbraně.

O svém hrdinném odporu nemusel dlouze přemýšlet, protože zámek a půlku dveří náhle roztrhl výbuch a vzduch se naplnil úlomky dveří a kouřem. Když viděl, že se k němu někdo blíží, tak do toho zmatku vystřelil.

Dotyčný odhodil pušku, s jejíž pomocí vyhodil dveře do vzduchu, a zvedl ruce, které se zablýskaly, když se mihly směrem ke Koestenbaumovým očím. Na to, aby policista zachytil útočníkovu tvář, váhal příliš dlouho – bylo to ale něco, co mělo být už dávno v obvazech nebo dva metry pod zemí -, a pak vystřelil. Střela cíl zasáhla, ale toho člověka ani v nejmenším nezpomalila, a než Koestenbaum vystřelil podruhé, už byl na zdi a surový obličej byl jen pár centimetrů od něj. Teď už viděl velice zřetelně, co se to třpytí na rukách toho muže. Několik centimetrů od jeho levého oka se vznášel ostrý hák a do třísel se mu zabořil další.

„Tak bez čeho chceš žít?“ zajímal se útočník.

Než Koestenbaum dostal příležitost se rozhodnout mezi zrakem a pohlavím, ozval se ženský hlas: „To není třeba.“

„Jen mě nechte,“ řekl Narcisse.

„Nedovolte mu to,“ mumlal Koestenbaum. „Prosím.., nedovolte mu to.“

Teď se na scéně objevila ta žena. Partie jejího těla, které bylo vidět, se zdály být dostatečně přirozené, ale nechtěl by se sázet, jak vypadá pod blůzičkou. Možná má víc cecků než fena, napadlo ho. Byl v rukou stvůr.

„Kde je Boone?“ zeptala se.

Nemělo smysl, aby riskoval varlata, oči nebo něco jiného. Vězně najdou stejně – s jeho pomocí nebo bez ní.

„Tady,“ řekl a ohlédl se k cele číslo pět.

„A klíče?“

„Mám je na opasku.“

Žena natáhla ruku a vzala mu klíče.

„Který to je?“ otázala se.

„Ten s modrou visačkou.“

„Díky.“

Prošla kolem něj ke dveřím.

„Počkejte…“ zasípal Koestenbaum.

„Co chcete?“

„… řekněte mu, ať mě nechá bejt.“

„Narcissi,“ řekla.

Hák se odtáhl od jeho oka, ale ten na tříslech zůstal a dále ho škrábal.

„Musíme si pospíšit,“ naléhal Narcisse. „Já vím,“ odvětila žena.

Koestenbaum zaslechl, jak se dveře otevřely. Ohlédl se, aby viděl, jak vchází do cely, ale jen otočil hlavu, do obličeje ho udeřila pěst. Klesl k podlaze s čelistí rozbitou na třech místech.

3.

Také Cormack slízl nečekanou ránu, ale v okamžiku, kdy dopadla, se už stejně kácel k zemi, takže místo aby ho úder uvrhl do naprostého bezvědomí, ponechal ho jen v mrákotném stavu, ze kterého se rychle dostal i bez cizí pomoci. Doplazil se ke dveřím, postupně se vyškrábal na zdravou nohu a pak vyklopýtal na ulici. Dopravní špička způsobená návraty lidí z práce domů už sice opadla, ale v obou směrech stále ještě projížděla vozidla a pohled na policistu, který se bez špičky chodidla a se zdviženýma rukama belhá doprostřed ulice, stačil, aby se proud vozidel za vydatného skřípání brzd zastavil.

Když ale řidiči a jejich spolucestující vystoupili z nákladních vozidel i osobních aut, aby mu přispěchali na pomoc, pocítil Cormack, že opožděný šok ze zranění, které si sám přivodil, vyřazuje jeho tělesnou soustavu z provozu. Slova, která vycházela z úst lidí, kteří mu pomáhali, přijímala jeho omámená mysl jako naprosté nesmysly.

Myslel si (doufal), že někdo řekl: *„Vezmu si revolver.“*

Nemohl si ale být jistý.

Doufal, že jim jeho vyplazený jazyk prozradil, kde mají zločince hledal, ale tím si byl jist ještě méně, ačkoli se za to i modlil.

Když však kruh tváří kolem něj pohasl, zjistil, že jeho krvácející noha zanechala stopu, která je zavede k viníkům. Takto uklidněn ztratil vědomí.

4.

„Boone," řekla.

Když vyslovila jeho jméno, Boonovo sinalé tělo, nahoře obnažené – zjizvené a bez jedné bradavky -, se otřáslo. Ani se na ni nepodíval.

„Přemluvte ho, ať už jde, jo?"

Narcisse stál ve dveřích a zíral na vězně.

„Když tu budete řvát, tak se mi to nepovede," napomenula ho. „Nechte nás chvíli o samotě."

„Na šmajchlování teď není čas."

„Tak už jděte."

„Dobrý." Zvedl ruce, jako by se vzdával. „Já už tedy jdu."

Zavřel dveře. Teď tu byli jen ona a Boone. Živá a nebožtík.

„Vstaň."

Jen se třásl.

„Vstaň, prosím. Tolik času zase nemáme."

„Tak mě nech," řekl.

Jeho přecitlivělost ignorovala, nikoli však skutečnost, že konečně prolomil své mlčení.

„Povídej si se mnou."

„Neměla ses vracet," řekl a z každého jeho slova čišelo poraženectví. „Úplně zbytečně ses vystavila riziku."

Něco takového nečekala. Očekávala možná hněv nad tím, že dopustila, aby ho ve Sweetgrass Inn chytili. Dokonce i podezření kvůli tomu, že sem přišla s někým z Midianu. Ne však toto mumlající a zlomené stvoření, zhroucené v koutě jako boxer, který už vybojoval příliš mnoho zápasů. Tohle byl ten muž, kterého pozorovala v hotýlku, jak přímo před ní mění tvar svého těla? Kde zůstala ta samozřejmá síla, jíž byla svědkem, a kde jeho chuť k jídlu? Zdálo se, že není ani schopen pozvednout vlastní hlavu, natož maso ke rtům.

Tak tady byl zakopaný pes. Najednou to pochopila. To zakázané maso.

„Já ho pořád ještě cítím," přiznal se.

V jeho hlase bylo tolik studu; lidskou bytost, kterou býval, přemohl tvor, jímž se stal.

„Za to jsi nebyl odpovědný," chlácholila ho. „Neovládal ses."

„Teď už odpovědný jsem," odpověděl. Nehty si zaryl do svalu na předloktí. Dělalo to dojem, jako by chtěl přidržet sám sebe. „Já odtud nepůjdu. Počkám tu, dokud mě nepřijdou pověsit."

„To nepomůže, Boone," připomněla mu.

„*Ježíši* …" Slovo, které vyřkl, se utopilo v slzách. „Ty už víš všechno?"

„Ano, Narcisse mi to řekl. Jsi mrtvý. Tak proč si přeješ, aby tě pověsili? Nemohou tě přece zabít."

„Však oni si nějaký způsob najdou," prohlásil. „Uříznou mi hlavu. Vystřelí mi mozek."

„Takhle nemluv!"

„Musí to se mnou skoncovat, Lori. Musí mě dostat z tohohle utrpení."

„Nechci, aby ukončili tvoje utrpení," řekla.

„Ale já jo!" odsekl a poprvé se na ni podíval. Když spatřila jeho obličej, vzpomněla si, kolik žen ho milovalo, a pochopila proč. Bolest nemohla mít přesvědčivějšího obhájce než byly jeho oči.

„Já chci *pryč*," zvolal. „Pryč z tohohle těla. Pryč z tohohle života."

„To nemůžeš. Midian tě potřebuje. Oni ho ničí, Boone."

„Tak ať! Ať ho zničí. Midian je jenom díra v zemi, plná tvorů, kteří by měli pěkně ležet mrtví. Oni to vědí, každý z nich to ví, jenomže prostě nemají na to, aby udělali to, co je správné."

Zjistila, že mu říká: „Správné je jen to, co sám cítíš a víš." (Jak jen došla k té ponuré relativitě?).

Přechodný nával jeho vzteku odpadl. Smutek, který jej nahradil, hlubší než kdy předtím.

„Cítím se úplně jako nebožtík," řekl. „A nic nevím."

„To není pravda," odvětila a poprvé od chvíle, kdy vkročila do cely, k němu udělala pár kroků. Ucukl, jako by čekal, že ho udeří.

„*Víš* přece, kdo jsem já," promluvila na něj. „Mě přece *cítíš*."

Uchopila ho za ruku a přitáhla si ji k sobě. Neměl ani čas zatnout pěst. Položila si jeho dlaň na žaludek.

„Ty si, Boone, myslíš, že jsi mi odporný? Ty si myslíš, že mě děsíš? Vůbec ne.“

Sunula si jeho ruku k ňadrům.

„Boone, já tě pořád chci. Midian tě chce taky, ale já víc. Jestli jsi studený, chci tě studeného. Jestli jsi nebožtík, chci tě jako nebožtíka. A když nepřijdeš ty za mnou, tak já přijdu za tebou. Ať si mě třeba zastřelí.“

„*Ne,*“ zvolal.

Teď už svírala jeho ruku jen zlehka. Mohl jí vyklouznout, ale rozhodl se, že se jí nepřestane dotýkat, a tak je od sebe dělila jen tenká tkanina její blůzičky. Přála si, aby ji mohla silou své vůle rozpustit, aby jeho ruka mohla hladit pokožku mezi jejími prsy.

„Dřív nebo později si pro nás přijdou,“ řekla.

Nebyly to plané obavy. Zvenku se už ozývaly hlasy. Dav toužící po lynčování se shromažďoval. Monstra možná byla věčná, ale to jejich pronásledovatelé také.

„Zničí nás oba, Boone. Tebe za to, co jsi, a mě za to, že tě miluju. A už nikdy tě nevezmu za ruku. Tohle já ale nechci. Nechci, aby z nás byl prach v jednom a tom samém větru. Chci, abychom pořád byli *z masa a kostí*.“

Jazyk předstihl její záměry. Neměla v úmyslu to říct tak na rovinu. Teď to ale řekla a byla to pravda. Vůbec se za ni nestyděla.

„Já ti, Boone, nedovolím, abys mě odmítal,“ řekla mu. Slova se už z ní řinula úplně sama. Jela rukou k Boonově chladné kštici a husté vlasy mu sevřela do pěsti.

Neodporoval jí. Jeho ruka na její hrudi místo toho uchopila látku blůzičky a Boone klesl před Lori na kolena, přitiskl jí obličej ke klínu a lízal ji, jako by chtěl jazykem odstranit látku a vstoupit do ní slinami i duší současně.

Pod tkaninou byla vlhká. Cítil, jak hoří. Věděl, že to, co řekla, nebyla lež. Políbil ji do rozkroku nebo vlastně na látku, která jej zakrývala, a pak ji znovu a znovu zasypával polibky.

„Přestaň se obviňovat, Boone,“ řekla mu.

Přikývl.

Sevřela ještě pevněji jeho vlasy a odtáhla ho od blaha, které mu působila její vůně.

„Řekni to," nařídila mu. „Řekni, že už si nedáváš vinu."

Vzhlédl k ní a ještě dříve, než na ni promluvil, dobře viděla, že tíha studu z jeho obličeje už zmizela. Za jeho náhlým úsměvem se střetla s očima monstra, tmavýma a stále tmavnoucíma, která se do ní přímo zavrtávala.

Ten pohled ji až zabolel.

„Prosím…" zamumlala. „… pomiluj se se mnou."

Škubl za blůzku a ta se roztrhla. Jedním plynulým pohybem protáhl ruku vzniklou trhlinou a sáhl jí pod podprsenku na ňadro. Bylo to samozřejmě šílenství. Jestli odtud rychle nezmizí, vtrhne na ně dav. Ale šílenství už ji nedávno vtáhlo do víru prachu i much, tak proč se divit, že ji cesta zavedla i k této úplně nové zběsilosti. Lepší tohle než život bez něj. Lepší tohle než prakticky cokoli.

Vstal ze země, dráždivými pohyby našel její prs v úkrytu, přiložil studená ústa k její horké bradavce, dotýkal se jí zuby a lízal ji – souhra jazyka a zubů byla dokonalá. Smrt z něj udělala prvotřídního milence. Naučila ho hníst hlínu a přiblížila mu tajemství lidského těla. Cítila ho po celém svém těle; pomalými krouživými pohyby se třel kyčlemi o její a jazykem jí jel od ňader k důlku mezi klíčními kostmi a pak po hřebenu krku a odtud na ústa.

Jen jednou v životě v sobě cítila tak divoce nespoutanou touhu. Před pěti lety se v New Yorku setkala a vyspala s jedním mužem, jehož jméno se nikdy nedozvěděla, ale jehož ruce a rty ji zřejmě znaly lépe než ona sama.

„Dáš si se mnou drink?" zeptala se tehdy, když se od sebe odtrhli.

Řekl jí *ne* téměř soucitně, jako by jí chtěl naznačit, že když je někdo tak neznalý pravidel, nečeká ho nic dobrého. Pak už ho jen pozorovala, jak se obléká a jak odchází, a zlobila se sama na sebe, že mu tu otázku položila, a na něj se zlobila pro lhostejnost, kterou k ní projevil. V týdnech, které pak následovaly, však o něm mnohokrát snila, vybavovala si všechny ty věci, které spolu dělali, a znovu po nich dychtila.

Teď je tu měla. Boone byl teď dokonalým milencem, i když přicházel z říše tmy. Byl chladnokrevný i horečný, dychtivý i strojený. Tentokrát znala jeho jméno, ale stejně byl pro ni cizí. A v

zápalu jeho vášně a ve svém žáru cítila, že ten druhý milenec a vůbec všichni milenci, kteří přišli a zase odešli před ním, úplně pohořeli. Teď v ní už zůstal jen jejich popel – jen jejich jazyky a penisy – a ona nad nimi získala neomezenou moc.

Boone si rozepnul zip. Vzala do ruky jeho ztopořený úd. Teď byla řada na Boonovi, aby zavzdychal, když jela prstem po spodní linii jeho ztopoření, od varlat až tam, kde kruhová jizva po obřízce dala život valounku měkkého masa. Na tom místě ho teď hladila – byly to sotva postřehnutelné pohyby, které odpovídaly pohybům jeho jazyka mezi jejími rty. A pak čas škádlení náhle skončil. Zvedl jí sukni, strhal z ní vše, co měla vespod, a prsty zamířil tam, kam už příliš dlouho vnikaly jen ty její. Přitlačila ho ke zdi a stáhla mu džínsy do poloviny stehen. Pak ho jednou rukou objala kolem ramen, druhou vychutnávala jemný povrch jeho penisu, a když přišel čas, zasunula si ho dovnitř. Odolával její rychlosti; byla to nádherná válka touhy, která ji v několika vteřinách dohnala ke hlasitým výkřikům. Nikdy předtím nebyla tak otevřená a nikdy to ani tak nepotřebovala. Zaplnil ji tak, až měla pocit, že přetéká.

Pak to doopravdy začalo. Po příslibech přišel důkaz. Horní částí zad se zapřel o zeď a prohnul se do takového úhlu, aby do ní mohl zarazit úd, a jeho žádostivost se ještě vystupňovala, když na něj dolehlo její tělo. Olízla mu tvář. Zašklebil se. Plivla mu do tváře. Zasmál se a plivnutí jí oplatil.

„Ano," řekla. „Ano. Pokračuj. Ano."

To jediné, čeho byla schopná, byly souhlasné věty. Ano jeho slinám, ano jeho penisu, ano životu ve smrti a radosti ze života ve smrti na věčné časy.

Neutrousil ani slovíčko – odpovídal něžnou prací svých boků, zaťatými zuby a svraštělým obočím. Výraz na jeho obličeji vyvolával v její pochvě křečovité stahy. Viděla, jak zavírá oči před pohledem na její rozkoš, viděla, že pohled na její blaho ho skoro až vyvádí z rovnováhy. Takovou moc měli jeden nad druhým. Povzbuzovala jeho pohyby svými vlastními – jednou rukou se zachytila cihly u jeho hlavy, aby se mohla nadzvednout proti jeho vztyčenému údu, a pak se na něj sama nabodávala. Neexistovala nádhernější bolest. Přála si, aby nikdy neustala.

Ode dveří se ale ozval hlas.

„Rychle.“

Byl to Narcisse.

„Rychle.“ Boone ho také zaslechl a slyšel i to, jak za jeho hlasem přichází hlomoz. Zájemci o lynčování se už shromažďovali. Přizpůsobil se jejímu novému rytmu, aby vyšel vstříc jejímu náporu.

„Otevři oči,“ řekla mu.

Zašklebil se, ale poslechl její příkaz. Podívat se jí do očí, to už na něj bylo příliš. I pro ni bylo obtížné zadívat se na něj. Sepjetí povolilo – oddělili se od sebe tak, že její pochva svírala už pouze koneček jeho penisu – byl tak kluzký, že jí málem unikl, ale pak se znovu pevně objali k poslednímu nárazu.

Blaho, které při tom prožívala, ji nutilo vykřiknout, ale Boone umlčel jazykem její výkřik, čímž jejich explozi udusil alespoň v ústech. Ne ale uvnitř. Jeho semeno, které po měsících protrhlo přehradu, teď vytrysklo, řinulo se jí po nohou a jeho proud byl studenější než Boonovy vlasy či polibky.

Až Narcisse je z jejich světa pro dva opět dovedl do světa mnoha lidí. Dveře teď byly otevřené a Narcisse se na ně díval bez jakýchkoli rozpaků.

„Hotovo?“ chtěl vědět.

Boone si otřel rty o Lorina ústa, čímž rozetřel jejich sliny ze tváře na tvář.

„Prozatím,“ odpověděl a díval se jen na ni.

„Tak můžeme už jít?“ otázal se Narcisse.

„Kdykoli. Kamkoli.“

„Tak do Midianu,“ přišla okamžitě odpověď.

„Tak tedy do Midianu.“

Milenci se od sebe vzdálili. Lori si natahovala jednotlivé kousky prádla a Boone se pokoušel nacpat svůj stále ještě tvrdý penis za zip kalhot.

„Tam venku je už docela velký dav,“ informoval je Narcisse. „Jak sakra kolem nich projdeme?“

„Všichni jsou stejní …“ prohlásil Boone. „ …všichni se bojí.“

Lori, která byla k Boonovi obrácená zády, pocítila kolem sebe změnu vzduchu. Po stěnách napravo i nalevo šplhal stín – šířil se

přes její záda, líbal jí šíji, páteř, zadnici a vše, co leželo mezi tím. Byla to tma, kterou tvořil Boone. Byl v ní jak široký, tak dlouhý.

Dokonce i Narcisse byl z toho celý rozrušený.

„Do prdele, to je teda něco," zamumlal a pak prudce otevřel dveře dokořán, aby umožnil tmě útěk.

5.

Dav hořel touhou po nějaké zábavě. Ti, kteří vlastnili revolvery a pušky, si je donesli ze svých vozů; ti, kteří měli to štěstí, že si do kufru vozů vzali na cestu i lano, teď nacvičovali uzly; a ti, kteří neměli ani lana, ani střelné zbraně, alespoň sbírali kameny. Jako ospravedlnění nepotřebovali už nic jiného než pohled na zbytky Cormackova chodidla rozstříknuté na podlaze stanice. Vůdcové skupiny, kteří se okamžitě sami ustanovili přirozeným výběrem (byli hlasitější a měli účinnější zbraně), teď právě našlapovali po rudé podlaze, když najednou jejich pozornost upoutal hluk přicházející od cel.

Vzadu v davu začal někdo pokřikovat: *„Odpráskněte ty parchanty!"*

Nebyl to však Boonův stín, co oči vůdců, dychtící po nějakém terči, objevily jako první. Byl to Narcisse. Pohled na jeho zdeformovaný obličej způsobil, že někteří v chumlu znechucením vyjekli a z úst mnoha dalších zazněly výkřiky požadující jeho likvidaci.

„Zastřelte toho hajzla!"

„Do srdce!"

Vůdcové nezaváhali. Tři z nich vystřelili. Jeden se trefil – kulka zasáhla Narcisse do ramene a prošla jím. Z davu se ozval jásot. Lidé povzbuzení tímto prvním zraněním se hrnuli do stanice ve stále větším počtu – ti, kteří stáli vzadu, dychtili zahlédnout krveprolití; ti vepředu si pak vesměs ani nevšimli skutečnosti, že jejich cíl neuronil ani jedinou kapku krve. Dokonce se ani nesvalil na zem, ale toho si už *povšimli*. Jeden nebo dva se tedy začali činit, aby to napravili, a vypálili na Narcisse salvu. Většina výstřelů šla pánu bohu do oken, ale ne všechny.

Když cíl zasáhla už třetí kulka, místností otřásl zuřivý řev, který způsobil, že se lampa na psacím stole rozlétla na kousky a ze stropu spadal prach.

Jeden nebo dva z těch, kteří právě překročili práh, změnili názor, jakmile to jen zaslechli. Najednou jim přestalo záležet na tom, co si o nich možná pomyslí sousedé, a začali si klestit cestu ven. Na ulici bylo stále světlo; bylo tam teplo, které zahánělo mrazivý strach, který běhal po zádech každému, kdo ten výkřik slyšel. Jenom ti, kteří stáli v čele davu, už žádnou možnost ústupu neměli. Dveře byly ucpané, takže když se ten, kdo zařval, vynořil z tmavého zadního traktu stanice, mohli tam jen stát a mířit zbraněmi.

Jeden z nich byl ráno svědkem dění u Sweetgrass Inn a věděl, že muž, který se tu teď objevil, je ten zabiják, kterého ráno viděl zatčeného. Znal i jeho jméno.

„To je on!“ začal křičet. „To je Boone!“

Muž, který vypálil první výstřel, jímž zasáhl Narcisse, namířil pušku.

„*Slož ho!*“ zařval někdo.

Muž vystřelil.

Boone už byl předtím postřelen několikrát a tahle kulička, která mu pronikla do hrudníku a škrábla jeho zmlklé srdce, pro něj vůbec nic neznamenala. Přešel ji smíchem a stále kráčel kupředu. Když vydechl, ucítil změnu, která v něm probíhala. Jeho tělesná substance byla kapalná – rozpadala se na kapičky a stávala se něčím novým: částečně obludou, jejíž podobu zdědil po Peloquinovi, částečně bojovníkem z říše stínů, jakým byl Lylesburg, a částečně i šíleným Boonem, konečně spokojeným se svými vidinami. Ach, jaká to jen byla slast, cítit tuto možnost osvobození a odpuštění, a taky potěšení z toho, jak se hrozivě blíží k tomu lidskému stádu a jak se před ním to stádo rozprchává.

Cítil jejich teplo a zatoužil po něm. Postřehl jejich strach a to mu dodalo síly. Přisvojovali si tolik autority, tihle lidé. Udělali ze sebe arbitry dobra a zla, přirozeného a nepřirozeného, a ospravedlňovali svou krutost podvrženými zákony. Teď však zažili, jak fungují mnohem jednodušší zákony – to když jim jejich střeva připomněla ten nejstarší strach: strach, že se stanou *kořistí*.

Když před ním prchali, v jejich neklidných řadách se šířila panika, a jak se jejich vytí po krvi měnilo ve vytí po záchraně, ve zmatku nechávali ležet pušky i kameny. Ve spěchu šlapali jeden po druhém, chňapali po sobě a bezohledně si razili cestu na ulici.

Jeden ze střelců neustoupil – možná ho k zemi přimrazila hrůza. Ať už tomu bylo jakkoli, Boonova naběhlá ruka mu zbraň vyrvala a muž se vrhl do chumlu lidí, aby unikl dalšímu střetu.

Venku na ulici stále panovalo denní světlo a Boonovi se na něj nechtělo, ale Narcissovi byly takové detaily lhostejné. Jakmile měl volnou cestu, vydal se na světlo a kličkoval v prchajícím davu. Dokud nedorazil k autu, nikdo ho ani nepostřehl.

Boone si všiml, že venku dochází k přeskupování sil. Lidé na druhé straně chodníku, uklidnění slunečním světlem a svou vzdáleností od obludy, vzrušeně diskutovali v malé skupince, a vypadalo to, jako by se měli zase vzchopit. Ze země sbírali zbraně, které tam předtím pohodili. Mohla to být už jen otázka času, než opadne šok způsobený Boonovou transformací, a oni znovu zaútočí.

Narcisse byl však rychlý. Už byl ve voze, a než se Lori dostala ke dveřím, podařilo se mu nastartovat. Boone jí kryl záda. Dotyk jeho stínu, který se táhl jako dým, víc než dostatečně tlumil jakýkoli strach, který by v ní mohla vzbuzovat jeho přeměněná tělesná schránka. Místo toho se dokonce přistihla, že si představuje, jaké by to asi bylo, kdyby si s ním mohla zašoustat v tom stavu, v jakém právě byl; kdyby se tak mohla oddat tomu stínu, v jehož nitru byla obluda.

Vůz už byl u dveří a v oblaku výfukových plynů se skřípáním zastavil.

„*Dělej*!“ zavolal Boone a postrčil ji do dveří. Jeho stín zakrýval chodník, aby zmátl nepřítele. Věděl, co dělá. Výstřel roztrhl zadní sklo, právě když prudce dosedla do auta. Následovala sprška kamenů.

Boone už seděl vedle ní a zabouchl dvířka.

„Půjdou po nás!“ zvolal Narcisse.

„Tak ať!“ zněla Boonova odpověď.

„Do Midianu?“

„Teď už to není žádné tajemství.“

„To je fakt.“

Narcisse sešlápl plyn a vůz se rozjel.

„Zavedeme je do Pekla,“ prohlásil Boone, když je začala pronásledovat čtveřice vozidel. „Když tam tak chtějí.“

Jeho hlas byl hrdelní – vycházel ze chřtánu tvora, ve kterého se změnil, ale smích, který následoval, byl Boonův, jako kdyby k té obludě odjakživa patřil; jeho temperament teď vyvolával větší extázi, než k jaké měla prostor jeho lidská podoba, která tak konečně našla svůj cíl a svou tvář.

22. Triumf masky

1.

Eigerman si pomyslel, že i kdyby už nezažil žádný další den jako tento, měl by toho málo, nač by si stěžoval Bohu, až jednou bude k němu povolán. Napřed pohled na Boona v řetězech. Pak moment, kdy vynesl dítě vstříc kamerám, přičemž dobře věděl, že druhý den ráno bude jeho tvář na titulní straně všech novin po celé zemi. A teď tohle: úžasný pohled na Midian v plamenech.

Byl to Pettinův nápad – a po čertech dobrý – nalít do hrobek zažehnutý benzín, aby to, co bylo pod zemí, vypudili na světlo – ať už to bylo cokoli. Fungovalo to lépe než kdokoli z nich očekával. Jakmile kouř zhoustl a oheň se začal šířit, nepřátelé neměli jinou volbu než odejít ze svého podzemního úkrytu na čerstvý vzduch, kde se účinkem božího slunce hned rozpadli.

Ne však všichni. Někteří měli čas se na tento stav nouze připravit a chránili se před světlem všemi možnými zoufalými prostředky. Jejich vynalézavost ale stejně přišla nazmar. Pohřební hranice byla neprodyšně uzavřená: brány byly střežené a u zdí stály hlídky. Nebyli schopni zamávat křídly a vznést se k obloze a tak byli s hlavami ukrytými před sluncem nahnáni zpět do plamenů.

Za jiných okolností by si Eigerman možná nedovolil vychutnávat tu podívanou tak otevřeně jako teď. Ti tvorové však nebyli lidé – to bylo zjevné i z bezpečné vzdálenosti. Byla to jen taková znetvořená chamraď – ani dva nevypadali stejně. Byl si jistý, že i svatí by se radovali, kdyby je viděli poražené. Vždyť potírání Ďábla byl přece sport samotného Boha.

Nemohlo to však trvat věčně. Brzy už se snese noc, a až se tak stane, jejich nejúčinnější obrana proti nepříteli bude vyřazena a štěstěna by se mohla obrátit. Přes noc tu budou muset nechat hořet hranice a ráno se sem vrátí, aby z úkrytů vyhrabali ty, kteří to přežijí, a skoncovali to s nimi. Když budou zdi a brány zabezpečeny kříži a svěcenou vodou, nebude před rozbřeskem příliš šancí k útěku. Eigerman si nebyl jistý, jakou silou se vlastně dařilo nad monstry

vítězit – byl to oheň nebo voda, denní světlo, víra, všechny tyto prostředky dohromady nebo jen jejich určitá kombinace? Bylo to vlastně jedno. Jediné, co ho zajímalo, byla skutečnost, že měl moc jim rozmlátit hlavy.

Výkřik z úpatí kopce přerušil nit Eigermanových myšlenek.

„Musíte to zastavit!“

Byl to Ashbery. Vypadal, jako by stál hodně blízko u plamenů. Tvář měl napůl opečenou a podlitou potem.

„Co mám zastavit?“ zařval na něj Eigerman.

„Tenhle masakr.“

„Já žádnej masakr nevidím.“

Ashbery byl od Eigermana jen několik metrů, ale pořád musel křičet, aby přehlušil rámus přicházející zdola: křik pronásledovaných a praskání ohně, což chvílemi přerušovaly ještě hlasitější zvuky – to když žár způsobil popraskání desky náhrobku nebo zřícení celé hrobky.

„Nemají vůbec žádnou šanci!“ hulákal Ashbery.

„Tu taky mít nemají,“ upozornil ho Eigerman.

„Vy ale nevíte, kdo je tam dole! Eigermane! … *Vy nevíte, koho zabíjíte!*“

Velitel se jen zubil.

„Zatraceně dobře to vím,“ prohlásil a v očích měl výraz, jaký Ashbery viděl zatím jen u vzteklých psů. „Zabíjím nebožtíky – co by na tom mělo bejt špatnýho? No? *Odpovězte mi, Ashbery*. Proč by mělo bejt špatný donutit nebožtíky, aby si pěkně lehli a *nebožtíkama zůstali*?“

„Tam dole jsou i děti, Eigermane,“ odvětil Ashbery a prstem bodl směrem k Midianu.

„No jasně. Očička jako reflektory! A ty zoubky! Viděl jste, jaký ty hajzlové mají zuby? To jsou děti Ďábla, Ashbery.“

„Vy nemáte všech pět pohromadě.“

„Nejste schopnej tomu uvěřit, co? Vy nejste schopnej vůbec ničeho.“

Přiblížil se ke knězi o jeden krok a chytil ho za černou sutanu.

„Možná se podobáte víc *jim* než nám,“ řekl. „Že je to tak, Ashbery? Cítíte volání divočiny, že jo?“

Ashbery vytrhl své kněžské roucho z Eigermanova sevření. Roztrhlo se.

„Tak dobře…“ prohlásil. „Zkusil jsem s vámi mluvit rozumně. Když máte tak bohabojné katany, možná je dokáže zastavit služebník Boží.“

„Moje muže necháte na pokoji!“ nařizoval mu Eigerman.

Ashbery byl už na půli cesty z kopce a jeho hlas se nesl nad tou vřavou.

„Zastavte to!“ křičel. „Odložte zbraně!“

Protože stál uprostřed cesty před hlavní bránou, vidělo ho dostatečné množství příslušníků Eigermanovy armády, a přestože jich od svatby nebo od křtu vkročilo do kostela jen málo, pokud vůbec někdo, teď mu naslouchali. Požadovali vysvětlení jevů, které jim poskytla poslední hodina; jevů, před kterými by s největší radostí prchli, jenomže jakési nutkání, o kterém se ani nedomnívali, že je jejich vlastní, je drželo u zdí, s modlitbičkou z dětství na rtech.

Eigerman věděl, že jejich poslušnost není neomezená. Ti lidé sice poslušně plnili jeho příkazy, ale ne proto, že by milovali zákon. Poslouchali, protože více než práce, kterou měli odvést, se báli couvnout před svými přáteli. Poslouchali, protože nemohli vzdorovat fascinující podívané na to, jak bezmocné bytosti explodují – bylo to, jako kdyby měli pod zvětšovacím sklem mravence. Poslouchali, protože poslechnout bylo jednodušší než neposlechnout.

Ashbery by však mohl způsob jejich myšlení změnit. Měl duchovní autoritu a uměl mluvit. Když nebude zastaven, mohl by dosavadní průběh dne zkazit.

Eigerman vytáhl z pouzdra revolver a rozběhl se za knězem z kopce dolů. Ashbery zpozoroval, že se Eigerman přibližuje, a v jeho ruce zahlédl revolver.

Zvýšil hlas.

„Nic takového Bůh nechce!“ křičel. „A stejně tak to nechcete vy. Vy přece nechcete mít na rukách nevinnou krev.“

Kněz až do hořkého konce, pomyslel si Eigerman, bere to přes pocit viny.

„Drž hubu, ty teplouši,“ zahulákal.

Ashbery neměl v úmyslu tak učinit, zejména když měl posluchače pevně v hrsti.

„To nejsou zvířata!“ volal. „Jsou to lidé. A vy je zabíjíte jen proto, že vám to nařizuje tenhle šílenec.“

Jeho slova padla na úrodnou půdu dokonce i mezi ateisty. Vyslovil totiž pochybnost, o níž sice už několik z nich uvažovalo, ale nikdo se ji neodvážil vyjádřit. Půl tuctu neuniformovaných začalo ustupovat ke svým vozům – veškeré nadšení z probíhající likvidace najednou vyschlo. Jeden z Eigermanových mužů se rovněž stáhl ze svého stanoviště u brány a jeho pozvolný ústup se změnil v úprk, když po něm velitel vystřelil.

„Zůstaň kde jsi!“ řval. Muž byl už ale pryč, ztratil se v kouři. Eigerman obrátil svůj hněv proti Ashberymu.

„Mám pro tebe špatný zprávy,“ prohlásil, když se ke knězi přibližoval.

Ashbery se rozhlížel napravo i nalevo, jestli nenajde někoho, kdo by byl ochoten ho bránit, ale nikdo se ani nepohnul.

„To se na něj budete dívat, jak mě zabije?“ žadonil. „To mi proboha nikdo nepomůže?“

Eigerman namířil revolver. Ashbery ani neměl v úmyslu pokusit se kulce uniknout. Klesl na kolena.

„Otče náš…“ začal.

„Zůstal jsi sám, ty čuráku,“ broukl Eigerman spokojeně. „Nikdo tě neposlouchá.“

„To není pravda,“ řekl někdo.

„Co?“

Ashbery se při modlitbě zajíkl.

„Já poslouchám.“

Eigerman se ke knězi otočil zády. Deset metrů od něj se z dýmu vynořila postava. Eigerman namířil revolver na nově příchozího.

„Kdo jste?“

„Slunce už skoro zapadlo,“ prohlásil ten druhý.

„Ještě krok a střelím po vás.“

„Tak si střel,“ vyzval ho ten muž a udělal krok směrem k revolveru. Cáry dýmu, které ho obklopovaly, se rozlétly a před Eigermana vkročil vězeň z cely číslo pět. Jeho pokožka přímo zářila

a jeho oči ještě víc. Byl úplně nahý. Uprostřed hrudníku měl díru po kulce a jeho tělo zdobilo mnoho dalších ran.

„Nebožtík," vypravil ze sebe Eigerman.

„Na to vem jed."

„Ježíši Kriste."

Eigerman ustoupil o jeden krok a pak ještě o další.

„Do západu slunce zbývá asi deset minut," pravil Boone. „Pak bude svět patřit nám."

Eigerman zavrtěl hlavou.

„Mě nedostaneš," zvolal. „Nedovolím ti, abys mě dostal!"

Kroků zpět stále přibývalo a najednou se už rychle vzdaloval, aniž by se třeba jen ohlédl. Kdyby to udělal, viděl by, že Boone nemá o pronásledování zájem. Místo toho vykročil k obležené bráně Midianu. Ashbery tam pořád ještě klečel na zemi.

„Vstaňte," vyzval ho Boone.

„Jestli mě chcete zabít, tak to, prosím vás, už udělejte," řekl Ashbery. „Ať je to odbyté."

„Proč bych vás měl zabíjet?" zeptal se Boone.

„Jsem kněz."

„Tak?"

„A vy jste monstrum."

„A vy ne?"

Ashbery pohlédl na Boona.

„Já?"

„Pod sutanou máte kraječky."

Ashbery přitáhl okraje roztržené látky k sobě.

„Proč to zakrývat?"

„Nechte mě o samotě."

„Přestaňte si dávat vinu," poradil mu Boone. „Já už to udělal."

Prošel kolem Ashberyho k bráně.

„Počkejte!" zvolal kněz.

„Já bych na vašem místě šel pryč. V Midianu nemají sutany v lásce. Špatné vzpomínky."

„Já to chci vidět," řekl Ashbery.

„Proč?"

„Prosím. Vezměte mě s sebou."

„Je to ale na vaše riziko.“

„Já to beru.“

2.

Z dálky bylo těžké si udělat přesný obrázek o tom, co se odehrává dole u hřbitovní brány, ale dvěma skutečnostmi si byl doktor jistý: Boone se vrátil a nějak se mu podařilo získat nad Eigermanem převahu. Jakmile Decker zpozoroval jeho příchod, uchýlil se do jednoho z policejních vozidel. Teď tam seděl s aktovkou v ruce a snažil se promyslet svou další akci.

Bylo to obtížné, protože mu dva různé hlasy radily dva různé postupy. Jeho veřejné já požadovalo ústup, než události začnou být mnohem nebezpečnější.

Zmiz hned teď, říkal ten hlas. Prostě odjed: Nech je, ať tu třeba všichni pojdou.

Byla v tom moudrost. Noc už se téměř snesla a objevil se tu Boone, který dá midianské zase dohromady, takže by nakonec mohli ještě triumfovat. Kdyby k tomu došlo a pak by tu Deckera chytili, vyrvali by mu srdce z hrudi.

Ozýval se tu však ještě jiný hlas. Důrazně se dožadoval jeho pozornosti.

Zůstaň, říkal.

Z aktovky na klíně přicházel hlas Masky.

Už jednou jsi mě tu zapřel, vyčítala.

Byla to pravda. Když to tehdy udělal, bylo mu hned jasné, že přijde čas, kdy bude muset dluh splatit.

„Teď ne,“ zašeptal.

Teď, řekla.

Věděl, že proti jejímu hladu nemají racionální argumenty žádnou váhu, takže ani nenaléhal.

Jen se pěkně koukej, říkala. Mám tu práci.

Že by viděla něco, co on ne? Podíval se z okénka.

Ty ji nevidíš?

Teď už ji viděl. Byl tak paralyzován pohledem na nahého Boona u brány, že si na bitevním poli nevšiml nově příchozí: té Boonovy ženské.

Vidíš tu děvku? tázala se Maska.

„Vidím ji.“

To je perfektní načasování, co? Kdo mě v tomhle chaosu uvidí, jak to s ní skoncuji? Nikdo. A až bude po ní, nezbyde nikdo, kdo zná naše tajemství.

„Je tu pořád ještě Boone.“

Ten nikdy svědčit nebude, zachechtala se Maska. Vždyť je to proboha přece nebožtík. Jakou váhu má slovo zombie, můžeš mi říct?

„Žádnou,“ přiznal Decker.

Přesně tak. Nepředstavuje pro nás žádnou hrozbu. Zato ta žena ano. Nech mě, ať ji umlčím.

„A co když tě někdo uvidí?“

Tak ať, odbyla ho Maska. Budou si myslet, že jsem jeden z té midianské bandy.

„Ty ne.“

Při pomyšlení na to, že jeho drahocenná Druhá bytost by mohla být zaměněna se zvrhlíky z Midianu, se mu zvedal žaludek.

„Ty jsi čistá.“

Dovol mi tedy, ať to dokážu, škemrala Maska.

„Jen tu ženu?“

Jen tu ženu. Pak zmizíme.

Věděl, že ta rada dává smysl. Už nikdy nebudou mít lepší příležitost, jak tu děvku zabít.

Začal otevírat aktovku. Maska vevnitř projevovala stále větší neklid.

Rychle, nebo ji ztratíme.

Když zadával číslo zámku, prsty mu úplně klouzaly.

Zatraceně, tak dělej.

Konečně naskočila poslední číslice a zámek se rozskočil.

Knoflíková tvářička nebyla nikdy krásnější.

3.

Ačkoli Boone doporučil Lori, aby zůstala s Narcissem, pohled na Midian v plamenech stačil k tomu, aby ji odlákal z bezpečí kopce a dovedl ji až k bráně hřbitova. Lori s ním šla kousek cesty, ale zdálo se jí, že svou přítomností ruší jeho žal, a tak tedy šla pár kroků za ním a v kouři a prohlubujícím se soumraku se mu brzy ztratila.

Scéna před ní byla naprosto zmatená. Veškeré pokusy dokončit útok na nekropoli ustaly ve chvíli, kdy Boone zahnal Eigermana na útěk. Velitelovi muži i jejich civilní pomahači ustoupili ode zdí. Někteří už odjeli pryč – nejspíše se obávali toho, co by se mohlo stát, až slunce nad horizontem zapadne. Většina však zůstala – byli připraveni dát se na ústup, bude-li to nutné, ale zároveň byli fascinováni podívanou na zkázu. Lori těkala pohledem od jednoho ke druhému a hledala nějakou známku toho, co ti lidé právě cítí, ale všechny obličeje byly naprosto bezvýrazné. Vypadají jako posmrtné masky, pomyslela si. Ty mrtvé už alespoň *znala*. Byla s nimi, hovořila s nimi. Viděla je prožívat pocity a plakat. Kdo vlastně byli *skuteční* nebožtíci? Ti mlčenliví hrdinové, kteří stále znali bolest, nebo jejich trýznitelé se skelnýma očima?

Mezera v kouři odkryla slunce balancující nad okrajem světa. Rudé světlo ji oslnilo. Zavřela před ním oči.

Kousek za sebou zaslechla ve tmě dech. Otevřela oči a začala se otáčet, protože tušila, že přichází zlo. Příliš pozdě, než aby mu unikla. Maska už byla od ní necelý metr a stále se přibližovala.

Od chvíle, kdy si ji najde nůž, ji dělily už jen vteřiny, ale bylo to dost dlouho na to, aby si Masku prohlédla tak jako nikdy předtím. Prázdnost obličeje, kterou předtím studovala na lidech, tu byla dotažena do naprosté dokonalosti. Nemělo smysl tomu říkat *Decker*. To nebyl Decker. Nemělo smysl tomu vůbec nějak říkat. Vymykalo se to všem možnostem pojmenování, právě tak jako se jí nedostávala síla to nějak zkrotit.

Rozřízlo jí to ruku. Jednou a pak znovu.

Tentokrát od Masky nepřicházely žádné posměšky. Přišla jen proto, aby ji zlikvidovala.

Rány palčivě bolely. Instinktivně si je zakryla dlaní a tento pohyb mu dal příležitost podkopnout jí nohy. Neměla ani čas nějak zmírnit svůj pád. Náraz na zem jí vyprázdnil plíce. Lapala po dechu a odvrátila obličej k zemi, aby si ho chránila před nožem. Zdálo se jí, že se země pod ní chvěje. Iluze, určitě. Záchvěv se ale ozval znovu.

Vzhlédla k Masce. Ta otřesy také pocítila a podívala se ke hřbitovu. To náhlé vyrušení znamenalo pro Lori jedinou možnost záchrany, takže ji musela vzít. Odvalila se z jeho stínu a postavila se na nohy. Po Narcissovi ani po Ráchel nebylo ani stopy a stejně tak neměla příliš velkou naději na pomoc od posmrtných masek, které opustily svá stanoviště a spěchaly pryč od kouře, jakmile otřesy zesílily. Upřela oči na bránu, kterou kráčel Boone, a prašná půda jí tančila pod nohama.

Zdrojem toho vzruchu byl Midian a jeho začátkem zmizení slunce a s ním i světla, které příslušníky Rasy věznilo v podzemí. To jejich hluk, který vydávali, když ničili své útočiště, donutil zemi, aby se chvěla. Co bylo dole, už dole zůstat nemohlo.

Noční rasa povstávala.

Pochopení této skutečnosti ji však neodvedlo od jejího záměru. Ať už se za branou odehrává cokoli, dávno s tím uzavřela mír a mohla tam očekávat slitování. Od hrůzy za jejími zády, která s ní stále udržovala tempo, je očekávat nemohla.

Cesta byla osvětlená jen ohněm z hořících hrobek a posetá pozůstatky po obléhání: ležely tu kanystry s benzínem, lopaty, odhozené zbraně. Už byla skoro u brány, když najednou zahlédla Babettu, jak stojí těsně u zdi s tváří zasaženou děsem.

„Utíkej!“ křikla Lori, protože se bála, že Maska dítěti ublíží.

Babetta poslechla. Když se otočila a prchla branou, zdálo se, že se její tělíčko roztavilo ve zvířátko. Lori udělala pár kroků za ní, ale než se dostala přes práh, dítě už zmizelo; ztratilo se v uličkách zaplněných kouřem. Záchvěvy už byly tak silné, že vyvracely dlažební kameny a bořily hrobky, jako by nějaká síla z podzemí – možná Bafomet, Ten Kdo Stvořil Midian – otřásala samými základy Midianu ve snaze to tu všechno zničit. Tak prudké běsnění neočekávala – její šance na to, že katastrofu přežije, byly mizivé.

Ale lepší být pohřbena v suti než podlehnout Masce. A když se to tak vezme, může se vlastně cítit polichocená tím, že jí Osud alespoň nabídl, aby si sama zvolila způsob zániku.

23. Sestup do pekel

1.

Když byl Boone ještě v cele v Shere Necku, mučily ho vzpomínky na midianský labyrint. Když zavíral oči před sluncem, uvědomil si, že tam zabloudil, a když je zase otevřel, spleť chodeb se mu vracela do konečků prstů i do žil, v nichž už neprobíhal žádný žár: do pozůstatků jeho hanby.

Lori toto údobí zoufalství prolomila, když za ním přišla a neprosila, nýbrž *požadovala*, aby si přestal dávat vinu.

Teď, když se vrátil do uliček, z nichž vzešel jeho obludný stav, cítil její lásku k němu jako život, který už v jeho těle nebyl.

V tomhle pandemoniu nutně potřeboval útěchu. Příslušníci Noční rasy nejen strhávali Midian, nýbrž i vyhlazovali veškeré důkazy o své povaze a vzpomínky na svůj skon. Kam se jen podíval, viděl je, jak se snaží dokončit to, co začaly Eigermanovy důtky. Shromáždili ostatky svých mrtvých a naházeli je do plamenů, spálili svá lože, své šatstvo – prostě všechno, co si nemohli vzít s sebou.

Nebyly to jediné přípravy na útěk. Teď se mu naskytl pohled na příslušníky Rasy v takových podobách, v jakých je dosud neměl čest spatřit: rozpínali křídla i končetiny. Z jednoho jich vzniklo několik (muž, zástup), ze skupinky se stal jeden (tři milenci, mrak). Všude kolem probíhaly rituály odchodu.

Ashbery byl Boonovi stále po boku, plný očekávání.

„Kam jdou?“

„Přišel jsem příliš pozdě,“ řekl Boone. „Opouštějí Midian.“

Těsně před nimi odlétl kryt náhrobku a duch ve tvaru růže vyletěl k noční obloze jako raketa.

„Překrásné,“ zvolal Ashbery. „Co to je? Proč jsem je nikdy nepoznal?“

Boone potřásl hlavou. Rasu popsat nedovedl, protože to bylo něco úplně neobvyklého. Nepatřili ani Peklu ani Nebi. Byli něčím, co živočišný druh, ke kterému kdysi sám patřil, neuměl strpět. Byli to

nelidé, *antikmen*, pytel lidskosti rozpáraný a znovu sešitý, ale tentokrát zadnicí dovnitř.

A teď, dříve než se mu naskytla příležitost je poznat – a kdyby je poznal, poznal by i sám sebe -, je zase ztrácel. Ve svých buňkách nacházeli prostředky k odchodu a vydávali se do noci.

„Už je pozdě," povzdychl si znovu. Lítost nad rozchodem mu vehnala slzy do očí.

Útěků stále přibývalo. Kam se jen podíval, tam se rozlétávaly dveře, převracely se náhrobní desky a duchové vystupovali v nesčetných podobách a tvarech. Ne všichni odlétli. Někteří se odtud hnali plameny ke vratům v podobě kozy nebo tygra. Většinou odcházeli osamoceně, ale někteří, jejichž plodivou sílu nezastavila ani smrt, ani Midian, šli odtud s rodinami, čítajícími šest i více členů, se svými nejmenšími v náručí. Bylo mu jasné, že se právě stal svědkem konce věku; konce, který začal v okamžiku, kdy on poprvé vkročil na půdu Midianu. To on byl původcem toho ničení, přestože nezaložil jediný požár a nevyvrátil jediný náhrobek. To on přivedl lidi do Midianu a tím ho zničil. Ani Lori by ho nemohla přesvědčit, že by si měl přestat dávat vinu. Už jen to pomyšlení by ho vlákalo do plamenů, kdyby nezaslechl, jak nějaká holčička volá jeho jméno.

Lidského na ní bylo jen to, že používala slov; to ostatní bylo zvířecí.

„Lori," vypravila ze sebe.

„Co je s ní?"

„Maska ji už má."

Maska? To mohl být jedině Decker.

Kde?

2.

Blíž a stále blíž.

Protože Lori věděla, že ho nemůže předčit v rychlosti, snažila se ho místo toho překonat odvahou, a to tak, že prchala tam, kam, jak doufala, se on neodváží. Byl však příliš nažhavený touhou po jejím životě, než aby ho mohla setřást. Pronásledoval ji i na místa, kde jim pod nohama soptila země a kolem nich pršely kouřící kameny.

Teď na ni ale zavolal jiný hlas než jeho:

„Lori! Tudy!“

Odvážila se za tím hlasem vrhnout zoufalý pohled a on tam stál – *Bůh mu žehnej!* – Narcisse a kýval na ni. Vydala se k němu po cestě nebo vlastně po tom, co z ní zbylo, prokličkovala mezi dvěma hrobkami zrovna ve chvíli, když se jejich barevná skla rozlétla, a proud stínů s pichlavýma očima opustil svou skrýš směrem ke hvězdám. Vždyť je to jako kus samotné noční oblohy, žasla. Do nebe to prostě patřilo.

Ten pohled zpomalil její tempo o jediný, zato ale osudný krok. Maska překonala odstup mezi nimi a chňapla jí po blůzce. Lori se vrhla kupředu, aby se vyhnula bodnutí, o němž věděla, že určitě bude následovat, a jak tak padala k zemi, tkanina se roztrhla. Tentokrát ji dostal. I když vztáhla ruce ke zdi, aby si pomohla na nohy, cítila, jak jí rukou v rukavici sahá na šíji.

„*Ty hajzle!*“ zařval kdosi.

Zvedla hlavu a na druhém konci uličky mezi hrobkami zahlédla Narcisse, který upoutal i Deckerovu pozornost. Sevření na jejím krku povolilo. Sice ne tolik, aby se mohla vykroutit, ale i kdyby Narcisse jen odváděl jeho pozornost, byla by to pomoc.

„*Něco pro tebe mám,*“ řekl Narcisse a vytáhl ruce z kapes, aby mu vystavil na odiv stříbrné háky na palcích.

Udeřil háky o sebe. Zajiskřilo to.

Decker si nechal Lorin krk vyklouznout z prstů. Unikla z jeho dosahu a začala klopýtat za Narcissem. Ten už kráčel uličkou směrem k ní nebo spíše směrem k Deckerovi, na kterého stále upíral oči.

„Ne…“ zajíkla se. „Je nebezpečný.“

Narcisse ji zaslechl – výstraze se zašklebil, ale vůbec neodpověděl. Jen kolem ní prošel, aby vrahovi zkřížil cestu.

Lori se ohlédla. Když se ti dva dostali od sebe asi tak na jeden metr, vytáhla Maska zpod saka druhý nůž, jehož čepel byla široká jako mačeta. Než dostal Narcisse příležitost se bránit, řezník mu zasadil prudkou a shora vedenou ránu, která mu jedním říznutím oddělila levou ruku v zápěstí. Narcisse potřásl hlavou a ustoupil o jeden krok, ale Maska ho dostihla, zvedla mačetu podruhé a nechala

ji dopadnout na lebku své oběti. Rána rozdělila Narcissovi hlavu od kštice ke krku. Takové zranění nemohl přežít ani nebožtík. Narcissovo tělo se začalo třást – a pak, jako když Ohnaku přidrželi na slunečním světle, se za vydatného praskání a s doprovodem chóru, tvořeného skučením a vzdechy, rozpadlo.

Lori zavzlykala, ale dalších projevů lítosti se zdržela. Teď nebyl čas na truchlení. Kdyby si dovolila uronit jedinou slzičku, Maska by ji uchvátila a Narcissova oběť by byla úplně zbytečná. Začala couvat. Zdi po obou stranách se chvěly, takže jí bylo jasné, že by se prostě měla rozběhnout, ale nebyla schopná odpoutat pohled od mravní zpustlosti, kterou projevovala Maska. Ten zloduch se hrabal v krvavé lázni, polovinu Narcissovy hlavy nabodl na ostřejší ze svých čepelí a pak si nůž opřel o rameno, jako by nesl nějakou trofej, a znovu se pustil do pronásledování.

Teď už utíkala – pryč ze stínu hrobek, zpátky na hlavní cestu. I kdyby se jí paměť mohla nabídnout jako průvodce místem, na kterém se zdržovala, všechny památníky se mezitím stejně rozpadly v jednolité rumiště, takže ani nedovedla určit, kde je sever a kde jih. Koneckonců, bylo to vlastně úplně jedno. Ať už se vydá jakoukoli cestou, všude budou stejné trosky a stejný pronásledovatel. Kdyby za ní nepřestal běhat – a toho on schopný byl – jaký by měl smysl život ve strachu před ním? Ať to tedy ukončí ostřími svých nožů. Její srdce už tak bilo příliš prudce, než aby bylo možné ho dále trýznit.

Ale právě když už před jeho nožem rezignovala, kus chodníku mezi ní a jejím katanem se s rachotem rozevřel a před Maskou ji zaštítil oblak dýmu. O chvíli později se otevřela celá ulička. Lori padala. Ne na zem. Žádná zem už tam nebyla. Do země…

3.

„ … padá!“ oznámila holčička.

Hrůzou z toho výjevu málem spadla z Boonových ramenou. Vztáhl ruce a podepřel ji. Prudce se zachytila jeho vlasů.

„Držíš se?“

„Ano.“

Nedovolila, aby je Ashbery doprovázel. Nechali ho, ať se v tom maelströmu stará sám o sebe, a vydali se hledat Lori.

„Pojďme," řekla a udala svému oři směr. „Není to už daleko."

Plameny už odumíraly, když předtím pohltily vše, co stačily uchvátit svými jazyky. Když se střetly s chladnými cihlami, vzmohly se jen na to, že je olízaly do černa, ale pak stejně uhasínaly. Záchvěvy přicházející zdola však neustávaly. Znělo to, jako když se o sebe tiše třou kameny. A pod tím halasem byl ještě jiný zvuk, který Boone vlastně neslyšel, spíše *cítil*: ve svých varlatech a v zubech.

Dívenka mu natočila hlavu.

„Tudy," řekla.

Dohasínající ohně usnadňovaly postup vpřed; jejich jasná zář zatím nevyhovovala Boonovým očím. Teď už šel rychleji, přestože cestičky byly zorány zemětřesením, takže kráčel po obrácené zemi.

„Jak je to ještě daleko?" otázal se.

„*Pst,*" nařídila mu.

„Co?"

„Buď zticha."

„Taky to slyšíš?" zeptal se.

„Ano."

„Co to je?"

Napřed neodpověděla a znovu se zaposlouchala.

Pak prohlásila:

„Bafomet."

Během těch hodin, které strávil ve vězení, mu několikrát přišla na mysl Křtitelova komora a mrazivé chvíle, které strávil ve společnosti rozděleného Boha. Nevyjevil mu nějaké proroctví? Nešeptal mu cosi do ucha a nepožadoval po něm, aby mu naslouchal? On tyhle trosky viděl už tenkrát. Sdělil mu, že poslední hodinka Midianu je už velmi blízko. V jeho slovech se však neobjevila žádná obvinění, ačkoli Bafomet určitě věděl, že právě hovoří s člověkem, který to má na svědomí. Místo toho se zdálo, že se chová téměř důvěrně, což Boona vyděsilo víc než jakýkoli fyzický útok. Nemohl být přece důvěrníkem božstva. Přišel k Bafometovi jako jeden z nových nebožtíků, aby se na něj obrátil s prosbou o místečko v zemi. Místo toho byl však přivítán jako herec v nějakém

dramatu, které se mělo teprve odehrát. Bafomet ho také oslovoval jiným jménem. Boone z toho nic nechtěl – ani předtuchy, ani to jméno. Bojoval s tím, obrátil se ke Křtitelovi zády, klopýtal pryč a vytřásal jeho šeptem pronesená slova z hlavy.

Tak v tom tedy neuspěl. Při úvahách o Bafometově přítomnosti se slova i to jméno vracely jako Fúrie.

Jsi *Cabal*, řeklo mu to tehdy.

Tenkrát to popřel a popíral to i teď, Věděl, že Bafomet vzhledem ke svým zraněním nemůže přežít tuto zkázu, ale jakkoli litoval jeho tragického osudu, jeho soucit byl mnohem naléhavěji zapotřebí jinde.

Křtitele zachránit nemohl. Zato však mohl zachránit Lori.

„Je tam!“ zvolalo dítě.

„Kde?“

„Přímo před námi. Podívej!“

Byl tam vidět jen chaos. Ulička před nimi byla otevřená a z rozpraskané země se linulo světlo a kouř. Nebylo tam ani známky po čemkoli živém.

„Já ji nevidím,“ řekl.

„Je pod zemí,“ odvětilo dítě. „V jámě.“

„Veď mě tam.“

„Já už dál nemůžu.“

„Proč ne?“

„Sundej mě. Dovedla jsem tě tak daleko, jak jsem mohla.“ Do jejího hlasu se vkradla špatně potlačovaná panika. *„Sundej mě,“* naléhala.

Boone si podřepl a dítě mu sjelo z ramen.

„Co se děje?“

„Nesmím jít s tebou. Není to dovolené.“

Po té katastrofě, kterou prošli, byly její obavy zarážející.

„Z čeho máš strach?“ zeptal se.

„Na Křtitele mi není dovoleno pohlédnout,“ vysvětlila.

„Je tu?“

Přikývla a odstoupila od něj; zrovna ve chvíli, kdy se trhlina v zemi před nimi pod vlivem nového náporu ještě rozšířila.

„Jdi za Lori,“ řekla mu. „Vyveď ji ven. Jsi všechno, co má.“

Pak odběhla. Když prchala a Boona nechala u jámy, z jejích dvou nohou se staly čtyři.

4.

Při pádu do hlubiny Lorino vědomí ještě na chvilku vzplanulo, ale pak dočista pohaslo. Když se o pár vteřin později znovu probrala, ležela uprostřed příkrého svahu. Střecha nad ní ještě držela, ale když si ji pozorně prohlédla, zjistila, že je vážně narušená – trhliny se rozevíraly a zvěstovaly naprosté zhroucení. Když se odtud rychle nedostane, uhoří tu zaživa. Zadívala se na vrchol svahu. Tunel, který vedl v opačném směru, byl otevřený a otvorem byla vidět obloha. Začala se tam plazit. Hlína jí dopadala na hlavu v celých kaskádách a stěny skřípaly, když byly nuceny kapitulovat.

„Ještě ne… „ mumlala. „Ještě ne, prosím.“

Když ji od vrcholu dělily už jen dva metry, její omámené smysly ten svah znovu poznaly. Zrovna tudy tehdy vlekla Boona pryč od neznámé mocnosti, která sídlila tam dole v komnatě. Co když je tam ta mocnost stále a zrovna teď ji pozoruje, jak se škrábe nahoru? Nebo byla celá tato katastrofa důkazem jejího zániku: jakési stavitelovo sbohem? Napřed ani neměla pocit, že by ji to pozorovalo, ale pak přece jen něco ucítila. Její tělo a mozek fungovaly, protože jim to nařizoval instinkt. Tam nahoře na kopci byl život. Píď za pídí se usilovně plazila, aby se tam dostala.

Než uplynula další minuta, pronikla do tunelu, vlastně tedy do jeho zbytků, které už nezakrývala střecha. Na chvíli se položila na záda a dívala se na nebe. Když zase popadla dech, vstala a podrobila prohlídce svoji zraněnou ruku. Rány byly sice zalepeny špínou, ale alespoň z nich přestala proudit krev.

Když přemluvila nohy, aby se zase daly do pohybu, dopadlo před ni něco mokrého a Narcisse se na ni zadíval polovinou obličeje. Se štkaním ze sebe vypravila jeho jméno a odvrátila oči. Spočinuly na Masce. Stála nad tunelem rozkročená jako hrobník a vzápětí k ní seskočila.

Špička nože jí mířila na srdce. Kdyby Lori byla silnější, zloduch by ji už zasáhl, ale ve chvíli, kdy ustupovala, země u vrcholu

svahu pod ní podjela a jí už nezbyla síla, která by zastavila její pád, takže se teď střemhlav řítila po svahu dolů.

Její výkřik udal Boonovi směr. Přelezl přes převrácené pásy dlaždění do otevřeného tunelu a už k ní běžel bludištěm zřícených zdí a odumírajících ohňů. Postava, kterou v chodbě spatřil, jak se obrací, aby ho přivítala s připravenými noži, však nebyla Lori.

Byl to doktor. Konečně.

Z nejistého bezpečí svahu Lori zahlédla, jak Maska upouští od svého záměru a odvrací se od ní. Podařilo se jí zastavit pád tím, že se zdravou rukou zachytila v puklině zdi, což jí umožnilo, aby v chodbě nad sebou zahlédla Boona. Viděla, co mačeta udělala s Narcissem, ale než mohla Boona třeba jen jediným slovíčkem varovat, na svah za ní vystoupila vlna ledové síly. Bafomet svůj plamen ještě neopustil. Byl tam stále a svým stiskem jí rozevřel prsty, aby se pustila zdi.

Nebyla schopna mu odporovat a tak klouzala pozadu dolů ze svahu do komnaty, z níž sršely erupce.

Rozrušení z pohledu na příslušníky Rasy Deckera nepoznamenalo. Vyřítil se na Boona jako zaměstnanec jatek, který má dokončit řezničinu, od níž byl odvolán: bez okázalosti, bez vášně.

Proto byl tak nebezpečný. Zaútočil rychle, bez jakéhokoli signálu, který by naznačoval jeho úmysly. Tenké ostří projelo Boonovým krkem.

Ve snaze nepřítele odzbrojit od něj Boone prostě ustoupil. Nůž, stále vězící v Boonově mase, vyklouzl Deckerovi z prstů. Doktor se ani nepokusil ho získat zpátky. Místo toho sevřel dvojruční držadlo řeznického sekáčku na tříštění lebek. Teď, když se vrhl dopředu, aby zlikvidoval svoji oběť, začal vydávat jakýsi zvuk: hluboké sténání, které se rozpadalo na lapání po dechu.

Boone uhnul před zničujícím úderem a čepel se zasekla do stěny tunelu. Když ji Decker vyprošťoval, hlína potřísnila oba bojovníky. Rozmáchl se znovu a tentokrát minul obličej své oběti jen o prst.

Boona to tak vyvedlo z rovnováhy, že téměř upadl, a právě v té chvíli jeho sklopený zrak spočinul na Deckerově trofeji. Tu

znetvořenou tvář si nemohl splést s jinou. Narcisse, rozseknutý, mrtvý a potřísněný špínou.

„Ty parchante!“ zaburácel.

Decker se na okamžik zastavil a pozoroval Boona. Pak promluvil. Ne však svým vlastním hlasem, nýbrž hlasem někoho jiného; posměšně a kňouravě.

„I ty můžeš zemřít,“ řeklo to.

Když hovořil, mával čepelí sem a tam – nepokoušel se Boona zasáhnout, pouze chtěl demonstrovat svoji nadřazenost. Čepel kvičela jako jeho hlas; připomínalo to zvuk mouchy poletující v rakvi od stěny ke stěně.

Boone před tou podívanou ustoupil a smrtelná hrůza mu sevřela střeva. Decker měl pravdu. I nebožtíci mohou zemřít.

Nadechl se ústy a probodnutým krkem. Udělal totiž téměř osudovou chybu, že v přítomnosti Masky zůstal ve své lidské podobě. A proč? Kvůli jakési absurdní představě, že by to závěrečné střetnutí mělo být soubojem muže proti muži; představoval si, že povedou i slovní půtky a že doktorovo ego zničí ještě dřív, než ho připraví o život.

Tak to ale nepůjde. Tohle nebyla pomsta pacienta na svém zkaženém léčiteli: teď tu bylo zvíře a řezník, zuby proti noži.

Vydechl a dal volný průchod změnám odehrávajícím se v jeho buňkách. V nervech mu probrala rozkoš a jeho tělo se chvělo a pulzovalo, jak nabývalo na objemu. V životě se nikdy necítil tak živý jako teď, v této chvíli, když ze sebe odhodil lidskost i oděv a vykročil do noci.

„*Už ne* …“ řekl a dovolil obludě, aby z něj zcela vystoupila.

Decker pozdvihl mačetu, aby nepřítele zlikvidoval, než proměna proběhne až do konce. Boone však nečekal. Zatímco se stále transformoval, škubl řezníkovi za tvář, strhl mu masku – knoflíky, zip, prostě všechno, aby obnažil tu neduživost, která se pod ní skrývala.

Decker zavyl zděšením nad svým odhalením a obličej si zakryl rukou, aby alespoň zčásti unikl před pohledem té zrůdy.

Boone chvatně sebral masku ze země a začal ji trhat. Jeho drápy soustředěně cupovaly plátno a Deckerovo vytí nabíralo na síle.

Spustil ruku z tváře a začal po Boonovi sekat se šílenou vervou. Čepel zasáhla Boonovu hruď, rozřízla ji, ale když ji znovu napřáhl k další ráně, Boone pustil cáry masky na zem a zablokoval úder tím, že udeřil Deckerovou paží o zeď s takovou silou, až mu zpřerážel kosti. Mačeta padla na zem a Boone vztáhl ruku po Deckerově obličeji.

Když Decker pocítil dotyk drápů, ječivé vytí ustalo. Jeho ústa se zavřela a rysy jeho obličeje povolily. Boone se na okamžik zahleděl do tváře, kterou dříve zkoumal celé hodiny, od níž čekal na každé slovíčko. Když si na to vzpomněl, jeho ruka zamířila od tváře ke krku a sevřela tu průdušnici, z níž přišlo už tolik lží. Zaťal pěst a drápy pronikal masem Deckerova krku. Pak zatáhl. Soustrojí prolhanosti se vyhrnulo ven v záplavě krve. Deckerovy oči se rozšířily a byly teď upřené na tvora, který ho právě umlčel. Boone dál a dál tahal. Deckerovy oči dostávaly skelný lesk, jeho tělo se nepřetržitě otřásalo a pak se začalo hroutit na zem.

Boone je však nenechal dopadnout. Přidržel je jako při tanci a likvidoval maso i kosti, zrovna jako když předtím ničil masku. Chuchvalce vytržené z Deckerova těla dopadaly na okolní stěny. Vzpomínky na to, jakých zločinů se Decker dopustil na něm samém, se mu teď honily v hlavě, ale byly jen velice matné. Trhal se zanícením Rasy a z toho odporného skutku pociťoval odporné uspokojení. Jakmile dokonal to nejhorší, pustil trosku na zem, a když měl partnera pod nohama, dokončil na něm svůj taneček.

Toto tělo už z hrobu nikdy nevstane. Žádná naděje na pozemské vzkříšení. Boone odepřel Deckerovi kousnutí, které by do jeho soustavy vneslo život po smrti. Jeho maso patřilo jen mouchám a jejich dětem; jeho pověst pak fantazii těch, kteří se rozhodnou vypovědět jeho příběh. Boonovi to bylo jedno. I kdyby se mu někdy podařilo ze sebe setřást zločiny, které mu Decker hodil na krk, už by to ani nemělo smysl. Teď už nebyl nevinný. Touto řezničinou se z něj stal vrah, zrovna takový, jakým měl být podle Deckerova přesvědčování. Zavražděním proroka jeho proroctví naplnil.

Tělo nechal ležet a vydal se hledat Lori. Mohla jít jen na jediné místo: po svahu dolů do Bafometovy komnaty. Dávalo to smysl. Křtitel ji tam sám dovedl; rozhrnul zem pod jejíma nohama, aby za ní přivedl i Boona.

Plamen, v němž přebývalo jeho rozdělené tělo, vrhal k Boonově obličeji studenou zář. Oděn do krve svého nepřítele začal sestupovat ze svahu.

24. Cabal

1.

Ashberyho, ztraceného v pustině, si našlo světlo, které probleskovalo mezi rozrušenými dlažebními kameny. Jeho paprsky byly krutě ledové a přilnavé, na což by světlo vlastně ani nemělo mít právo; než se vytratily, lepily se mu na rukáv i na ruku. Vzbudilo to jeho zájem a tak při jednotlivých erupcích pátral po zdroji světla – pokaždé bylo světlo jasnější než předtím.

Zamlada hodně studoval, takže kdyby mu jen někdo zašeptal jméno Bafomet, hned by byl doma. Chápal by, proč to světlo vyskakující z plamene božstva na něj uplatňuje nárok. Určitě by věděl, že toto božstvo je vlastně bůh a bohyně v jednom těle. Určitě by věděl, jak vyznavači božstva pro svůj idol trpěli – byli upalováni jako kacíři nebo za zločiny proti přirozenosti. Mocnosti, která takovéto uctívání vyžadovala, by se asi obával a dobře by udělal.

Nebyl tam však nikdo, kdo by mu to naznačil. Bylo tam jen světlo, které ho přitahovalo.

2.

Boone zjistil, že Křtitel není ve své komnatě sám. Kolem jejích stěn napočítal jedenáct příslušníků Rasy, kteří tam se zavázanýma očima klečeli zády k plamenu. Byli mezi nimi i pan Lylesburg a Ráchel.

Na zemi napravo ode dveří ležela Lori. Na paži a na tváři byla zakrvácená a měla zavřené oči. Když jí vykročil na pomoc, ta věc v plameni na něj upřela zrak a svým ledovým dotykem ho otočila. Měla s ním co vyřizovat a nesneslo to odkladu.

„Přistup," vyzvalo ho to. „Ze své vlastní svobodné vůle."

Měl strach. Plamen, který šlehal ze země, byl dvakrát vyšší než tenkrát, když sem vkročil poprvé. Plamen narážel na střechu komnaty. Hrudky země, které se změnily buď v led nebo v popel, odpadávaly ve třpytícím se dešti a posely celou podlahu. Když se

Boone přiblížil k plameni na několik metrů, byl útok jeho energie přímo brutální. Bafomet ho však zval, aby přistoupil ještě blíže.

„Jsi v bezpečí," řekl Bafomet. „Přišel jsi v krvi svého nepřítele. Ta tě zahřeje."

Boone udělal jeden krok k ohni. Přestože ve svém životě po smrti už utržil kulku i ránu ostrou čepelí a nic z toho necítil, mrazivý chlad čišící z Bafometova plamene pociťoval naprosto jasně. Bodal ho do nahého těla a na očích mu vytvářel ledové ornamenty. Bafomet však nepronášel žádné prázdné sliby. Krev, která ho pokrývala, se oteplovala, zatímco vzduch kolem něj se ochlazoval. To ho povzbudilo a odvážil se posledních několika kroků.

Tu zbraň, přikázal Bafomet. *Odhoď ji.*

Boone úplně zapomněl, že mu v krku ještě vězí nůž. Vytáhl ho z masa a pohodil ho stranou.

Ještě blíž, vyzval ho Křtitel.

Zuřící plamen zakrýval téměř vše a dovolil mu jenom několik letmých pohledů na své břemeno. Přesto to stačilo, aby si Boone potvrdil názor, k němuž dospěl hned při svém prvním setkání s Bafometem: kdyby toto božstvo vytvářelo bytosti podle svého obrazu, nikdy by na ně nechtěl pohlédnout. Ani ve snu se Křtitelovi nic neblížilo. Byl jediný svého druhu.

Náhle po něm sáhla nějaká jeho část. Neměl příležitost zjistit, zda to byla končetina nebo nějaký jiný orgán. Popadlo ho to za krk a vlasy a táhlo ho to k plamenu. Deckerova krev ho už nechránila a led mu spálil obličej. K žádnému souboji však nedošlo. Zabořilo mu to hlavu do plamene a pevně ho to drželo. V okamžiku, kdy se mu oheň uzavřel kolem hlavy, věděl, co to je: *Křest.*

A aby se jeho přesvědčení potvrdilo, hlavou mu projel Bafometův hlas.

Jsi Cabal, řeklo to.

Bolest se zmírňovala. Boone otevřel ústa, aby nabral dech, a oheň mu prolétl krkem do břicha a plic a pak celým tělem. V sobě nesl Boonovo nové jméno a křtil ho tak zevnitř.

Už nebyl Boone. Teď byl Cabal. Spojení mnoha.

Po tomto očištění se mu vrátí tělesné teplo i krev a bude schopen plodit děti: bylo to v Bafometově moci a božstvo mu to

dopřálo. Bude teď ale slabý, nebo přinejmenším slabší než je nyní; a to nejen proto, že mu bude hrozit ztráta krve, ale především proto, že je obtěžkán posláním.

Ještě dnešní noci se musím skrýt, pravil Bafomet. Každý z nás má nepřátele, ale ti moji žijí déle a osvojili si více krutosti než většina ostatních. Musím být odtud odnesen a ukryt před nimi.

Přítomnost členů Rasy teď dávala smysl. Zůstali, aby s sebou vzali zlomky Křtitelova těla a skryli je před silami, které se vydají po jeho stopách.

To je tvé dílo, Cabale, řekl Bafomet. Neobviňuji tě. Stát se to muselo. Žádné útočiště není věčné. Pověřuji tě však…

„Ano?“ zeptal se Boone. „Pověz mi to.“

Znovu vybudovat to, co jsi zničil.

„Nový Midian?“

Ne.

„Co tedy?“

Musíš ho pro nás najít ve světě lidí.

„Pomoz mi,“ zaprosil Boone.

Nemohu. Od této chvíle musíš pomáhat ty mně. To ty jsi zničil náš svět. Teď ho proto musíš znovu vytvořit.

V plameni bylo znát chvění. Obřad křtu byl už téměř u konce.

„Jak mám začít?“ naléhal Cabal.

Tím, že mě vyléčíš, odvětil Bafomet. Tím, že mě objevíš a vyléčíš. Tím, že mě zachráníš před mými nepřáteli.

Hlas, který ho předtím oslovil, naprosto změnil svoji povahu. Zmizely z něj veškeré stopy po nařizování; jen mu tak tiše šeptal do ucha prosbu, aby ho vyléčil a ochránil před újmou. Povolil dokonce i pevný stisk, kterým mu dosud svíral hlavu, takže se teď mohl volně rozhlédnout. Výzva, kterou on sám nezaslechl, přivolala Bafometovu družinu ode zdí. Přestože měli přes oči pásky, k okrajům plamene, který mezitím podstatně ztratil na zuřivosti, kráčeli jistými kroky. Zvedli paže, přes které měli přehozená roucha, a plamenná zeď se rozlomila a do čekajících paží poutníků dopadaly kusy Bafometova těla, byly okamžitě zabaleny a odneseny pryč.

Oddělování jednotlivých kusů bylo mučivé. Cabal cítil tu bolest jako svou vlastní – prožíval ji tak intenzívně, že to bylo až nesnesitelné. Aby tomu unikl, začal od plamene ustupovat.

V tom okamžiku se mu před obličejem objevil jeden kus Bafometova těla, který měl být ještě předán: Bafometova hlava. Obrátila se k němu, byla obrovská a celá bílá; její symetrie něčím naprosto nevídaným. Boonovo tělo se k ní začalo vzpínat: pohled, sliny i penis. Srdce se mu rozbušilo a hned při prvním úderu už nebylo ani stopy po nějakém zranění. Jeho zmrazená krev zkapalněla jako ostatky světce a začala v něm kolovat. Varlata se zpevnila a do penisu se mu nahrnulo sperma. Ejakuloval do plamene a perličky jeho semene spočinuly na Křtitelově tváři.

Pak dostaveníčko skončilo. Když poslední z Bafometových stoupenců v komnatě, Lylesburg, převzal od plamene hlavu a zabalil ji, Boone se vypotácel od ohně.

Když se nájemník plamene vzdálil, zuřivost ohně se zdvojnásobila. Cabal odklopýtal zpět, právě když oheň znovu začal běsnit s příšernou průrazností…

Ashbery nahoře na zemi cítil, jak se tam dole vytváří nějaká mocná síla, a snažil se od ní vzdálit, ale jeho mysl byla plná toho, co vypátral, a závažnost toho poznání ho zpomalovala. Oheň ho dohonil a vymrštil ho vzhůru k nebesům. Když pocítil dotyk ohně a příchuť Bafometa, která zaplavila celé jeho tělo, pouze vyjekl. V plamenech vzaly za své mnohé jeho masky: napřed sutana a pak kraječky, kterých se po dobu své dospělosti nebyl ochoten vzdát ani na jediný den. Pak pohlavní orgány, ze kterých nikdy neměl příliš velké potěšení, a nakonec jeho samotná podstata – vydrhlo ho to dokonale. Když dopadl na zem, byl ještě více nahý, než když byl v matčině lůně. Náraz mu roztříštil ruce a nohy tak, že už je nikdy nikdo nedá dohromady.

Dole mezitím Cabal ze sebe setřásl stav naprostého omámení, který způsobilo zjevení, jehož byl svědkem. Oheň vyrazil díru ve střeše komnaty a šířil se z ní všemi směry. Maso by pohltil stejně jako zemi nebo kamení.

Museli se odtud dostat dříve, než si je najde. Lori byla vzhůru. Podle podezření v jejích očích, které zaznamenal hned, jak se k ní přiblížil, mu bylo jasné, že Křtu přihlížela, a teď se ho bojí.

„To jsem já," řekl jí. „To jsem pořád já."

Nabídl jí ruku. Sevřela ji a on jí pomohl vstát na nohy.

„Ponesu tě," nabídl se.

Zavrtěla hlavou. Její oči ho opustily a přeskočily na předmět, který ležel za ním na podlaze. Díval se s ní. Deckerův nůž ležel poblíž trhliny, kam jej pohodil člověk, kterým byl před Křtem.

„Chceš ho?" zeptal se.

„Ano."

Zakryl si hlavu před padajícími troskami, vrátil se ve svých stopách a nůž zvedl ze země.

„Je mrtvý?" zeptala se, když se k ní vrátil.

„Je mrtvý."

Své tvrzení však dokázat nemohl, protože po mrtvole tam už nebylo ani stopy. Tunel, který se sesul, ji pohřbil tak, jako celý Midian. Hrobka pro hrobky.

Protože skoro vše už bylo srovnáno se zemí, nebylo obtížné najít cestu ke hlavní bráně. Cestou nezahlédli jedinou známku přítomnosti obyvatel Midianu. Buď jejich ostatky pozřel oheň nebo je zakryla suť a zemina.

Za branou, na místě, kde ji nemohli nenajít, čekala na Lori vzpomínka na někoho, za koho se modlila, aby unikl bez úhony. Babettina panenka, upletená ze stébel trávy, s korunkou z jarních kvítků, ležela v kroužku z kamínků. Když se Loriny prsty dotkly hračky, zdálo se jí, že se naposledy dívá očima té holčičky – viděla před sebou ubíhající krajinu, kterou někdo utíkal pryč do bezpečí. Ten letmý pohled byl až příliš krátký – neměla ani čas vyslovit modlitbu, kterou by tomu dítěti vyprosila štěstí, protože najednou byla vidina zahnána hlukem, který přicházel zpoza Loriných zad. Otočila se a spatřila, jak se pilíře, které podepíraly bránu do Midianu, začínají hroutit. Cabal ji uchopil za ruku právě ve chvíli, když na sebe ty dvě kamenné desky narazily jako dva zápasníci a pak padaly stranou a svalily se na zem na místo, kde ještě před několika okamžiky stála Lori s Cabalem.

3.

Cabal sice neměl žádné hodinky, zato ale měl jasnou představu, kolik času ještě zbývá do rozednění – možná i to byl Bafometův dar. Svým vnitřním zrakem viděl planetu jako ciferník hodin ozdobený moři a magický předěl mezi nocí a dnem se plížil kolem ní.

Neměl už strach z toho, že se na obzoru objeví slunce. Křest mu dal sílu, která byla jeho bratrům a sestrám odepřena. Slunce ho nezabije. To věděl naprosto jasně. Bezpochyby to ale bude pro něj nepříjemné. Už vždy bude pro něj vítanější pohled na východ měsíce než na rozbřesk. Jeho práce už ale nebude vázána jen na noční hodiny. Už nebude zapotřebí, aby skrýval hlavu před sluncem, jak byli nuceni jeho soukmenovci z Rasy, kteří teď hledali nějaké útočiště, než se rozední.

Představoval si je na obloze nad Amerikou nebo jak běží podél dálnice; skupinky, které se rozdělí, až se někdo z nich unaví nebo až najde nějaký příhodný útulek. Ostatní budou pokračovat dále, ještě se zoufalejším úsilím. Tiše jim popřál bezpečnou cestu a jistý přístav.

A navíc ještě přislíbil, že se s nimi po čase opět shledá. Shromáždí je a sjednotí, jako tomu bylo v Midianu. Nevědomky jim ublížil. Teď musel tuto ránu vyhojit, a to bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat.

„Musím vyrazit ještě dneska v noci," obrátil se k Lori. „Nebo jejich stopy vychladnou. Pak už je nikdy nenajdu."

„Beze mě nepůjdeš, Boone."

„Já už nejsem Boone," řekl jí.

„Jak to?"

Když se usadili na kopci a shlíželi na nekropoli, přeříkal jí vše, co se dozvěděl při Křtu. Bylo to nesmírně komplikované a přitom se mu nedostávalo slov, jak jí to sdělit. Byla unavená; chvěla se, ale nedovolila mu, aby přestal.

„Pokračuj …" naléhala vždy, když se mu zlomil hlas. „Pověz mi všechno."

Většinu z toho už znala. Byla Bafometovým nástrojem stejně jako on sám, snad i více. Kdyby jí nebylo, nikdy by se nevrátil do

Midianu, aby jej zachránil, což se mu však nepodařilo. Důsledkem onoho návratu a selhání je úkol, kterého se teď musí zhostit.

Přesto se postavila na odpor.

„Nemůžeš mě opustit," řekla. „Po tom, co se stalo, prostě nemůžeš."

Položila mu dlaň na nohu.

„Vzpomeň si na tu celu …" zašeptala.

Podíval se na ni.

„Řekla jsi mi, abych se přestal obviňovat. Byla to dobrá rada. To ale neznamená, že se můžu obrátit zády k tomu, co se tu stalo. Bafomet, Lylesburg, prostě všichni … zničil jsem jediný domov, který měli."

„*Ty* jsi ho nezničil."

„Kdybych se tu nikdy neobjevil, Midian by teď ještě stál," řekl. „Musím tu škodu napravit."

„Tak mě vezmi s sebou," naléhala. „Půjdeme společně."

„To nejde. Ty jsi živá, Lori. Já ne. Ty jsi pořád člověk. Já ne."

„To ale můžeš změnit."

„Co to povídáš?"

„Můžeš ze mě udělat totéž, co jsi ty. Není to přece tak těžké. Jedno kousnutí a Peloquin tě změnil navěky. Tak změň i *mě*."

„Já nemůžu."

„Chceš říct, že *nechceš*."

Hrot Deckerova nože zabodla do vrstvy prachu a špíny na zemi.

„Ty se mnou prostě nechceš být. Jednoduché, že?" Sevřenými ústy se pousmála. „Nemáš odvahu mi to říct?"

„Až dokončím svou práci …" odpověděl. „Pak možná."

„Aha, asi za sto let nebo tak nějak?" zamumlala – a už tu byly slzičky. „Pak si pro mě přijdeš, viď? Vyhrabeš mě ze země. Celou mě zulíbáš. Povíš mi, že bys býval přišel dřív, ale že čas prostě tak *ubíhal*."

„Lori."

„Sklapni," odsekla. „Nesnaž se o žádné další výmluvy. Jsou to jenom urážky." Už se na něj vůbec nedívala; jen pozorně zkoumala ostří nože. „Máš své vlastní důvody. Já si myslím, že stojí za starou

bačkoru, ale ty se jich držíš. Budeš potřebovat něco, o co by ses mohl opřít.“

Ani se nepohnul.

„Na co čekáš? Já ti přece nebudu vykládat, že je všechno v pořádku. Jen si jdi. Já už tě nikdy nechci vidět!“

Vstal. Její hněv ho bolel, ale bylo to jednodušší než slzy. Pozpátku ušel tři nebo čtyři kroky; pak pochopil, že ho neobdaří ani úsměvem, dokonce ani pohledem, takže se k ní otočil zády.

Teprve potom zvedla hlavu, ale pohled měla i nadále odvrácený. Teď a nebo nikdy. Přiložila si hrot Deckerova nože na břicho. Věděla, že ho jednou rukou nezarazí, a tak si klekla na kolena, rukojeť upevnila ve vrstvě hlíny a nalehla vlastní vahou na čepel. Bolelo to příšerně. Křičela bolestí.

Obrátil se a spatřil, jak se svíjí a jak z ní krev proudí do země. Doběhl k ní a převrátil ji na záda. Už se prudce otřásala ve smrtelných křečích.

„*Lhala jsem,*“ mumlala. „Boone… já jsem lhala. Ty jsi to jediné, co chci vidět.“

„Neumírej,“ prosil. „Ach, Bože na nebesích, neumírej.“

„Tak mě zastav.“

„Nevím jak.“

„Zabij mě. Kousni mě … dej mi balzám.“

Bolest jí zkřivila tvář. Zalapala po dechu.

„Nebo mě nech umřít, jestli mě nemůžeš vzít s sebou. Bude to lepší než žít bez tebe.“

Něžně ji kolébal v náručí a slzy mu stékaly na její tvář. Její zřítelnice mizely za víčky a jazyk v ústech sebou škubal. Bylo mu jasné, že za několik vteřin Lori odejde. Jakmile bude mrtvá, už nebude v jeho moci ji přivolat nazpět.

„Tak… ty… nechceš?“ zvolala. Už ho neviděla.

Otevřel ústa k odpovědi a pozvedl její krk, aby ji mohl kousnout. Na jazyku ucítil nakyslou chuť její pokožky. Zakousl se jí hluboce do svalu. Její krev měla masitou příchuť. V krku mu stoupal balzám, aby pronikl do jejího krevního oběhu. Otřesy v jejím těle už však ustaly. Zhroutila se mu v náručí.

Odtáhl hlavu od jejího roztrženého krku a polkl, co si vzal. Příliš dlouho otálel. Ať se propadne. Byla jeho rádcem i zpovědníkem a on si ji nechal uklouznout. Smrt ji uchvátila dříve, než měl čas kousnutím splnit svůj slib.

Zděšen tímto svým posledním a nejtruchlivějším selháním položil její tělo na zem před sebe.

Když vytáhl ruce zpod jejího těla, otevřela oči.

„Už tě nikdy neopustím," řekla.

25. Zůstaň se mnou

1.

Ashberyho sice našel Pettine, ale jeho zbytky identifikoval Eigerman. V knězi však zůstal život, což byla skutečnost, která, když se vzala v úvahu závažnost jeho zranění, hraničila se zázračnem. V několika dalších dnech mu amputovali obě nohy a jednu ruku až do poloviny bicepsu. Po operacích se neprobral z komatu, ale ani nezemřel, ačkoli všichni chirurgové byli toho názoru, že jeho šance jsou skutečně nulové. Avšak tentýž oheň, který ho zmrzačil, mu propůjčil nadpřirozenou odolnost. Navzdory všem nepříznivým předpovědím vydržel.

V nocích a ve dnech bezvědomí však nezůstal sám. Eigerman byl při něm dvacet hodin ze čtyřiadvaceti-podobal se psu, který čeká u stolu, až mu hodí drobty. Byl totiž přesvědčený o tom, že ho kněz může dovést ke zlu, které oběma zničilo život.

Dostal víc než očekával. Když se Ashbery po dvou měsících balancování na pokraji zániku konečně vynořil z hlubiny, vyplul z ní jako velice výřečný člověk. Duševně vyšinutý, ale výřečný. Zmínil se o Bafometovi. Zmínil se o Cabalovi. V hieroglyfech beznadějného šílence líčil, jak Rasa posbírala kusy těla svého božstva a kamsi je ukryla. A víc než to. Tvrdil, že by je zase našel. Už jednou pocítil dotyk Křtitelova ohně a toužil po něm znovu.

„Já Boha ucítím," říkal pořád dokola.

„Jste schopen nás k Němu zavést?" tázal se Eigerman.

Odpovědí bylo vždy ano.

„Já budu vašima očima," nabídl se Eigerman. „Půjdeme společně."

O svědectví, které nabízel Ashbery, nikdo jiný nestál. Už tak bylo třeba vysvětlit až příliš mnoho absurdit, takže nebyl zájem zatěžovat realitu ještě dalším břemenem. Úřady s radostí dovolily Eigermanovi, aby kněze převzal do své péče. Jeden jako druhý – to byl všeobecný názor. V těch dvou nebyla ani špetka zdravého rozumu.

Ashbery byl na Eigermanovi alespoň ze začátku zcela závislý; bez pomoci nebyl schopný jíst, vyměšovat nebo se mýt. Jakkoli připadalo Eigermanovi odpudivé pečovat o mrzáka, dobře věděl, že Ashbery je dar od Boha. Jeho prostřednictvím by se ještě mohl pomstít za ponížení, které utrpěl v několika posledních hodinách existence Midianu. V Ashberyho blábolech byly narážky na místo, kde se má jeho nepřítel zdržovat. Časem je rozluští.

A až se mu to podaří – ach, *až se mu to podaří*, pak přijde takový den odplaty, že zastíní i Den posledního soudu.

2.

Návštěvníci přicházeli v noci, pokradmu, a útočiště přijímali všude tam, kde je jen mohli najít.

Někteří znovu vyhledali úkryty, které měli v oblibě už jejich předkové; městečka pod širou oblohou, kde věřící v neděli pořád ještě zpívají a kde se dřevěné ploty natírají každé jaro. Ostatní se vydali do měst: do Toronta, Washingtonu nebo Chicaga, protože si dělali naděje, že se odhalení vyhnou lépe tam, kde jsou ulice věčně přeplněné a kde to, co včera bylo zločinem, je dnes obchodem. Na takovém místě by jejich přítomnost nemusela být zpozorována třeba i rok, nebo dva, nebo tři. Ne ale navždy. Ať už se uchýlili do džungle velkoměsta nebo do bažinatého ramene řeky nebo do vyprahlé pouštní oblasti, nikdo si nenamlouval, že se jedná o trvalé bydliště. Časem je objeví a vyhladí. Všude kolem znovu vypuklo běsnění, zejména mezi jejich starými nepřáteli, křesťany, kteří věčně hovořili o svém mučedníkovi a Jeho jménem volali po čistkách. Jak by jednou ve svém středu odhalili příslušníka Rasy, pronásledování by začalo znovu.

Heslem dne proto byla opatrnost. Jedli jen tehdy, když už byl hlad nesnesitelný, a za oběti volili jen ty lidi, u nichž bylo nepravděpodobné, že je někdo bude postrádat. Zdržovali se infikování svých obětí, aby tak svou přítomnost nevytrubovali do světa. Když byl někdo z nich odhalen, nikdo mu nešel na pomoc, aby tak neriskoval prozrazení své vlastní existence. Zákony, podle nichž

žili, byly kruté, ale nebyly tak kruté, jako by byly důsledky jejich porušení.

Zbývala jim jen trpělivost a té už dávno přivykli. Jejich osvoboditel nakonec přijde; jen aby to čekání přežili. Jen málo z nich mělo vůbec nějaké ponětí o tom, v jaké podobě se objeví. Všichni ale znali jeho jméno.

Říkali mu Cabal. Ten, Kdo Zničil Midian.

Byly ho plné jejich modlitby. S příštím závanem větru už přijde. A když ne teď, tak zítra.

Možná by se nemodlili tak vášnivě, kdyby věděli, jakou vlnu změn jeho příchod přinese. Možná by se nemodlili vůbec, kdyby jen věděli, ke komu se to modlí. To však měla ukázat až budoucnost. Teď zatím měli obyčejnější starosti. Museli hlídat děti, aby v noci nelezly po střechách; truchlící pozůstalé, aby nenaříkali příliš nahlas; a v létě i své mladé, aby se nezamilovali do lidských bytostí.

Takový už je život.